

ROBERT GION

**AL DOILEA F
DIN FERICIRE**

PAVCON

AL DOILEA F DIN FERICIRE

C

S

F

196

Robert Gion
AL DOILEA F DIN FERICIRE
Povestiri

© 2023, Robert Gion

© 2023, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GION, ROBERT

Al doilea F din Fericire : povestiri / Robert Gion. -
București: Pavcon, 2023

ISBN 978-606-9625-64-4

821.135.1

Comenzi:

Editura PAVCON, tel.:

031-100.80.70

0727.77.80.06

office@pavcon.ro

www.pavcon.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau
integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Coperta: **George Ionescu** (*asistat de AI*)

Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-9625-64-4

ROBERT GION

Al doilea F din Fericire

povestiri

Editura PAVCON
București, România, 2023

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

1944 Ein Freak - F. Purluca • 4 nuvele fantastice - I.L. Caragiale • A doua Lună a Pământului - M.L. Goga • Adam - D. Botgros • Alte istorii interzise - O. Petcu • Amintirile unui sefist part-time - V. Bugariu • Antologiile CSF • Apocalipsa după Darwin - G. Lazăr • Apophis - F. Haidamac • Aripile Albastre - A. Borlan • Artefactul - M.L. Goga • Artificial - Cornel Bălan • Aurul beznei - C. Ghidoveanu • Avataarii faraonului Tla - M. Eminescu & A. Cărășel • Blestemul celor patru fantome - F. Purluca • București 2058 - R. Grant • Călărețul, mâna, calul - O. Petcu • Can și Ideea - V. Martin • Casa din altă viață - M. Pospai • Casa fără cărți - R. Bretin • Castelul - A. Antonie • Catedrala lingurilor - P. Tofilescu • Bacteria nemuririi - A. Cărășel • Cârligul spațial - A. Cărășel • Poarta mânturii - A. Cărășel • Cealaltă regină - A. Trușcă • Cetiți-le noaptea - I. Minulescu • Cineanimația SF - B. Mihăilescu • Colivia sufletelor - B. Velimirovici • Colivia umbrelor - B. Velimirovici • Confesiunile Omului-câine - F. Giurcă • Conspirația apei - C. Murgan • Cumulonimbus pe cerul Atlantidei - A. Cărășel • Curtezana onestă și astrologul - V. Bugariu • De ce tac civilizațiile extraterestre - D. Farcaș • De la biți la extraterestri - D. Farcaș • Decadența sufletelor noastre - C. Murgan • Deocamdată... enigme - D. Apostol • Dialogul păsărilor - L. Tarko • Dicționar de enigme și mistere - A. Cărășel • Dincolo de gratiile coliviei - B. Velimirovici • Dinosauria - D. Apostol • Dragonul fără aripi - S. Someșan • Drum mortal spre Tijuana - S. Nină • Efectul Metamorphosis - F. Giurcă • Egal cu tine însuși - V. Martin • Elisa - R. Gion • Elogiu muncii de partid - V. Martin • Erezia egumenului Glicherie - D. Ninoiu • Europa BD - D. Niță • Extra-terestrul - C. Pavel • Fantazio blues - F. Giurcă • Fiara - M.L. Goga • Forțe ale Naturii - D. Faur • Glykon - F. Giurcă • Iarna Păscălierului - D. Ninoiu • Imaginarium - A. Cărășel • În anul 4000 sau o călătorie la Venus - V. Anestin • Incidentul Indira - A. Borlan • Incredibila aventură a cuviosului Achim - D. Ninoiu • Insula pescărușilor - M.L. Goga • Întoarcerea vrăjitorului - A.V. Mircea • Între lumi - A.V. Mircea • Întunericul de mâine - R. Gion • Învățătorul - M.L. Goga • Scurtă istorie a viitorului aristotelic - A. Cărășel • Steaua fulgurantă - A. Cărășel • Saurianul de metan - A. Cărășel • Omul cu masca de Cobalt - A. Cărășel • Nova Sol - A. Cărășel • Criza Antropos - A. Cărășel • Lumi întrepătrunse - M. Grecu • Lupi și mere stricate - P. Tofilescu • Magic Drago - A. Cărășel • Manuscrisul episcopului Petronius - D. Ninoiu • Marea Spirală așteaptă - D. Farcaș • Marginea curcubeului - A. Cărășel • Mercenarii - F. Purluca • Metamorfoza - P. Racolța • Minunatele prisme antice - L. Tarko • Minunile Sf. Sisoe - G. Topârceanu & A. Cărășel • Monede de sticlă - V. Martin • Nebunul alb - A. Trușcă • Nerecurgerea la forță... - O. Vitan • Nihil Sine Bacteria! - F. Purluca • Noapte cu vampir și steag - M.L. Goga • Noaptea orașului ilustrat - V. Martin • Noopali - C. Cârstoiu •

Un pas în plus

Gata. Mă opresc aici.

N-are niciun rost să merg mai departe. Nu mă mai țin puterile. Îmi ard ochii, capul îmi bubuie, membrele-mi zvâcnesc, am impresia că toți mușchii înoată în corp purtați de torentele sângelui amestecat și împins de colo-colo de bătaile unei inimi înnebunite de urletele organelor retrogradate, scoase din funcțiune. N-aș fi bănuیت niciodată că se poate ajunge la un asemenea grad de oboseală – și totuși trupul să ți se miște în continuare, să funcționeze, să-și târâie după el conștiința, să mă târâie pe *mine*, pentru că de zeci de minute am senzația că alerg în urma lui fără să-l pot ajunge. Sunt sfârșit... terminat. Încă un pas, doi, trei, patru, cinci, șase...

Îmi șterg lacrimile de pe obraz cu mâneca de la cămașă și încerc să privesc în jur.

Aș fi dorit să ajung pe coama următorului deal. Mi se pare că de acolo se deschide o panoramă mai cuprinzătoare a regiunii de la marginea orașului, dar până

la urmă e bine și aici – mai am câteva zeci de metri și ajung pe vârful colinei pe care-o urc acum, unde se vede o casă cu etaj și mai multe pâlcuri de arbori înalți ale căror ramuri se clatină în bătaia vântului de seară. Pare un loc potrivit, așa că mă străduiesc să-mi urmez corpul, să câștig din nou o fărâmă de control. N-am mai fost niciodată prin zona asta, dar anumite porțiuni ale terenului îmi trezesc amintiri nebuloase, din copilărie, de pe vremea când băteam maidanele cu băieții – mici oaze de familiaritate, ieșite brusc printre ierburi, ori construcții abandonate – un capăt de conductă, povârnișul unei gropi, aglomerări de buruieni și tufișuri ce scot la suprafața memoriei imagini de care nu m-am mai bucurat de multă vreme. Poate e și asta un semn al sfârșitului – sau se manifestă doar epuizarea, nu știu – însă, când te afli atât de aproape de capătul tuturor lucrurilor, îți vine să crezi orice foarte ușor.

O perdea însângărată îmi coboară asupra ochilor. Mă dezorientează câteva secunde, apoi se risipește în lungi fuioare ruginii ce creează un chenar persistent în jurul fiecărui lucru din apropiere.

Mă învârt pe loc câteva secunde, o iau în sus pe deal, cobor, ocolesc un bolovan de două-trei ori, după care îmi îndrept pașii oblic pe povârniș, aruncând priviri dese peste umăr. Oare cât timp poate merge un om fără să se oprească? O zi, două, trei – 20, 30, 40 de ore? Habar n-am. E ultimul lucru pe care m-am gândit să-l

aflu vreodată. Cred că ține de constituția fiecăruia, de gradul în care îngăduie conștiinței să-i macine rezistența și să uzeze mușchii – în ceea ce mă privește, am sărit demult peste orice limită pe care-mi închipuiam că o am.

Arunc încă un ochi peste umăr, în timp ce dau roată bolovanului.

Orașul a rămas departe în urmă. Cu amestecul său colosal de clădiri mari și mici, estompate din cauza distanței și a fuioarelor de fum ce răbufnesc dintre zidurile înghesuite – lungi limbi negre, străbătute în răstimpuri de mănunchiuri de flăcări – multe blocuri de la periferie ard de sus până jos și-și trimit vălătucii înecăcioși spre norii care, aplecați deasupra orașului incendiat, par gata să-i primească, să-i absoarbă, să le încorporeze substanța, ca pentru a evidenția și mai mult caracterul efemer al tuturor lucrurilor ridicate de mâna omului.

Peste câmpie, ieșind dintre edificiile abandonate, se văd șerpuind șiruri lungi de bărbați și femei, îndreptându-se în toate direcțiile – unii către orașul vecin, alții spre râu, alții spre dealurile către care am pornit-o și eu. Încerc să-mi micșorez pașii, să fac cercuri mai largi în jurul bolovanului, dar efortul îmi înmoaie genunchii, așa că mă mulțumesc să mai arunc o privire înapoi, la rândurile nesfârșite de oameni, apoi pornesc iarăși către vârful dealului. Bănuiesc că cei care au luat-o în această direcție au avut aceeași idee ca

mine – pur și simplu n-au vrut să rămână în atmosfera fetidă a orașului, precum cei care încă mai speră că totul este doar o glumă sinistră, iar lucrurile se vor îndrepta dintr-o clipă-ntr-alta, sau ca familiile ce-au decis să rămână între ziduri, aproape unele de altele, ca să se protejeze până-n ultima secundă, mâunate în subconștient de aceeași speranță absurdă. Eu simt totuși că nu se mai poate îndrepta nimic. Nu știu de unde vine această convingere. Își trage seva dintr-o zonă a creierului asupra căreia nu am niciun control. De aceea nici nu încerc să mă gândesc prea mult la asta.

Încă un efort... O pală de vânt îmi aduce-n nări miros de ars. Mă întorc, instinctiv.

În spatele meu, încurcându-se în propriii pași, așternuți cu o regularitate de metronom, urcă o femeie tânără, cu hainele în dezordine și părul blond risipit în vânt. Ține de mână un copil – un băiețel, după haine. Acesta abia o urmează. Tânăra mai mult îl târâie și amândoi vin în urma mea fără să mă privească, urcând povârnișul domol în diagonală, mai mereu ascunși îndărătul numeroaselor tufe de păducel și măceș. Picioarele mi se mișcă, scot din rucsacul atârnat pe burtă (ca să pot umbla în el mai ușor) una dintre sticlele de apă culese dintr-un minimarket spart, beau câteva înghițituri, pun sticla la loc și – pentru a câta oară – încerc neputincios să mă opresc, să-mi blochez mușchii picioarelor. Din nou și din nou și din nou. Până când efortul face ca transpirația să-mi țâșnească prin toți porii.

Degeaba. Nicio schimbare. Mușchii se întăresc și se flexează independent de voința mea, mă silesc să merg înainte, deși nu-mi impun nicio direcție, sclavi ai unui ritm constant, neîndurător, ce nu ține seama de oboseala corpului, ci doar de regularitatea propriei mișcări, de mecanismul cerut de întreprinderea următorului pas, și apoi al următorului, fără milă, fără oprire, fără sens. Singurul lucru pe care-l pot face este să controlez direcția unde se îndreaptă, lucru care, în circumstanțele actuale pare aproape o ușurare.

Mă uit iar în jur, iar pe urmă, la auzul unui foșnet, întorc capul. Femeia a căzut într-un genunchi. Se ridică, se împinge în propriile coapse, rămâne pe loc o secundă, apoi mușchii încordați ai picioarelor o proiectează înainte, în timp ce băiețelul se leagănă încet lângă ea, în strânsoarea brațului ei crispat, albit de efort. Și-abia acum îi văd clar, printre ramurile uscate ale unui arbust, îi văd cum se clatină pe versantul acoperit de iarbă și flori, îi văd și încerc să mă uit în altă parte, dar nu pot, pentru că nu reușesc să comand oaselor înțepenite ale cefei să se răsucescă, așa că mă holbez la ei, la fețele lor galbene, pătate de sânge, la ochii albiți de nebunie ai tinerei femei, la hainele atârând în zdrențe. Pentru că băiețelul e mort, e mort probabil de mai multe ore, răpus de efortul nemilos care i-a înnebunit mama, și picioarele i se târăsc prin iarbă, iar corpul i se bălăngăne dintr-o parte în alta, smucit de brațul femeii care-l ține strâns de mână pe

care și-a lipit-o de coaste ca să-l poate duce cât mai bine.

Împreună, legănându-se ca două momâi de paie, dispar după un alt arbust, iar acest fapt îmi dă forța să întorc privirea și să-nchid pleoapele strâns, strâns, strâns, până ce săgeți albe încep să-mi joace în spatele ochilor. Cei doi se îndepărtează pieziș pe versant, aud foșnetul picioarelor târâte prin iarbă, apoi icnetul uscat de surmenaj al femeii. Dumnezeu! Când au început toate astea? Ieri? Ori azi dimineață? Să fi trecut oare numai atât? Oboseala a parazitat fiecare secundă, i-a inoculat caracteristicile unui secol, mi se pare că merg așa de zeci de ani, nu doar de câteva zeci de ore – și cu toate astea, nu pot să mă opresc, nu pot să mă opresc... Un nou foșnet, un nou târșăit, propiile-mi picioare se împleticesc și tremură.

Deschid ochii.

O cărare se desprinde de sub pașii mei. Apărută brusc dintre doi bolovani îngropați în solul dur al dealului, asemenea unui izvor ce țâșnește din stâncă. O potecă foarte îngustă, ce nu pare să fi suportat povara multor picioare, pentru că șerpuiește abia sesizabilă printre smocurile de iarbă și tufele de lămâiță ce-a-proape o ascund. După câte se pare, urcă spre coama dealului, către casa pe care mi-am fixat-o drept țintă. Tălpile mele o cuprind perfect, îi respectă cuminiți sinuozitățile, ușurându-mi efortul și lăsându-mă pentru câteva clipe să respir mai ușor, să uit de oboseală.

Ajung în vârf.

Casa e veche. O construcție joasă, lăsată pe-o parte, uscată ca un abces mucezit pe creasta colinei, înconjurată de tot felul de magazii și anexe din scândură, decolorate de soare și ploi. Un gard scund delimitează o curte prin care se văd aruncate șipci rupte, mormane de sârmă și alte lucruri fără identitate, iar de ușa casei e rezemat un topor cu coada înnegrită de umezeală. Nu pare să fie nimeni în jur. Geamurile sunt deschise. La fel și poarta care atârână ca o bucată de piele întărită în balamale, așa că o împing încet, cu picioarele numai junghiuri și intru în curtea plină de bălării, uitându-mă la sârma de rufe din dreapta, unde flutură-n vânt o pereche de blugi ordinari, o bluză bărbătească și niște pantaloni scurți, roz.

La apropierea mea, o găină zboară cotcodăcind de sub o grămadă de scânduri și dispare, într-un nor de praf, în spatele unei magazii, în timp ce o pisică somnoroasă, lungită pe verandă, deschide o secundă ochii și mă privește cum trec aplecat, gâfâind, plin de sudoare, apoi își lipește din nou capul de scândură, întinzându-și cu plăcere etichete tărcate în lumina soarelui.

Atâtea detalii pe care am fost prea ocupat să le observ. Atâtea lucruri de care nu mi-a păsat. Atâtea indicii despre natura lucrurilor la care nici nu m-am obosit să mă gândesc – o spaimă leșioasă se așterne asupra oboselii mele, în vreme ce picioarele îmi poartă trupul inutil pe lângă casă, în perimetrul din spate, ce

poartă toate semnele că acolo ar fi fost amenajată odată, demult, o grădină de zarzavat.

Un gârduleț solid, din piatră, de vreo câțiva metri, pare să sprijine împletitura de sârmă ce înconjoară de fapt spațiul din dosul casei. Probabil un rest dintr-o construcție mai veche, pentru că nu pare să aibă vreo legătură cu celelalte anexe, și spre acest gard mă duc pașii, cu încrederea că acolo voi putea în sfârșit să mă opresc, să mă așez, să pun capăt acestui marș dement.

Urc cu greutate, ajutat de-un morman de fiare, îmi las picioarele să atârne, mă foiesc, încerc să găsesc poziția ideală, apoi îmi privesc disperat genunchii care zvâcnesc turbați, izbind marginile colțuroase ale gardului. Nu e bine, la dracu, n-am de ce să mă sprijin, poziția mă face să simt întreaga oboseală acumulată, trebuie să găsesc altceva.

Ochii mi se duc către un arbore crescut la câțiva metri depărtare – un copac cu ramuri groase, unele aproape la fel de groase ca și trunchiul – un soi de tei sau de frasin, nu-mi dau seama. Trebuie să mă hotărâsc, să acționez repede, nu mă mai țin puterile, până și rucsacul atârnat pe burtă, deși are-n el doar sticlele cu apă și niște snacksuri, e parazitat de-o greutate imensă, invizibilă, care mă trage-n jos cu forța unei bile de plumb. Cu toată durerea, sar, mă împiedic, stomacul mi se revoltă și vomit pe mine, în timp ce îmbrățișez trunchiul și pipăi după un ciot, o scorbură, orice m-ar ajuta să mă agăț de primele crengi. În-

verșunarea picioarelor mai mult mă încurcă, dar reușesc în cele din urmă să prind o neregularitate a scoarței și, cu un răcnet ce scoate și ultimul strop de vlagă din mine, reușesc să mă trag printre ramurile arborelui și să-mi las picioarele să atârne în gol.

Senzația e indescritibilă, uluitoare, aproape izbucnesc în lacrimi. Ochii mi se întunecă, amețesc. Închid pleoapele, mă las pe spate, încerc să-i permit inimii să se liniștească, în vreme ce sub mine, aflate acum la o distanță de nemăsurat, îmi simt picioarele zvâcnind furioase, parazitare de constrângerile aceleiași cadențe demente, de neînduplecat, care le-a adus până aici.

Se încordează. Caută. Se răsucesc.

Mă chinui să-mi îndepărtez gândul de la ele, să uit că-mi aparțin. Bâjbâi cu degetele curelele rucsacului, le dau jos de pe umeri, apoi mă ridic încet în fund, cu spatele rezemat de una dintre cele trei ramuri ale copacului care se desprind din trunchi și creează la mijloc un spațiu neted, extrem de comod, pe unde s-au adunat frunze uscate, dând impresia unui fotoliu natural. Nu știu cât voi reuși să rămân așezat așa, noua poziție își va arăta probabil în curând inconveniențele, dar sunt conștient că în acest fel am câștigat măcar câteva ore... Câteva ore ca să ce? mă întreb. Să ce? Să aștept să mor? Îmi studiez pe furiș picioarele.

Lumea s-ar fi putut sfârși în multe feluri, dar cumva, în acest moment, acesta mi se pare cel mai potrivit.

Pisica din curte apare cu blana zbârlită, sare pe gradul din piatră, se pune în coadă și se uită la mine cu mustățile zbârlite. Animalele nu sunt afectate, bineînțeles. Ele ne vor privi cum ne îndepărtăm, cum ne ducem, cum dispărem cu totul – și de ce nu? Vor găsi ceva de făcut după ce ultimul om de pe lumea asta va ceda, își va îndoi genunchii și-și va îngropa capul în țărână.

O apocalipsă a mersului! Cine și-ar fi putut închipui? Și ce oare ar fi fost mai adecvat? O boală a deplasării, o nebunie a mișcării, un dans demonic al reflexelor, o alergie a membrelor care nu se mai pot opri – o apocalipsă a grabei, a drumului fără sfârșit și fără sens. O cădere a mișcării în ea însăși. Mergi, mergi, mergi și... atât, păpușă gripată ale cărei picioare preiau comanda, lăsându-ți doar senzația că o poți apuca în orice direcție dorești – lucru inutil, ridicol, atâta timp cât nu ai unde să ajungi și tot ce vrei e să eradichezi maladia misterioasă căreia i-au căzut pradă picioarele tale. Dar nu poți și mergi, tot mergi, forțat până la urmă să înțelegi, silit să crezi...

Coapsele se umflă convulsiv, tălpile zvâcnesc în gol. Pisica a dispărut. Cred că a speriat-o ceva. Un zgomot se aude din curtea casei. Un icnet istovit, urmat de-o tuse înăbușită, apoi bufnetul unor picioare ce calcă prin gunoaiele și frunzele risipite. Îmi controlez efortul, întorc capul doar atât cât să văd ivindu-se pe lângă ziduri un individ slab, înalt, încălțat în sandale și ciorapi verzi. E gol, dar poartă pălărie și cravată la

gât, lucruri care, împreună cu sandalele, creează un contrast dureros cu pielea sa gălbuie prin care-i ies toate oasele – pe piept i se reliefează dungi întărite de sânge, probabil de la o rană de pe față, căci bărbia și gâtul îi sunt acoperite de cojițe ruginii. Fiecare mișcare trădează un efort cumplit, dar omul înaintează, înaintează printre lucrurile împrăștiate în curte, nu se oprește, se uită în jur – în cele din urmă mă observă cuibărit între ramurile copacului, zvâcnind inutil din picioare și-mi zâmbește, doar o clipă îmi zâmbește, pe urmă atenția i se blochează asupra gardului din piatră pe care-am încercat să mă cațăr și eu și se urcă acolo, rămânând încălecat, cu penisul strivit de piatra rece, pedalând din picioare, tușind.

Nu spune nimic, doar dârdâie și privește fix înainte. Îl înțeleg, așa că întorc și eu capul. Fiecare om e silit să-și înfrunte singur propria moarte, dar e liniștitor să ai pe cineva alături în ultimele clipe.

Un acces de tuse îmi blochează respirația, îmi întunecă privirea. Trece o veșnicie până să pot vedea din nou în jurul meu și... simplu, simplu, mă tot gândesc, totul a început atât de simplu, cum încep toate lucrurile groaznice, fără avertismente, fără alarme, fără panică, fără mesaje insidioase, dimpotrivă, totul însoțit de o senzație de ridicol și neîncredere, cel puțin în cazul meu. O secundă – apoi nimic nu a mai fost la fel – iar o secundă este suficientă pentru ca orice să se întâmple.

O dimineață banală, o dimineață ca toate diminețile. Un început de zi care nu prevestea altceva decât ce prevestiseră toate începuturile de zi de până atunci – o dimineață încadrată în dimensiunile ritualurilor obișnuite de după trezire, de aroma cafelei din bucătărie, de fumul primei țigări aprinse pe balcon – apoi traficul lent, monoton, mașinile prinse într-un trup de șarpe gigantic, scurgându-se spre centru, în timp ce la radio se auzeau cântece rock din anii '80, potrivite pe cadența inimii unui burlac îmbătrânit ca mine, clădirea cu zece etaje a firmei, drumul cu ascensorul, biroul ordonat, salutul unui coleg, din pragul ușii, scaunul comod în care m-am lăsat pe spate, în vreme ce deschideam laptopul și-mi verificam mail-ul – pe urmă un tremur ciudat, o fierbințeală în partea de jos a bazinului, fantoma unei mușcături ce se plimba pe coapse, încercând rezistența cărnii, o arsură ciudată-n tălpi – asta pe când mușchii picioarelor se încordau și mă smulgeau din scaun.

Am rămas nedumerit o vreme. M-am așezat din nou. M-am ridicat imediat, începând să dau roată-roată în jurul scaunului, fără să mă pot controla oricât încercam – o anomalie curioasă, un reflex idiot, o dereglare amuzantă provocată, cel mai probabil, de stres, îmi ziceam – și nedumerirea m-a împins afară din birou, pe când îmi urmăream uimit picioarele care prinseseră o viață proprie.

Înfățișarea mea răvășită a atras câteva priviri întrebătoare, însă la scurt timp după aceea s-au auzit de la

etaj mai multe exclamații de surprindere – *unde te duci? nu mă duc, nu mă duc Nicăieri* – pe urmă, unul câte unul, colegii din departamentul unde lucram au început să se ridice febril din scaune, să umble dezorientați de colo-colo, să se ciocnească unul de altul, vociferând. Febra deplasării îi cuprinsese pe toți. După nedumerirea neputincioasă și senzația de jenă de la început, panica și-a făcut loc foarte repede în inimile tuturor, căci în fața unui inamic comun, a unei tragedii colective, a unui atac ce-i lovește pe toți în același fel, psihicul omului e încercat de aceleași stări.

Într-o jumătate de oră, întreaga clădire răsună de țipete, de exclamații înăbușite, de imprecății furioase, de răcnete neîncrezătoare, de sunetul telefoanelor. De la ferestre vedeam torente de oameni care se revărsau pe străzi, în mijlocul zecilor de mașini înțepenite pe șosele, într-un vacarm de claxoane și strigăte. Toate televiziunile transmiteau erupții panicate, fragmente de mesaje și știri din studiourile aflate într-o completă debandadă, însoțite de imagini incredibile venite din toată țara. Era foarte greu de crezut ce se întâmpla.

(acum, ghemuit între ramurile copacului, cu picioarele zvâcnind ca două bucăți de carne atinse de șocuri electrice, cu întreaga oboseală strânsă de corp, nici nu-mi vine să cred că a fost vreodată altfel, că am trăit și altfel decât acum – pentru că nici timpul nu mai curge, doar așteaptă ca noi toți să trecem.)

Cât despre mine, după minutele de surprindere inițială, am simțit nevoia să părăsesc clădirea, să văd

ce e afară. Am luat-o repede pe scări, evitând ascensoarele în jurul cărora era, în mod paradoxal, o îmbulzeală de nedescris. N-o să uit până voi închide ochii ce-am văzut în ziua aceea, și a fost abia ieri... sau azi? Nu mai știu, nu știu... Oricum, nu mi-a luat mult timp să-mi dau seama – poate și pentru că trăisem atât de mult timp singur și obișnuiam să mă gândesc atent la nevoile mele – cât de necesar era să-mi dozez efortul și să evit aglomerația, mai ales că nu aveam nicio idee ce anume declanșase această dereglare incredibilă și cât avea să dureze.

Străzile erau pline de oameni aflați în diferite stadii de negare – de la un amuzament agresiv, zgomotos, mai ales din partea adolescenților și a tinerilor ce încercau să-și mascheze nedumerirea prin manifestări gălăgioase, în vreme ce umblau în grupuri mari, cu telefoanele în mâini, sunându-și colegii ori căutând știri, la o încurcătură dureroasă, exprimată jenant și a privirilor mirate de jur-împrejur a oamenilor trecuți de 35-40 de ani, până la uimirea cu gura căscată și-a ochilor ridicați la cer a bătrânilor – cu toții încercau, fără a se gândi prea mult la asta, să găsească o soluție temporară pentru a-și pregăti mintea pentru nebunia ce amenința să se dezlănțuie dintr-o clipă-ntr-alta.

Televizoarele urlau prin ușile deschise ale magazinelor, telefonul îmi zbârnâia de mesaje – se auzeau discuții și vociferări la fiecare colț – pedeapsă divină, dereglare a polilor, manipulare, mistificare, virus scă-

pat din laborator, iluzie în masă provocată cu ajutorul dronelor militare, invazie – toate ingredientele temerilor inoculate omului de media și de comoditățile tehnologiei, a inflației de bunuri, individului care se dezobișnuise astfel să gândească în mod real, mulțumit doar să rumege steril informații trunchiate.

Spre surprinderea mea, în vreme ce mergeam pe trotuare și încercam să evit grupurile prea mari – mă îndreptam spre casă – m-am trezit uitându-mă de câteva ori în sus, către norii ce-și formau broderiile indifferente deasupra orașului, mai-mai așteptându-mă dintr-un moment în altul să văd cum coboară printre ei vreun car de foc purtat de fulgere, ori vreo armată de arhangheli în armuri de tunet. Bineînțeles că nu s-a întâmplat nimic de felul acesta.

Totuși, pe măsură ce dimineața trecea, se modifica și atitudinea celor ce mărșăluiau pe străzi. Când am ajuns în apartament, l-am găsit devastat, în bucătărie toate sertarele răsturnate, frigiderul deschis, cu conținutul împrăștiat pe gresie, patul din dormitor răvășit și tăiat cu cuțitul, robinetul de la baie curgând cu presiune în cadă, prevestind iminenta inundație, totul opera vreunui vecin ranchiunos, fără nicio îndoială. N-am stat prea mult ca să evaluez pagubele. Nu aveam de ce. Am luat doar dintr-un dulap un rucsac rezistent pe care-l foloseam în rarele mele escapade și-am ieșit din nou pe străzi. Îmi făcusem un soi de plan – sau mai degrabă adunasem un set de presupuneri exagerate

– și după ce-am îndesat în el câteva sticle cu apă și câteva snacks-uri găsite într-un market micuț cu ușile vraiste, de lângă blocul unde locuiam, m-am îndreptat, ocolind în continuare mulțimile, către periferia orașului.

Mersesem constant, cu aceeași viteză, de când mă ridicasem de la birou dimineață, fără să mă forțez în niciun fel – văzusem oameni luând-o la fugă, oprindu-se bruc și luând-o iarăși la fugă, sperând probabil în acest fel să rupă lanțul ciudatei forțe care le anima nemiloasă picioarele – așa că nu mă simțeam foarte obosit deocamdată. În afară de-o ușoară îngreunare a respirației și de-o anumită căldură ce-mi înroșea urechile, nu mă incomoda nimic.

Am mers astfel până după-amiaza târziu și am avut timp să văd multe lucruri. După primele ore petrecute în capcana curiosului fenomen, atitudinea oamenilor începuse să se schimbe și era tot mai rău cu fiecare clipă ce trecea. Nu a durat mult până când orice urmă de sentiment ori civilizație să dispară din anumite suflete – rațiunea umană este extrem de fragilă, iar în fața anumitor provocări cedează fără nicio rezistență, lăsând liberă esența primitivă ce ne guvernează de fapt existența. Civilizație? O noțiune comodă, scorinită de cei care s-au ghemuit în cuști frumos căptușite și-și închipuie că sunt stăpânii universului. Recunosc că a trebuit să-mi fac drum prin forță, prins fără să vreau în anumite încleștări violente, însă spiritul meu

mai degrabă depresiv, obișnuit să privească lucrurile în negru, m-a silit mai degrabă să mă resemnez, decât să mă arunc în demența sângeroasă ce ajunsese să domine străzile.

După ora șase seara era deja haos.

Aspectul orașului se schimbaseră drastic. Peste tot izbucniseră incendii, se auzeau bubuituri, răcnete și grămezi de mașini incendiate explodau în intersecții. Grupuri de sălbatici înarmați cu bâte și topoare distrugau tot ce le ieșea în cale, inclusiv unii pe alții, alte grupuri fugeau din calea lor încercând să se adăpostească, să găsească soluții pentru a trece peste criză, și mai erau cei izolați, ca mine, care se furișau ca niște șobolani de-a lungul zidurilor, bărbați, femei, bătrâni, toți cu mințile vraiste – și copiii... o, Dumnezeu, n-o să uit vreodată copiii... ori pe părinții lor.

Copiii cu fețele golite de sentiment, incapabile să exprime nici măcar spaima pe măsură ce oboseala le măcina rezistența, copii agățați de niște părinți care nici ei nu reușeau să-și înțeleagă groaza, protejându-i atât cât puteau, luându-i în brațe, refugiindu-se în clădiri, făcând mici alianțe temporare ce se destrămau la cel mai mic semn de primejdie – copiii au fost primele victime.

Spre seară, străzile erau presărate cu trupurile lor, micuți de trei, patru, cinci ani, striviți, călcați în picioare de agresivitatea imbecilă a adulților înnebuniți. Modul în care mamele își duceau copilașii, felul în care ei miș-

cau neajutorați din piciorușe în brațele care-i țineau, până ce și strânsoarea acestora slăbea – mai mult decât oricând m-am bucurat în acele momente că nu sunt căsătorit, că nu am aruncat încă o victimă în lume, pentru că n-aș fi putut rezista la așa ceva.

În acest fel, singur, bezna nu trebuie să mă găsească decât pe mine.

Vine noaptea.

Soarele a asfințit.

Ultimele raze roșiatice taie pe cer trei dungi paralele prin care se scurg norișori rotunzi, asemănători cu niște cheaguri de sânge. Orașul arde în spatele meu, câte-o adiere de vânt poartă până la mine murmurul strigătelor și al agoniei. Nu s-a schimbat nimic. Nici n-o să se schimbe. Picioarele-mi zvâcnesc în continuare, merg în vid pe drumul lor neștiut, fără să țină cont de urletele organismului care le imploră degeaba să se oprească. E sfârșitul și nu mai e nimic de făcut. Un sfârșit la fel de enigmatic ca și începutul, lipsit de explicații, de concluzii, ieșit din neant, cufundat în neant. N-o să știe nimeni că omenirea a existat, nici noi nu vom ști, iar cei ce vor veni după noi, chiar dacă își vor da seama cine am fost, vor uita foarte repede.

Pentru că sfârșitul nu e un început și nici invers.

Gândurile mi se amestecă mereu. Acum, că am trecut peste orice limită a oboselii și nu mă mai așteaptă nimic, un fel de luciditate bizară îmi șlefuește ideile, le așează în ordine, curate, strălucitoare, ușor identi-

ficabile, gata de a fi luate pe rând și studiate, analizate, clasificate. Umbre negre îmi fug prin fața ochilor, se rotesc, croncăne, dispar fâlfâind. Păsări?

Din dreapta, de jos, se aude un strănut. Străinul în sandale și ciorapi verzi. E tot acolo în întuneric, cocoțat pe zidul de piatră. Privește ca și mine asfințitul, conturul lui abia se mai vede, așteaptă. Ce așteaptă? Care de foc, îngeri în armură? Râd bolborosit prin saliva de pe buze, amestecată cu sângele curs din nas, în timp ce picioarele rup fâșii de durere din mine. Și de ce nu? De ce nu, mă întreb? Până la urmă, după modul în care s-au desfășurat lucrurile, la cât de potrivit e sfârșitul acesta pentru omenire, metaforă imensă ce cuprinde toată ticăloșia, goana noastră spre nimic, ridicolul tuturor întreprinderilor, totul pare a fi într-adevăr o pedeapsă divină. Da, e atât de absurd, încât te gândești că această maladie nu putea fi concepută decât de mintea deranjată a unui creator suprem – creator precum toți creatorii, nebun și crud. E confortabil să reflectezi la un astfel de lucru. Speranța are nevoie de foarte puține lucruri ca să reziste și mai ales are nevoie de durere, de nenorocire.

Dar dacă există acolo sus o ființă atotputernică, nemuritoare, dornică să arate calea cea dreaptă, nu cred că și-ar dori un om ca mine pe lângă ea. Viața mea e zero, cunoștințele irelevante, linia existenței inutilă – ca mine sunt milioane și ce creator și-ar dori alături o armată de năuci, de capete seci și suflete putrede, de

babe cucernice și moșnegi nemernici, în locul celor care au îndrăznit să-și pună întrebări, i-au contestat statutul și-au încercat să evolueze dincolo de învelișul în care hazardul i-a păcălit să se nască?

Nu, dacă aceasta e o pedeapsă într-adevăr, dacă toate semnele duc spre această concluzie, este o pedeapsă a propriilor noastre minți. A falsității, a inconștienței, superficialității, a îngâmfwării, orbirii în care ne bălăcim. Suntem toți doar gând, la urma urmei, iar asta e un protest al vieții noastre amorțite, o sancțiune a creierelor, a ființei noastre interioare, ce-și aruncă astfel blestemul asupra unor existențe ce trebuia îndreptate spre cu totul alte scopuri. Altă „explicație” nu se poate concepe.

Ne-am ordonat singuri suprimarea, îngroziți în subconștient de propria noastră sterilitate, de nepăsarea cu care ignorăm abilități ce ne-ar putea face excepționali, în favoarea nevoilor imbecile dictate de forța cărnii. Ne-am neglijat conștiința, creierul, iar el ne-a părăsit. Și ne-a oferit o pedeapsă în ton cu scopurile noastre – goana fără direcție, pașii în vid, aspirația spre nimic. Merităm tot ce se întâmplă.

Zâmbesc convulsiv în întuneric, în timp ce sângele îmi bușește iarăși pe nas. Picioarele sunt jos, jos de tot, zvâcnesc, iar protestele lor îmi străbat corpul în întregime, ca niște fierăstraie electrice la turație maximă; mă fac bucăți, îmi rup oasele, măruntaiele. E încă noapte și negru în jur, dar undeva în față, acolo unde se ghicește

conturul dealurilor, iar stelele sclipesc un pic mai palide, se întrevește un punct alburui, fantomatic, ce pare să se rostogolească și să tremure tot mai tare pe creste, prins între genele ochilor mei înlăcrimați, umflați de oboseală. Se face ziuă.

Cumva, cocoțat în copac, am supraviețuit nopții și ciudat, nu am simțit nicio clipă nevoia de a dormi. Aceste ore decisive s-au scurs într-o viață de om. Când m-am urcat aici aveam 39 de ani. În aceste ultime ceasuri am trăit parcă 30 de ani și am ajuns la capătul vieții, gata să mor, bătrân, obosit și cumva împăcat cu mine însumi, când nici răspunsurile la întrebările pe care le-am tot pus nu mai au nicio importanță.

Da, se face ziuă. Dealurile ies din întuneric ca prozele unor corăbii dintre straturi groase de ceață, norii se înșiră spre orizont, negri la început, bombați, amenințatori, apoi fumurii și lunguiți, și-n cele din urmă trandafirii, pe măsură ce primele raze ale soarelui se cațără cu îndemânare peste coline și-si croiesc drum printre copacii de pe creste.

E dimineată.

Închid de câteva ori ochii, înghit în gol, apoi îmi rotesc capul, lăsându-mi privirea să atârne pe jos. Gardul din piatră e tot acolo. Omul în sandale și ciorapi verzi stă întins pe burtă, sfrijit ca o coajă uscată de dovleac, iar picioarele lui umflate se zbat și se răsucesc, izbesc aerul și pietrele zidului, căutând zadarnic un punct de sprijin, și e încă viu și e ceva atât de sinis-

tru în imaginea acestei marionete însuflețite, încât încep să tremur. Omul tușește, se înconvoaie chinuit, iar când primele raze de soare îi ating corpul tresare icnind, ca și cum ar fi primit un șoc electric. Respirația i se preschimbă într-un geamăt scârțâit, monoton, și nu mai revine la normal.

Chipul îi este total descompus, ochii căzuți în fundul capului, fața vânăată, bărbia, gâtul și pieptul pline de sânge, dar cumva reușește să se ridice în fund, independent parcă de mișcarea picioarelor lovite de gard și se uită la soarele abia răsărit, în vreme ce, cu brațele dârdâind, încearcă în mod evident să-și ajute corpul să coboare de pe zidul de piatră. Eforturile-i sunt dureros de privit, însă bărbatul reușește totuși să se dea jos, ba chiar să se țină pe picioare, gol, în sandalele și ciorapii lui, cu penisul răsucit între coapse, mic și negru ca un vârf carbonizat de creion. În spațele casei, la cinci metri de copacul meu, este o râpă. Într-acolo se îndreaptă icnetele sale – manechin vinețiu, umbră prizonieră a unui ritm ucigaș – și, odată ajuns la marginea prăpastiei, ridică brațele, se uită la soare, croncăne ceva cu glasul înecat, apoi face încă un pas. Un pas în plus. Îi aud corpul rostogolit pe povârniș, trosnetul oaselor rupte, ultima suflare frântă din trup și-aș vrea să închid ochii, dar n-o fac de teamă că n-o să-i mai pot deschide după aceea. Atât a vrut omul ăsta, să mai vadă o dată răsăritul, să prindă o nouă zi, să moară inundat de lumina care mă încălzește acum

și pe mine. Un pas în plus, un minut în plus – contează atunci când nici măcar nu vei ști că ai existat vreodată?

Respir înăbușit, cu gura plină de sânge, în timp ce gândurile curg din mine ca o transpirație rece. Dacă viața mea nu a însemnat și nu înseamnă nimic, mi-aș dori, în această secundă, ca măcar moartea să exprime ceva. Să mă realizez în neființă, așa cum nu am putut să mă realizez în ființă. Să explodez, să bubui, forța mea vitală să se înalțe într-o deflagrație năucitoare care să facă să pălească și să se retragă lumina dimineții și, odată cu toate conținuturile mele, cu toate ideile și visele mele, să crape cu atâta forță, încât numele meu să rămână pentru totdeauna imprimat în lumină și-n întuneric, indiferent la alternanța lor, o lume separată și totuși integrată amândurora, o cicatrice veșnică pe obrazul morții și pe cel al lumii, cu tot ce va aduce ea după mine.

Să răscumpăr cu distrugerea mea indiferența haosului din care m-am născut. Dar unde să mă duc? Nici în lumină, nici în beznă nu am loc – noapte, zi, zi, noapte, soare și întuneric, nu m-am intersectat, de fapt, cu niciuna în sinistra mea deplasare...

Norul, băiatul și laptele de alpaca

Eleni se opri brusc la marginea patului, cu pilota în mâini. Se aplecă și-și înăbuși strănutul, în timp ce un junghi de durere îi trecea prin piept. Rămase așa câteva secunde, respiră adânc, își trase nasul, apoi strănută puternic, fără să se poată abține de această dată. Urechile i se înfundară și simți cum pielea i se face de găină pe brațe și pe umeri. *Naiba s-o ia de primăvară, se gândi ștergându-și nasul cu antebrațul. Iar mă pân-dește vreo răceală... Trebuie să mai trec câteva comprimate pe listă, nu o să-mi ajungă ce am până se duce din nou băiatul în oraș.*

Termină de strâns pilota, bătut perna cu palmele, apoi își trecu degetele peste un monitor de pe perete și patul dispăru silențios în zid, înlocuit de o reproducere după *Girafa în flăcări* a lui Dali, combinată cu *Noaptea înstelată* a lui Van Gogh, tablouri ce se mulară unduind pe toată suprafața peretelui dintre fereastră

și ușa camerei, începând să susure și să-și etaleze nuanțele vii, trimitând șerpi fosforescenți de culoare prin toată încăperea. Spoturile ascunse în tavan își micșorară brusc intensitatea, iar Eleni se opri respirând adânc, cu mâinile în șolduri, îmbrăcată în tricoul de noapte, uitându-se pe geamul prin care se contura colțul grădinii de zarzavat.

Se lumina de ziua.

Iarba din curte strălucea slab, acoperită de roua programată. Dincolo de perimetrul fermei, dunele deșertului se umflau adormite, ca niște șerpi îngropați înșelătoare ale dimineții. În casă era foarte cald, 29 de grade, aparatele de aer condiționat fâșâiau silențios și totuși Eleni simți că o ia din nou cu frig. Ștergându-și nasul, se duse la dulapul cu haine, luă de acolo o bluză veche, largă, cu mâneci lungi, și o trase peste tricou. Bluza îi trecea de jumătatea coapselor și se zgribuli în ea, inspirându-i mirosul plăcut de lăcrămioare, apoi merse la bucătărie. Cafeaua cu lapte o aștepta pe masă, încă fierbinte, și imediat ce intră, spoturile mobile reglară în mod corespunzător intensitatea luminii, iar dintr-o boxă mascată se auzi vocea lui Paul Stanley de la Kiss, cântând „I Was Made For Lovin You”. Melodii vechi, foarte vechi, dar care o făceau să se simtă întotdeauna bine dimineața.

Bău cafeaua fredonând încet, fals, verifică integritatea scutului exterior, apoi, după ce luă un hanorac ponosit din cuierul de la intrare și-l trase peste tot ce

avea pe ea, deschise ușa și ieși în curte. Încă era întuneric. Mirosea a iarbă umedă și a balegă – automatul din grajd rămăsese de vreo trei zile fără baterii și neglijase curățenia acolo. *Nu-i nimic, își zise, e abia ora șase, băiatul o să vină curând și se rezolvă toate.*

Înaintă câțiva pași prin întuneric. Cerul începea să se lumineze încet, la orizont se vedeau zdrențele prelungi ale unor nori uriași deja tiviți în partea de jos cu o dungă trandafirie, și peste ei se profilau crengile măslinilor de la marginea proprietății, așa că-i era foarte ușor să se orienteze. În plus, venea puțină lumină și prin fereastra bucătăriei.

Eleni își trase gluga hanoracului peste pletele blonde, își cuprinse coatele cu palmele, apoi fâșâi cu cizmele prin iarba udă, ocolind grădina de zarzavat și mergând, printre două grămezi de țevi și diverse alte materiale vechi de construcție, către zona din dreapta casei, unde se aflau, într-un perimetru delimitat de-un gard de plasă, grajdul și depozitul cu provizii.

Ambele clădiri, din beton, identice, aflate aproape ușă-n ușă, își înălțau spinările rotunde pe fondul cerului albastru de-acum – soarele răsărea cu repeziciune, dar era frig, încă foarte frig – deși, probabil, în câteva zeci de minute temperatura avea să sară de treizeci de grade.

Eleni privi mulțumită în jur, casa, grădina, grajdul, fulgerele vagi ale scutului exterior, ocoli încă o gramadă de resturi inutile și zâmbi, coborându-și nasul

în gulerul murdar al hanoracului. Răsuflă adânc, expiră și își sorbi apoi propria respirație fierbinte, cu iz de cafea. Îi plăceau foarte mult momentele acestea ale zilei. Îi dădeau senzația că e singură pe lume, dar în același timp că tot ce făcea ori gândea avea o importanță capitală, de parcă fiecare lucru din jur ar fi depins de percepția, de puterea ei de a-l accepta ca fiind real. O senzație extrem de plăcută, de prețioasă, pentru că imediat ce răsărea de-a binelea soarele, încărcând totul cu povara sa arzătoare, duritatea mediului în care se afla îi readucea cu rapiditate sentimentele la adevărata dimensiune.

Nu că acesta era până la urmă un lucru rău – în desert, sentimentele se șlefuiau, străine de balast și de reziduuri, simțeai clar și distinct fiecare lucru, fără a-l amesteca cu altceva, deveneai uneori prizonierul unei emoții, sau al unei senzații, până ce-și consuma întregul înțeles – ori forța. Iar chestia asta, își dăduse seama, se accentua odată cu vârsta.

Hai, fată, dă-o-ncolo, își zise cu vocea interioară superior-amuzată pe care o folosea întotdeauna ca să se admonesteze. La patruzeci și trei de ani nu cred deloc că ai de ce să-ți faci griji. Mai bine du-te la grajd să vezi de animale și apoi verifică din nou lista, că acum se face ora zece.

Femeia surâse iarăși noii dimineți, cu nasul încă înfundat în gulerul hanoracului. Continuă să traverseze curtea pe diagonală, ocolind mormanele de materiale împrăștiate. La ușa grajdului se opri, ascultă, pe urmă deschise și intră.

Alpacalele o întâmpinară cu țipete subțirele și se buluciră toate la marginea țarcului, împingându-se una pe alta, plecându-și capetele. Fornăiră și scârțâiră, iar femeia intră în mijlocul lor și le cuprinse în brațe gâturile lungi și calde, închizând ochii sub răsufările lor fierbinți. Animalele se înghesuiră în ea, se foiră și o înconjurară, iar ea le sărută pe rând pe nas, pe ochi, trecându-și palmele de-a lungul gâturilor pufoase.

— Ce fac fetele mele, ce fac? le îmbrățișă Eleni cu dragoste. Ați avut o noapte bună, așa e? Dragele mamei, cum v-a fost vouă dor de mine, cum v-a fost?... Îi arătați lui mami cum v-a fost...

Alpacalele scânciră bucuroase, o împinseră cu boturile, iar ea le sărută din nou și din nou.

— Dragele mele... iubitele... uite așa... blănițele mele moi...

Le mai dezmierdă o vreme, le vorbi, le strânse în brațe, apoi le umplu tăvițele pentru mâncare cu concentrate și se apucă să facă curățenie. Timp de-o oră, cât se ocupă cu asta și cu alte câteva treburi prin grajd, reuși să nu se gândească la nimic, deși era de-acum un pic îngrijorată, însă imediat ce termină și văzu că se făcuse șapte și douăzeci, stâlci o înjurătură între buze și se opri cu o mână sprijinită de poarta țarcului, în vreme ce cu cealaltă își ștergea transpirația adunată în sprâncene.

Își scosese hanoracul, iar acum smulse de pe ea și bluza jilavă. Rămase doar în tricoul lălâi și decolorat cu care dormise. Avea să fie o zi grea, știa prea bine –

detesta norii mai mult decât orice altceva, iar asta trebuia să fie unul mare, mare de tot – amănunt ce trezea în ea o panică albă, melancolică, mai ales din cauza lucrurilor acelorora de demult la care asistase în tinerețe. Acum însă era mai ales îngrijorată din cauza băiatului și ar fi vrut să-l știe deja aici, să verifice totul fără nicio presiune, cu toate că, probabil, ticălosul avea de gând să facă iarăși vreo tâmpenie sinistă, cum îi era obiceiul. Te putei baza pe el, nu-i vorbă, cuvântul lui era cuvânt, dar prea era dispus să-și asume riscuri, să alerge pe marginile prăpastiei.

Pe de altă parte, n-ai ce să-i faci, își zise femeia, ștergându-se de sudoare, așa gândesc tinerii acum, așa s-au adaptat. Tu ești din vechea generație, fată, ai îmbătrânit, în ei pericolul se amestecă cu sângele. Lumea asta i-a crescut într-un anumit fel. Tu a trebuit să te schimbi, să înveți, ei s-au născut în mijlocul schimbării. Nu ai cum să ignori așa ceva.

Eleni privi în jur – alpacalele se uitară la ea cu ochi mari, scânciră pe rând, ea mângâie gâtul uneia dintre ele, apoi ieși din grajd, în timp ce animalele o petreceau cu țipete firave.

Afară studie orizontul. Totul era calm deocamdată. Trebuia să verifice lista, să se asigure că totul era în ordine, că nu ratase nimic, pentru că singurătatea te putea face paranoic, însă deșertul nu ierta, așa că aveai dreptul să fii un pic mai atent cu detaliile.

Se apropie de ușa depozitului. Deblocă o ușiță din zid, tastă un cod și ușa de oțel se deschise cu un pufnet

scurt. Eleni intră, se uită în spate, apoi apăsă timp de trei secunde unghia degetului mare de la mâna stângă și imediat în palmă i se configurară inserțiile unui ecran albastru. Căută în meniu, accesă notițele, găsi lista, apoi își aminti de antibiotice. Le trecu pe listă și pe acestea, după aceea merse de-a lungul rafturilor din depozit, verificând cutiile așezate acolo în ordine, numerotate și cu etichete, oprindu-se în dreptul fiecăreia, murmurând, pe urmă mergând mai departe. Totul era în regulă, nu uitase nimic. Trebuia doar să treacă ora zece și apoi... Iar băiatul tot nu apăruse.

Drace...

Ieși. Se duse la grădina de zarzavat, porni umidificatoarele, mări un pic forța scutului, pentru că soarele aflat sus pe cer ardea deja fără cruțare și, după ce mai aruncă un ochi peste dunele de nisip, arcuite către linia orizontului, intră în casă. Își pregăti un mic dejun consistent, cu praf concentrat de ouă și lapte de alpaca, un desert cu mult zahăr – era preocupată – și mâncă uitându-se pe geam, spre ușa grajdului. Apoi îi veni să se ducă la baie.

Stătu zece minute acolo. Se deranjase un pic. Probabil tot din cauza gândurilor.

Mama mă-sii de treabă. Aș vrea să vină odată.

Se făcuse nouă. În timp ce pune vasele din care mâncase în mașina de curățat, se gândi din nou la lista cu provizii. Nu cumva uitase să verifice ultimul raft de la perete – cel din stânga? Uitase, bineînțeles.

La dracu... Și totuși își amintea distinct că trecuse prin fața lui. Ai verificat. Acolo sunt și cuburile. Le-ai notat. Sigur le-ai notat. Sunt prea importante.

Iisuse, oprește-te.

Dar...

Le-ai notat.

Fir-ar să fie de treabă.

Eleni își cuprinse tâmplesle între degete. Se masă respirând repede, de parcă în acest fel ar fi putut să-și limpezească gândurile, să le trimită în direcția corectă. Filmul deteriorat al unei amintiri i se derulă la suprafața memoriei, prea înnegrit și vechi să-l poată identifica, așa că rămase cu o senzație de déjà-vu dureros, anonim și continuă să-și frece tâmplesle, în timp ce închidea și deschidea încet ochii. În fața ei, pe perețe, se afla prinsă o oglindă mare, cu rama aurită. Reflexia din oglindă își freca și ea tâmplesle, dar o făcea parcă mai încet, mai ezitant, degetele se încurcau în şuvițele părului, trăgeau de ele, iar fața femeii de acolo părea tristă și descurajată.

La nouă și jumătate, Eleni se plimba prin curte, ca un animal în cușcă. Ochii îi fugeau când la grajd, când la depozit, când la panoul de control al scutului. Cereul căpătase o nuanță vinețiu-gălbuie, absolut neobișnuită și pornise să bată un vânt abraziv, uscat. O pasăre îi trecu pe deasupra capului, un fulger negru, imposibil de rapid, care pică în spatele grajdului și dispăru.

O pasăre-sobol.

Poate s-a gândit să vină după ce-o trece norul, își zise, mușcându-și buzele. Sau Croitorul are vreo defecțiune. Să-l sun – nu, nu, iarăși o să-mi râdă în nas, ticălosul, o să creadă că sunt o babă paranoică. A promis că vine înainte de zece, o să vină. Probabil că deja e pe-aproape. Dar unde naiba, că e fără un sfert!?

Se opri, cu degetul deasupra unghiei. Cerul gălbui, cu aspect de vânătaie, începuse să facă valuri-valuri, să tremure ca o foaie de polietilenă atinsă de flăcări.

Gata – acum ajunge...

Scutul pârai scurt. O descărcare roșiatică îi tăie suprafața, ca un fulger de vară în zilele de demult. Era la ultimul cub. *Trebuie să reziste*, gândi Eleni. Apoi încremeni. Un sunet fin îi atinse urechea. Încetă, se repetă.

Și brusc, de parcă cineva ar fi apăsât un întrerupător, se auzi din nou, tare, însoțit de-un declic, chemând imediat și alte sunete foarte diferite – foșnete, țiuitori, un pâraie precum cel al unei sarcini electrice, diverse bâzâituri, și totul pe fondul unui zumzet ritmat, sec, asemănător unei melodii insensibile, fără început și fără capăt.

Sunetele crescură, se amestecară, se luptară unele cu altele pe linia aceluia bâzâit cadențat, pe urmă părură să-și găsească locul în cadrul lui – piuituri, țiuitori, mici pocnete și foșnete, în vreme ce orizontul era împuns de niște puncte negre, tremurătoare în apriga căldură a dimineții. Asta doar pentru o singură se-

cundă nesfârșită, pentru că punctele se uniră imediat și se înălțară desupra dunelor deșertului într-o pânză uriașă, plină de găuri, prin care se vedea galbenul inexpressiv al cerului, iar pânza se înnegri, se destrămă pe toată linia vizibilă a orizontului, apoi se adună și se lungi în aer, doar ca să se rostogolească imensă deasupra nisipului, bolovănoasă, acompaniată de sunetele ce vibrau acum la o intensitate greu de suportat, pe linii și durate derutante.

Vântul îi zgârie fața lui Eleni ca un deget mare, plin de nisip.

Era deja lângă panoul scutului. Privea cu ochi dilatați rostogolirile zdrențuite ale norului – era mare, la fel de mare ca cel de-acum doi ani, gândi, numai că părea ceva mai compact, mai întunecat și venea repede, spărgându-se deasupra dunelor, atât de uriaș încât părea mai degrabă un miraj, un efect special creat pe computer, precum cele din filmele pe care obișnuia să le vadă demult-demult, în copilărie.

Totuși, oricât de repede înainta – exista ceva ce se apropia și mai repede. O mică siluetă albicioasă ce sărea peste dune, le ocolea, profita de înălțimea și de dispunerea lor pentru a câștiga viteză, iar în vacarmul de piuituri și foșnete, de bâzâituri și trosnete, avea propriul sunet – o notă ascuțită, entuziasmată, un chiot distorsionat, înspăimântător pe măsură ce punctul albicios devenea din ce în ce mai vizibil, mai clar pe fondul deșertului strivit de căldură.

Ticălosule... ticălos mic și dement...

Eleni începu să tremure și-și apăsă pieptul cu palmele. Sfârcurile sânilor îi împunseră rigide bumbacul tricoului, ca niște vârfuri de cuțit. Cerul se întunecase, alpacalele țipau în grajd, vântul se zdrobise de sol, se târa pe la picioare ca un animal bolnav în căutare de mângâiere, iar ea respira scurt, chinuit, fără a reuși să se gândească la nimic altceva decât la punctul alb ce năvălea în direcția ei peste dune.

Ticălos... ticălos îngâmfat... nu-mi vine să cred că faci asta...

Mica pernă-croitor se vedea foarte bine acum. Eleni distingea precis toate detaliile, în pofida vitezei cu care se deplasa – aripile argintii, întinse perfect de-a lungul trupului fusiform, botul cu antenele telescopice ce pipăiau nisipul, identificând fără greș cel mai potrivit traseu pentru a ușura deplasarea și pentru a câștiga viteză, și cabina bombată, ca un ochi translucid, în care stătea ghemuit băiatul, înfășurat în hainele lui cenușii, concentrat, cu fața ca o monedă strălucitoare. Rânjea în direcția ei, era sigură, avea un rânjet imens pe față, se tăia clar pe materialul semitransparent al cabinei, rânjea și venea către ea. Iar înapoia lui norul înghițise deja tot cerul și deșertul, lumina și vântul, aerul și căldura.

— Tâmpitule, urlă Eleni din toate puterile, fără să-și audă însă glasul. Ar trebui să-l închid chiar acum, să te las acolo, nenorocit mic și căcăcios!... Dracu să te ia!

Degetele i se încordară, arcuite ca niște gheare lângă panoul principal al scutului, gata să-l ridice la intensitate maximă imediat ce acest lucru avea să fie posibil. Perna-croitor se deplasa cu o viteză neverosimilă, antenele ei articulate șerpuiau arcuite deasupra nisipului, iar în spate se ridica un zid viermuitor de ochi bulbucăți, fără strălucire, care-și schimbau în permanență locul, urmând trasee zigzagate în interiorul norului din care făceau parte, un milion de ochi inexpressivi sub care clămpăneau mandibule enorme...

Trecu o secundă, apoi încă una și încă una – unu-doi-trei – iar la sfârșitul celei de-a treia Croitorul vâjâi pe lângă ea ca o răsuflare fierbinte și, cu toți mușchii înmuiați de anticipare, cu gura uscată și creierul gol, dar cu un mărunț fir de luciditate ce-i susținea întreg trupul vlăguit, Eleni acționează sursele scutului și apoi căzu direct în fund pe iarba rară din curte.

Închise pleoapele. Le strânse puternic.

Scutul gemu.

Fu singurul sunet distinct înainte ca totul să se amestece într-un vacarm îngrozitor. Bufnetele a mii de trupuri izbind cupola suprasolicitată, scrâșnetul a mii de picioare, pocnetul mandibulelor încleștate în gol, zumzetele și bâzâiturile, loviturile furioase, repetate, înfometate – și ea căzută pe spate, cu capul între mâini, cu pielea cuprinsă toată de mâncărimi, anticipând contactul greșos și sutele de mușcături, sfâșierea cărnii, poate ultima imagine a unui cap ascuțit, cu ochi bulbucăți mușcând din pieptul ei...

Trecu un minut. Scutul pârlia, dar rezista.

Eleni deschise ochii. Domul ce proteja casa și grădina, mica ei oază din mijlocul deșertului, se făcuse din roșiatic roz pal și mult mai transparent, însă micile săgeți gradate ce înfloreau de la baza lui și-și punctau traseul către vârf, indicau că totul funcționa fără nicio problemă.

Femeia își regăsi mințile, ideile, trupul, se ridică în coate, apoi în fund. Insectele mișunau pe toată suprafața scutului, izbeau, mușcau înnebunite, și negăsind altceva mai bun de făcut, se năpusteau una asupra alteia, devorându-se, rupându-se în bucăți, în timp ce norul, întârziat câteva minute, se ridica treptat, lăsând mai multe cadavre înșirate de-a lungul perimetrului exterior al scutului.

Lăcuste, le spusese Eleni întotdeauna, deși erau mai mult de-atât. Insecte gigantice, de jumătate de metru, cu corp alungit, pietros, cu aripi ca de libelulă și capete de rădașcă – norul trecea deja și doar coada lui mai izbea puternic cupola roz, suprasolicitată. Scăpase. Scăpase cu bine. Dar aproape își pierduse mințile din cauza căcăciosului ăluia încrezut...

Căscă gura de câteva ori, își masă maxilarul. Urechile i se înfundaseră. Un timp auzi numai ecoul zumzeturilor și-al bufniturilor insectelor, apoi desluși dincolo de ele niște țipete jalnice, și se sculă îngrijorată în fund, cu inima bătându-i în stern ca un pumn furios – alpacalele zbierau înnebunite în grajd, însă norul trecea,

trecuse deja, zbura în spirale imense către vest, către oraș, iar cei de acolo aveau destule resurse să-i facă față, destule, destule...

Eleni icni și se ridică în picioare. Umbra i se lungi pe pământ. Pentru un scurt moment avu impresia că este materială și atât de grea, încât o împiedica să se scoale. Merse către panoul de control, reduse forța domului, apoi observă Croitorul oprit lângă peretele din dreapta al casei, lângă grădina de zarzavat, prăfuit, dar intact, și zări și o siluetă îngenuncheată lângă el, ce părea să-i verifice antenele. O luă într-acolo, masându-și în continuare maxilarul, până când auzul îi reveni complet, iar ochii i se limpeziră. Bătăile inimii îi reveneau la normal.

Alpacalele tăcuseră. Eleni ajunse lângă Croitor. Silueta îngenuncheată sări repede în picioare.

— Bună dimineața, kyria Eleni, spuse un glas vesel. E zece și un sfert, puțin cam târziu, dar sunt aici, așa cum am promis. O să fie o zi tare frumoasă. Ai gata lista cu tot ce trebuie?

Stătea acolo, în fața ei, cu chipul deschis și tânăr, ca și cum nu se întâmplase nimic, uniforma cenușie i se mula pe corp și o privea cu niște ochi atât de clari, încât păreau niște cioburi sparte dintr-un pahar cu picior.

— Nemernicule, murmură ea încet.

— Cum?... Ce-ai spus, kyria Eleni?

— Ești ținut, știi asta? Într-o bună zi, norocul ăsta în care te încrezi atât, o să-ți facă o surpriză tare urâtă.

— Dar nu știi despre ce vorbești, kyria Eleni.

— Tu... Ai impresia că...

Eleni își duse mânioasă pumnul la gură, își mușcă un deget, apoi răsuflă adânc de câteva ori în interiorul palmei, simțindu-și răsuflarea acră. N-avea niciun rost să discute. N-avea cu cine. Băiatul nu era în toate mințile, dar ajutorul lui îi era de-un vital folos, scutind-o de-o mulțime de drumuri pe care nu dorea să le facă în oraș, astfel că trebuia să accepte pur și simplu lucrurile așa cum erau. Nu avea nici resurse, nici dispoziție ca să se consume pentru ceva ce nu o privea, la urma urmei – dacă băiatul voia să vină de-acum încolo și călare pe-o lăcustă, în fundul gol, era treaba lui. Numai să nu-i pună ei viața în pericol.

Eleni luă pumnul de la gură, își îndreptă privirea către cer, ca să se calmeze, apoi își coborî fruntea și se uită în ochii lui ciobiți. Și-și dădu seama că ticălosul se holba fără vreo jenă la sânii ei, care aveau sfârcurile încă întărite de spaimă, împungând pânza tricoului ca două țepușe.

— Știi ceva, nu-mi pasă ce prostii îți trec ție prin cap, îi spuse răstit. Numai să nu mai îndrăznești să mă pui și pe mine în pericol. Poartă-ți nebuniile prin alte părți. La mine să vii la ora stabilită, altfel nu mai vezi niciun cent. Ai înțeles?

— Înțeles, kyria Eleni.

Râdea acum, își scutura părul ciufulit. Cu ochii tot pe sânii ei, așa că femeia ridică un braț și îi ascunse,

făcându-se că se scarpină după ureche, apoi își apăsă unghia și cercetă în grabă lista. Băiatul se apropie de ea, își deschise dispozitivul din palmă, își trecu repede degetele peste ecranul albastru.

— Gata? întrebă Eleni.

— Gata.

— Ai primit?

— Da. Totul e-n regulă. Dacă-mi permiți să-ți spun, kyria Eleni, ar trebui să te gândești la un alt implant. Al dumatăle e antic, raza de acoperire e infimă. Am văzut data trecută în oraș niște oferte...

— Mă simt bine cu el așa. N-am nevoie de altul. Și nici nu cred că m-aș descurca cu altceva.

— De fapt, nu mă gândeam că o să accepți, kyria Eleni. Făceam doar conversație. Dumneata știi bine ce vrei.

— Aici ai dreptate... Stai puțin...

— Da, kyria.

— Trece pe listă încă un cub de energie. Vremea a fost schimbătoare în ultima perioadă și nu cred că mă descurc doar cu trei. Deși... nu, lasă... lasă. Pune doar încă un sac de concentrat pentru alpacale.

— Bine, kyria.

Băiatul operă modificările, apoi se uită din nou la ea, iar ochii îi străluceau ca două bucăți umede de sticlă ce începuseră să se usuce la soare. Își trecu mâna prin păr, îi surâse, pe urmă se mută de pe-un picior pe altul, cu o mână pe una dintre antenele Croitorului, înainte

de a se apleca puțin înainte, cu aerul că mai voia să spună ceva.

— Ei, întrebă Eleni, cam enervată. Ce mai e? N-ar trebui să pleci? Am nevoie să te întorci până cel târziu mâine dimineață.

— Am destul timp, kyria, nu-ți face griji, spuse băiatul. Te-am dezamăgit eu pe dumneata?

— Să zicem că nu. Dar m-am săturat de aroganțele astea ale tale – capul femeii se îndreptă zvâcnit spre cadavrele înnegrite ale lăcustelor ce înconjurau scutul. În fiecare lună e ceva nou. Acuma zi, ce vrei?

— Un pahar cu lapte, kyria. Te rog... Nicăieri nu poți bea un lapte de alpaca atât de bun ca aici, la dumneata. Un pahar cu lapte, kyria...

Femeia ezită o secundă, apoi încuviință.

— Bine. Așteaptă o clipă.

Se duse către ușa casei, conștientă că băiatul se uita după ea. Intră pe hol, apoi la bucătărie, scoase o sticlă plină din frigider, o deschise, umplu un pahar înalt până la buză, îl puse pe-o farfurie plată ca să-l poată duce fără să-l verse, și ieși din nou în curte. Băiatul așteptă ca ea să-l ia de pe farfurie și să i-l întindă, iar când făcu asta, îi atinse ușor degetele, mulțumind.

— De ce stai singură aici, kyria Eleni? întrebă el după câteva înghițituri. De când am început să umblu pe picioarele mele, tot aici te știu. E păcat de dumneata, atât de pricepută și de frumoasă – sunt sigur că la oraș te-ai descurca mult mai bine decât singură-singurică în tot pustiul ăsta.

Femeia râse.

— Și ce? Orașul nu e tot în pustiu?

— Ba da, sigur că e..., se încurcă băiatul, voiam doar să spun...

— Știi bine ce vrei să spui. Am motive serioase pentru care vreau să rămân aici. Motive care nu te privesc. Iar de oameni m-am săturat până-n gât de multă, multă vreme. Nu-i vreau în jurul meu, mă împovărează. Anii nu mă iartă, îmbătrânesc și vreau să mor aici, unde am crescut. Oricum, omenirea n-o mai duce mult.

Se auzi un mormăit. Pasărea sobol țâșni în aer și dispăru după casă, împrăștiind un arc de nisip.

— Nu vorbi așa, kyria Eleni.

— De ce? Planeta asta a suportat multe extincții. A supraviețuit. Doar n-om fi noi mai cu moț. O să apară altceva în locul nostru, o creatură în stare să se îngrijească de pământ așa cum trebuie. Noi am avut șansa asta și nu ne-a păsat. Fără noi, planeta o să se vindece, o să se scuture de întreaga specie ca de-o boală rea, o să se însănătoșească și-o să creeze o formă tânără de viață care s-o merite.

— Dar...

— Tu ai doar grijă pe acolo, prin oraș. Totul e o iluzie, te poate corupe fără să-ți dai seama.

— Știi să fiu atent, kyria Eleni. Eu mă gândesc să mă mut acolo... într-o bună zi, după ce s-o duce bătrâna, cred. O să vând totul, găsesc un loc să stau, ceva de-

cent de lucru, stabilesc niște priorități, viața-i mult mai ușoară acolo, deși lucrurile se înrăutățesc mereu, de la un an la altul. Cum zici și dumneata.

— Da, poți face asta. Probabil. Mă gândesc. Până una alta să-mi aduci repede tot ce am nevoie. Banii ți-i transfer imediat ce te întorci.

Băiatul termină laptele și îi întinse paharul. Femeia îl luă.

— Știi, kyria, rânji el, aș putea accepta doar jumătate din sumă dacă... ai vrea dumneata...

— Doamne-Dumnezeule, iar începi? izbucni femeia. Nu te-ai plictisit de chestia asta?

— Păi ce, asta e chestie de plictisit? Ești o femeie foarte frumoasă, kyria Eleni. Încă tânără. Și descurcăreață. Și o să-mi cedezi într-o bună zi, așteaptă numai. Văd în ochii dumitale că ți-s drag.

— Marș de-aici, ticălosule.

Băiatul râse tare, deschis, iar prin ochii lui limpezi se mișcă ceva îndepărtat, strălucitor, în timp ce și-i plimba cu nerușinare peste corpul robust al femeii, de la sâni până la picioare și înapoi. Tot râzând se întoarse, urcă în Croitor, îl porni și, pe când perna se ridica, îi făcu semn cu mâna femeii care rămăsese semeață, cu mâinile în șolduri și se uita la el încruntată, dar cu un zâmbet aproape imperceptibil în colțul gurii. Croitorul se răsuci, zvâcni și după doar câteva secunde se îndepărtase, zburând în zig-zag printre dune, către oraș.

Ticălosule... Prizărit ticălos și nerușinat.

Eleni își șterse fruntea cu palmele, apoi verifică ora.

Se făcuse aproape doisprezece. Putea jura că nu trecuseră mai mult de zece minute de la venirea norului și acum, iată, trebuia să facă curat în jurul curții, și-apoi să se îngrijească de animale. O și pornise către depozit, studiind cadavrele carbonizate ale lăcustelor de lângă scut când, brusc, bătaile inimii i se intensificară și i se păru că lumina soarelui slăbește și începe să fi-leze ca un bec gata să se ardă. Bâjbâi repede în palmă, deschise transmițătorul, formă codul băiatului. Poate nu se îndepărtase atât de mult.

Dură câteva secunde, apoi ecranul se luminează și chipul rotund al tânărului se contură printre paraziți, ascuns în spatele măștii de protecție transparente.

— Ce s-a întâmplat, kyria Eleni? se auzi glasul lui distorsionat. Ai uitat să-mi spui ceva?

— Da, ezită femeia. Mă gândeam că ar fi bine...

— Dacă vrei, eu pot ajunge până diseară înapoi și vin direct la dumneata, kyria, zise băiatul. Să nu mai înnoptez în oraș. Să dau banii degeaba. Trebuie doar să-mi spui și vin repede.

— Nu asta, nemernicule. Mă gândeam că ar fi bine totuși să-mi mai iei un cub de energie. Nu mă descurc cu trei luna asta – o presimțire, nu-mi dau seama. Iar de bani fac eu rost... cumva. Tu doar să-l iei, ai înțeles?

— Sigur că da, kyria Eleni. Am înțeles. Mă pot întoarce repede, să știi, și am putea să ne...

— Măgarule!

Eleni închise transmițătorul, expiră lent de câteva ori, apoi trase aer în piept cu gura deschisă. Fiorul inexplicabil de panică dispăru încet-încet, lumina soarelui redeveni intensă, strivitoare, și după ce-și trecu mâinile pe sub subsuorile transpirate, femeia porni cu pași mici, absenți către depozit, în timp ce asculta cu o ureche fornăitul neîntrerupt al alpacalelor din grajd.

Îmbătrânesc, asta e. Îmbătrânesc...

Ușa glisă, iar ea intră. O vreme căută sub un morman de vechituri, aruncându-le într-o parte și-n alta, apoi își aminti ceva, se duse spre un raft aflat aproape de nivelul podelei, trase de acolo o cutie mare și scoase din ea, dintre alte câteva aparate, un incinerator uzat, portabil. Era mort, dar soarele avea să-l încarce în doar câteva minute. Îl cercetă un pic de pe-o parte pe alta, verifică încărcătorul, fantele, îl șterse de praf cu o cârpă, apoi ieși iarăși în curte, cu el în brațe.

— Aș putea veni repede, kyria, zise ea în barbă, mai-muțărind glasul băiatului. Aș putea accepta chiar și mai puțini bani... Dacă spui dumneata. Ticălos încrezut. Merse până la marginea curții, coborî scutul la cea mai joasă treaptă și puse incineratorul pe nisip. Trebuie doar să-mi spui și vin repede. Da, da, repede. Chiar diseară, dacă mă grăbesc puțin...

Femeia oftă.

N-avea niciun rost să se enerveze.

Ce să-i facă? Era un băiat bun. Cu capul în nori, repezit, îndrăzneț, așa cum erau toți cei din noua generație – crescuți pe repede-înainte, fără răbdare, fără viitor, acceptând lumea așa cum o găsiseră, pentru că nu mai era nimic de făcut ori de reparat. Absolut nimic. Ce rezolva ea dacă-și bătea capul degeaba? Știa bine că până la urmă avea să cedeze și să-l cheme într-o zi – să vină mai repede – da, probabil, dar nu în seara aceea. Nu în seara aceea, însă cu siguranță data viitoare. Da, da, da. Chiar nu era nimic rău dacă reușea astfel să mai economisească niște bani...

Își dădu capul pe spate, privi soarele cât putu de mult, până-i dădură lacrimile, apoi, cu ochii umezi, porni incineratorul și începu să arunce în el, fără grabă, resturile pârlite ale lăcustelor. Vântul sufla încetișor, fornăind – ori erau doar alpacalele? – și, fără să știe prea bine de ce, înghenuncheată pe nisip, cu incineratorul bâzâind alături, Eleni izbucni în râs, cu lacrimile curgându-i șiroaie pe obraji.

Al doilea F din Fericire

1.

— Înțeleg.

Dr. Colin făcu o pauză înainte de următoarea întrebare.

Direcția pe care o luase discuția impunea acest lucru, așa că se lăsă pe spate în scaunul de piele și își privi mâinile. Întârzie o secundă, cu ochii fixați asupra verighetei de pe inelarul stâng, confecționată din aur alb, apoi urmări liniile subțiri ale venelor de pe dosul palmei, până la brățara de la încheietură, care strălucea întinsă deasupra unei vânătăi alungite, galben-verzui, presărată cu puncte roșii. *Să nu mai îndrăznești să ridici tonul la mine, curvă ticăloasă.* Minteă îi scotocea printre miile de tratate de psihologie studiate, printre sute de articole și însemnări, făcând comparații, asociind cazuri, construind structurile următoarelor întrebări ce urmau să-i confirme teoria, lăsând bineînțeles și spațiul de manevră necesar în cazul unei eventuale erori. Se concentrează asupra hematomului gălbui, de parcă ar fi încercat să descifreze ceva dincolo de el

– *și ar fi trebuit, nu?* – apoi ridică din nou ochii și-o privi pe tânăra așezată pe fotoliul confortabil de dincolo de birou, care-și lăsase acum capul pe spate și-și coborâse pleoapele, părând că studiază ceva aflat pe tavan, ceva foarte îndepărtat, dar în mod evident interesant, pentru că un zâmbet ușor îi strâmba colțul buzelor.

Trecuse destul timp. Dr. Colin întrebă:

– Când ai simțit acest lucru pentru prima oară? Ura? Ura față de mama ta?... Ce anume a declanșat sentimentul?... A venit treptat, ori a fost ceva asemănător unei... revelații, să zicem?

Soarele strălucea puternic în ferestrele cabinetului. Jaluzelele însă erau închise aproape de tot – la cererea pacientului – și doar câteva raze pătrundeau înăuntru, toate risipite pe pereții acoperiți cu diplome înrămate și lozinci motivaționale ridicole, dar extrem de eficiente, de genul „Fii fericit. Azi.”, „Eu pot.”, sau „Începe acum”. Cabinetul era cufundat într-o penumbră mișcătoare, răcoroasă, care făcea ca fiecare cuvânt rostit în acel spațiu să conțină o rezonanță precisă, ca și cum ar fi făcut parte dintr-o poveste ce căpăta formă fizică încetul cu încetul, făcându-și loc în realitatea încăperii, chiar pe covorul plasat între biroul Corneliiei Colin și fotoliul pe care stătea așezată tânăra sa pacientă. Prindea viață și se rotea lent acolo, ca o sculptură pe jumătate terminată.

Fata nu răspunse imediat. Se foi pe fotoliu.

— A început odată cu primele vise, spuse ea. Ba nu. Nu, nu chiar cu primele, se corectă imediat. Am simțit asta abia după ce am început să vorbesc cu „el”. După ce a venit la mine întâia oară – în primele nopți m-am plimbat doar de colo-colo, pe pajiștea aceea însorită, privind pădurea din apropiere și dealurile înverzite, acoperite cu flori – nici măcar nu l-am văzut în acele secvențe. Știu acum însă că era acolo, fusese acolo din primul moment, așezat pe-o buturugă la liziera pădurii, dar abia în a treia sau a patra noapte am început să privesc mai atentă detaliile, pentru că nu mai avusesem niciodată un vis recurent, și mai ales unul în care să nu mi se întâmple nimic. Înțelegeți ce vreau să spun. Doar eu, fără niciun gând, fără nicio neliniște, mergând cu picioarele goale prin iarbă, și o pace imensă în jurul meu. De când mă știu am avut vise haotice, chinuitoare, care nu de puține ori mă epuizau fizic – ba am avut unele care m-au făcut să mă simt rău câte o zi întreagă, deși dimineața nu-mi aduceam aminte mare lucru din ele.

Întotdeauna se întâmpla câte ceva groaznic ori foarte jenant, ceva care mă distrugea psihic, mă înjosea dincolo de orice cuvinte și mereu, mereu, figura mamei plutea prinsă în țesătura tuturor acestor aberații nocturne, dominându-le din semiîntuneric, ca un martor neclintit și posac al tuturor neliniștilor, râzând pe îndeate când dorințele mele secrete se terminau în te-roare și umilință. Dacă o urăsc? Da, o urăsc din tot

sufletul. Dar nu asta am simțit în primele vise. Ci surprindere. O mare, calmă surprindere. A fost ceva asemănător cu descoperirea unei camere secrete. Un loc curat, luminos în care puteam fi, în sfârșit, eu însămi, netulburată, fără griji sau obligații, fără trecut ori viitor. Și cel mai ciudat era sentimentul că purtasem întotdeauna locul ăsta în mine, visele respective îmi ofereau doar cheia, modul de acces, posibilitatea de a examina resurse pe care nici nu-mi închipuiam că le dețin. Iar asta numai din vina ei. Din vina mamei mele.

Tânăra de pe fotoliu tăcu o clipă, apoi strânse pleoapele. Dr. Colin trase manșeta sacoului peste vânătaia de la încheietură.

— Patricia, vreau să rămânem puțin în acest punct, spuse. La imaginile din primele vise. Când încă nu s-a declanșat nimic și ai simțit doar surprindere. Iar din acest punct să aruncăm o foarte scurtă privire înapoi. Ți-ai iubit totuși vreodată, cu adevărat, mama? Încerc să înțeleg. Ce simțeai exact înainte de a se întâmpla toate astea?

Fata deschise ochii. Îmbrăcată în hainele ei simple, prea largi, în penumbră, subțire și palidă între brațele fotoliului uriaș, nu mai părea deloc tânăra fragilă care pășise pragul cabinetului Corneliei Colin cu mai bine de două săptămâni în urmă. Dimpotrivă, întreținea acum o aură de duritate rece, conștientă, asta mai ales când se vedea forțată să vorbească despre relația cu mama ei.

Nu și despre vise.

Oricum, se deschidea încet-încet, făceau progrese și asta era foarte bine.

Dr. Colin își puse palma peste carnețelul deschis de pe birou, pregătită să-și facă însemnări dacă situația o cerea și, în timp ce făcea acest lucru, un junghi neplăcut îi trecu prin carne, prin hematumul de la încheietură, apoi percepu o serie de înțepături pe suprafața pielii, înțepături ce nu dispărură decât atunci când își puse degetele celeilalte mâini pe sub mâneca sacoului pe carnea înfierbântată a vânății.

Și dacă mai deschizi o dată gura...., îi urlă în cap vocea soțului ei.

— Da, am iubit-o, zise Patricia. Am iubit-o din tot sufletul, așa cum își iubește orice copil mama și am continuat s-o iubesc până mi-am dat seama că felul în care mă crescuse îmi afectase iremediabil stima de sine și posibilitatea de a mă simți normală în societate. Nu am considerat niciodată că era vina ei pentru că eu eram așa cum eram. Timidă, neîndemânatică, izolată. Dimpotrivă, mi s-a părut mereu că doar mă protejează să nu sufăr prea mult, aflându-se permanent la capătul tuturor nevoilor mele. Ce proastă am fost!

Vedeți, întotdeauna am fost doar noi două. Tata ne-a părăsit când eu eram foarte mică – nu suporta ideea că e prins într-o familie, ținut pe loc – cel puțin după cum spune mama. Acum nu cred că s-a întâmplat așa. Mai degrabă tot ea l-a gonit cu eternele ei capricii, cu

văicărelile și crizele aberante de furie când îmi se părea că pierde controlul. Singurele momente în care m-am simțit liberă au fost în copilărie, când mă puteam juca cu copiii – vecinii de la blocuri – cât era ziua de lungă, pentru că mama nu era tot timpul acasă, trebuia să lucreze și doar seara deveneam total supusă toanelor ei. Mai ieșea și prin oraș cu diverși bărbați, știu asta – o făcea dintr-un motiv foarte pragmatic – voia să economisească cât mai mulți bani din salariu. Când a reușit să găsească o posibilitate de a lucra de acasă, eu intram în adolescență și deja influența educației primite se făcea simțită. Pur și simplu, nu am reușit să depășesc stadiul de copil. Schimbările petrecute în personalitatea celor de vârsta mea mă speriau, mă deprimbau cumplit. *Puteau*. Iar mama, în loc să mă sprijine, a profitat din plin de carențele caracterului meu – în fond, știa ea ce crescuse.

La liceu a fost și mai rău – îmi plăcea să învăț, dar o făceam doar pentru mine. Niciodată nu am simțit dorința de a mă impune în ochii celorlalți prin rezultate, iar felul meu de a fi, comportamentul, imposibilitatea de a susține o conversație din cauza excesivei timidități – mă pierdeam complet față-n față cu un *chip* (deși acasă îmi repetam iar și iar că pot privi pe oricine în ochi), m-au făcut o izolată din toate punctele de vedere. Și, bineînțeles, bătaia de joc a tuturor. Au fost ani cumpliți... Dar acasă o găseam întotdeauna pe mama...

O rază de soare se desprinsese dintre jaluzelele verticale și căzu câteva secunde pe fața Patriciei. Se opri

brusc din vorbit, de parcă raza o arsese, apoi ceva înflori probabil în spatele pleoapelor ei lăsate, ceva foarte plăcut, pentru că murmură câteva silabe, foarte-foarte încet – „iubitule”, i se păru Corneliei Colin – înainte de a-și găsi din nou cuvintele.

— ... o găseam întotdeauna pe mama, neclintitul meu sprijin, vorbi în continuare. Știa cât mă chinuiam la școală, de aceea avea grijă mereu să mă consoleze, să mă împace, insinuând în același timp că ceva-i totuși în neregulă cu mine, de sunt așa cum sunt – dar că, în orice caz, ea o să aibă grijă să fie totul bine. Că având ajutorul meu ea o să trăiască mult de tot, iar eu probabil nici n-o să ajung la vârsta ei dacă lumea merge așa cum merge, așa că nu are niciun rost să mă frământ degeaba. Cu alte cuvinte, mi-a inoculat cumva ideea că o să mor înaintea ei, că sunt doar un apendice suplimentar al personalității ei, că nu trebuie să mă preocupe nimic, că atâta timp cât trăiește o să-mi fie bine. Și... hmmm... hmmm...

— Patricia?

— Da...

— Ești în regulă? Ai nevoie de o pauză?

— Hmmm... nu... nu... mă uitam doar la... Sunt în regulă. Da... așa e, mama și-a dorit întotdeauna o slugă, de fapt.

Dr. Colin trase o linie cu pixul în carnețelul de însemnări.

— O slugă, da. Hmmm... Mă și întreb dacă m-a iubit vreodată cu adevărat. Dacă m-a văzut în vreun mo-

ment și în alt fel decât cel în care mă privește acum – ca pe-o fiică în niciun caz. Lucrul amuzant e că nici nu pot să mă înfurii, pentru că înainte de aceste vise care mi-au deschis mintea și mi-au arătat că există totuși un viitor pentru mine, un viitor departe de ea, nici nu-mi închipuiam că aș putea fi „ceva” în afara influenței ei. M-am încurcat întotdeauna în propriile sentimente, m-am împiedicat de ele, iar mama m-a prins cumva în brațe și mi-a zis că totul o să fie bine.

— Așadar, înainte de apariția acestor vise, nu-ți imagineai că viața ta ar putea fi altfel? Întrebă Cornelia Colin.

— Nu, deloc. Mă resemnasem. Oricum eram defectă îndată ce ieșeam în societate. Între mine și oameni existau bariere de netrecut. Lucrurile cele mai simple constituiau o corvoadă uriașă pentru mine, presupuneau un epuizant efort de mobilizare. Nu, eram mulțumită așa... având grijă de mama. Era singura viață pe care o cunoșteam.

— Și visele... ți-au arătat ce nu cunoșteai?

— Nu neapărat. Mi-au arătat ce aș putea deveni dacă mi-aș accepta calitățile. M-au făcut să înțeleg ce resurse uriașe de fericire se află sub perimetrul strâmt în care mă închisesem, blocând toate ieșirile din jur, repetându-mi constant că există un dezacord total între mine și lume, iar mama e singura care-mi poate face viața suportabilă. Sincer, înainte de aceste evenimente, nici nu realizam cât sunt de nefericită. Iar „el”, cel din visele mele, m-a făcut treptat să înțeleg cine

sunt cu adevărat. Cred că nici n-aș putea sta așa acum, să vorbesc cu dumneavoastră atât de onest și atât de... coerent. N-am fost niciodată capabilă să găsesc cuvintele potrivite pentru a-mi exprima ideile ori sentimentele. Dar, nu știu cum, el a pătruns în creierul meu, apoi a făcut ordine acolo. A deschis toate ușile și ferestrele, a aerisit, a făcut curat, apoi a așezat lucrurile la locurile ce le erau destinate. Realizez că pare o prostie ce spun. Totuși, simt într-adevăr că așa a procedat. A aruncat toate resturile, toate gunoaiele, toate gândurile inutile, pe urmă a luat tot ce-a fost sănătos și zdravăn și s-a apucat de construit cu răbdare, legând sentimente, idei, cunoștințe, gânduri, ca pe niște fire de ață, unele de altele, unele de altele, până a alcătuit o uimitoare hartă interioară pe care mi-a oferit-o apoi cu toată bunăvoința. Practic, m-a redat mie însămi. A lucrat în interiorul meu și lucrează și acum, îl simt, cum îi simt întreaga forță, întreaga flacără lăuntrică, fără niciun gând ascuns, numai afecțiune și atenție. M-a învățat atât de multe lucruri în ultimele săptămâni, încât am senzația că am trăit patru vieți.

— Când ai venit la mine, erai mai degrabă speriată, spuse dr. Colin. Nu voiai să-mi spui prea multe despre el. Te simți acum pregătită să faci acest pas?

— Da, zise Patricia, cu ochii închiși, lăsată adânc în fotoliu. În special acum, pentru că a început tot mai des să mă îndemne...

— Să te îndemne...

— S-o părăsesc pe mama. Să scap de ea. S-o las în urmă. Pentru totdeauna.

Vânătaia de pe încheietura doctoriței zvâcni dureros, iar ea își puse palma peste sacou, deasupra.

— Atunci, povestește-mi. Despre bărbatul din vis.

— Bărbatul din vis...

— Da. Spune-mi despre el.

— Bine, zise Patricia surâzând, tot cu ochii închiși. Asta și vreau.

2.

Cornelia Colin o citise de când intrase în cabinet. Dintr-o singură privire.

Sau, cel puțin așa i se păruse.

Avea un simț extraordinar când era vorba să identifice necazurile pacienților după modul în care vorbeau ori se comportau la un moment dat – nu de puține ori găsisse sau identificase probleme studiind felul în care se deplasau, își purtau hainele ori se așezau pe scaun, asta cu mult înainte de a deschide gura. Nu era ceva căpătat prin practică, în urma îndelungaților ani de experiență, nu era nici obișnuință, nu era nici vorba despre un supranatural simț al observației, ci doar de o abilitate înnăscută de a pune etichete, de a diagnostica. Nu se constituia probabil în cea mai potrivită metodă de a începe lucrul cu un pacient, dar emblema aplicată astfel îi permitea să-și acceseze mult

mai ușor cunoștințele, să încerce rapid anumite asocieri și acest lucru o făcuse, iată, una dintre cele mai căutate și respectate personalități din domeniu.

Astfel încât, atunci când Patricia Leov intrase în biroul său și dăduse încet „bună ziua”, mintea Corneliiei Colin deja pornise la turație maximă, în ciuda intensei dureri de cap care o chinuia încă de dimineață. *Timiditate excesivă*, își spusese privind ochii de un albastru spălăcit ai tinerei. *Posibil morbidă. Influența unuia dintre părinți – mama, desigur, după ce mi-a spus la telefon. Presupunere. Problemă cauzată de imposibilitatea de a-și concepe un viitor căruia să-i aparțină, de aici nevoia de evadare într-o realitate vindecătoare, asta nu însemnând neapărat suicid. Presupunere. Adevărata provocare va fi să...*

— Ia loc, Patricia, o invitase după ce-i strânsese mâna. Acolo, pe fotoliu – poșeta o poți lăsa la cuier. Așa, intră fără nicio teamă – ai nevoie de ceva, un pahar cu apă, poate?

Tânăra își agățase poșeta în cuier și se așezase încet, mulțumind, cu picioarele lipite sub rochia lungă.

— Aș vrea un pahar cu apă, da, vă rog, îi spusese în cele din urmă, cu un glas abia auzit, chiar în clipa-n care dr. Colin se pregătea să se așeze la birou.

Dr. Colin încuviințase, se dusesse către dozatorul cu apă, luase un pahar și se aplecase, încercând să ignore junghiurile din coaste, ascultând cu ochii strânși zgomotul apei care curgea. Migrena o făcea să aibă senzația că stă încruntată și probabil că fața ei cu trăsături

severe era mai inexpresivă ca de obicei, însă, din cauza durerii, făcea mari eforturi chiar și să stea în picioare.

Dimineață se gândise să anuleze programările. Să rămână acasă, să facă poate curățenie, ori pur și simplu să stea să se relaxeze, însă se nimerise să fie și ziua liberă a lui George, așa că își învinsese greața și slăbiciunea și plecase la cabinet, lăsându-l pe soțul ei să sforăie între așternuturile jilave de transpirație din dormitor, cu fața tumefiată de alcoolul al cărui damf puturos îi țâșnea încă prin gura deschisă larg, expulzat puternic printre șirurile galbene de dinți.

Nu voia să dea ochii cu el. Să-i audă din nou scuzele, discursurile pline de justificări care, în mod curios, se transformau în cele din urmă în acuzații îndreptate împotriva ei, a interesului acordat carierei, nu voia să-i audă argumentele pline de săgeți otrăvite ce-i distrugeau cu o abilitate diabolică toate încercările de a-și construi modesta fortăreață de unde să fie capabilă să se apere. Nu-i putea ține piept. Încercase de prea multe ori și pierduse. (Deși, poate era de preferat să piardă așa, cu el mahmur, după încă o zi de beție, decât seara, când argumentele veneau de cele mai multe ori însoțite de lovituri.)

Aseară se îmbătase din nou, după două săptămâni în care reușise, cel puțin în aparență, să rămână treaz – probabil dădea pe gât câte-o bere, două înainte de culcare – încercând, cu acea rămășiță de responsabilitate ce-i mai rămăsese, să-și respecte promisiunile

făcute după ultima ceartă. După ce-i bolborosise, împleticindu-se, „te iub... esccc, Cornelia... tu ești viața mea, spijinulmeuuuh... ”, plecase în baie, unde îl auzise gemând. De furie. Aparent, problema fusese un prosop – al ei – care picase din suportul de pe ușă pe jos, iar el, intrând, se împiedicase și aproape căzuse cu capul de chiuvetă.

Venise spre ea ca un tren.

Fără avertisment.

Nici nu apucase să se miște din loc. George, profesorul de matematică ratat, lovea întotdeauna la corp, în burtă, în sâni, în mușchi și avea o precizie incredibilă oricât ar fi fost de băut. Cornelia simțise brusc cum i se înmoaie brațul drept, apoi, surprinsă de durerea neașteptată, se lăsase într-o parte, cu fața schimonosită, primind imediat încă două lovituri puternice în coaste, lucru care-o silise să se lase moale în genunchi, cu răsuflarea tăiată.

George încremenise deasupra ei, cu pumnii ridicați, gura deschisă strălucind de salivă, răsuflând foarte greu, cu cămașa ieșită din pantaloni și pântecul umflat revărsat peste curea, apoi își dusese mâna dreaptă la buze și se mușcase de degetul mare înainte de a se îndrepta, fără un cuvânt, către dormitor. Nu trecuseră nici două minute și-l auzise sforăind.

Își petrecuse cea mai mare parte din noapte pe canapeaua din sufragerie, stând cu picioarele sub ea, cu capul dat pe spate, studiind tavanul în lumina

slabă a plafonierei. Nu reușea să-și adune mințile, oricât de mult încerca. Pur și simplu, nu reușea. Unicul gând legat de ceea ce urca la suprafață din amalgamul viermuitor alcătuit din sfărâmăturile de idei și impulsuri, sclipind uleios, scufundându-se și ieșind din nou la iveală era, *trebuie să te hotărăști. Trebuie să iei o decizie, o să-și piardă controlul într-o bună zi și-o să te omoare. Nu mai poți sta așa...*

— Și ce să fac, unde să mă duc? murmurase ea atunci, ascultându-și vocea slabă plutind în încăpere. O să mă găsească. Are o mulțime de prieteni, de relații. Iar oamenii ajunși în acest stadiu sunt în stare de orice.

Cornelia Colin, psiholog, specializată în dificultăți de relaționare, depresie, fobii, anxietate, dependențe – incapabilă să-și ducă gândurile mai departe (de frică) de săgețile ascuțite din coaste și braț, cu capul deja vuind din cauza frământărilor ce aveau să aibă drept rezultat aceleași evenimente ca de fiecare dată. O nouă deșteptare dureroasă, o nouă dimineată la cabinet, unde chiar putea schimba ceva în bine în viața oamenilor, o nouă șansă de evadare, departe de ea însăși. Cu o zi în urmă o sunase o tânără pentru programare – ceva din glasul ei o intrigase, ceva profund, subteran, o inflexiune bizară și...

... adormise acolo, pe canapea, cu picioarele strânse și capul dat pe spate.

3.

— Patricia?... S-a întâmplat ceva? Te-ai oprit.

— Nu... îmi cer scuze. L-am văzut. Acum o clipă. Se uita la mine. Cred că știe că vreau să vorbesc cu dumneavoastră. Despre el, vreau să spun. Mi-a zâmbit. Și-a dat seama că vreau să vă povestesc totul și e-n regulă... o să vă spun. O să vă spun totul de la început.

4.

Gura mică, cu buze subțiri, cu colțurile îndreptate în jos. O gură amară. Nas cu nările aproape lipite, fără nicio relație cu restul feței concentrate în permanență, ca după un geamăt. Sau un strigăt. Ochii de un albastru șters, umbriți de sprâncene foarte scurte, ale căror vârfuri erau legate, într-un mod foarte curios, printr-o rețea fină dar destul de clară de riduri, de colțurile buzelor – astfel încât, ori de câte ori vorbea, ochii, în neconținută mișcare, încuviințau ori accentuau silabele, fapt ce făcea ca orice cuvânt, orice propoziție să pară născută dintr-un profund și foarte serios zbulcium interior.

O tânără palidă, îmbrăcată în haine simple și nu foarte bine asortate, o fustă neagră, o bluză maro, cu dantelă la gât și, pe deasupra, o jachetă scurtă din denim de culoare verde – nemachiată, nefardată, cu părul strâns aspru într-o coadă lăsată pe-un umăr, pă-

rând să aibă între 25 și 28 de ani, cu trăsăturile feței legate parcă într-un singur punct, aceasta dacă nu deschidea gura să vorbească.

Iar vocea i se asorta perfect cu înfățișarea – dr. Colin își dădu seama că imaginea ei i se conturase în minte cam așa cum o vedea acum, în ușa cabinetului, încă de când vorbiseră la telefon – părând mai mult o emanație a fapturii ei, o consecință firească a fizicului, a înfățișării, mai degrabă decât un mod de a-și comunica gândurile și impresiile.

La telefon îi povestise, în câteva cuvinte, despre relația cu mama sa, cerându-și scuze după fiecare propoziție, apoi despre apariția anumitor vise, ce începuseră să se manifeste în ultimele săptămâni, vise care, îi spusese cu un glas extrem de ezitant, se temea că începeau să-i afecteze sănătatea mintală. Apoi o rugase, de mai multe ori, cu alte zeci de scuze, să-i facă o programare „în orice după-amiază”, pentru că „am început să cred că-mi pierd mințile”.

Dr. Colin se gândise inițial s-o refuze. Avea deja un program extrem de încărcat, iar viața de acasă devenise aproape insuportabilă în ultimul an, fapt ce-i afectase simțitor capacitatea de concentrare, însă, pe măsură ce conversația se prelungea, se trezise ascultând cu mare atenție cuvintele tinerei Patricia Leov. Pentru că exista un accent în acel glas, pe lângă îngrijorarea profundă, reală, un accent ce răsărea după fiecare cuvânt rostit, un fel de euforie sălbatică, nerăbdă-

toare, un soi de speranță abrazivă care o umpluse de uimire pe Cornelia Colin și-o făcuse să-și dea seama că în viața acelei fete intervenise într-adevăr un fenomen nemaivăzut, extrem de puternic, ce amenința să-i răstoarne întreg sensul existenței.

Numai disperarea euforică o făcuse să accepte să facă o programare. Ca și realizarea faptului că, nu se știe cum, situația tinerei crease instantaneu o punte în mintea ei către propria situație complicată de acasă, deși, în mod evident, nu putea exista niciun fel de legătură acolo.

Fusese ca un soi de presimțire. O premoniție.

Totuși, primele ședințe nu relevaseră nimic neobișnuit.

Patricia era o fată dependentă de mama sa, cu grave probleme de încredere și stimă de sine, afectată de-o timiditate extremă, incapabilă să-și conceapă viitorul dincolo de figura părintelui care-o crescuse și-o controla în totalitate. Împlinise 27 de ani în vara aceea, nu avusese niciodată vreun prieten sau vreo relație, era virgină și nu-și putea închipui că un bărbat ar putea să se apropie de ea vreodată, ori să găsească în persoana ei ceva atrăgător sau demn de iubit.

Până de curând.

„Mama nici nu știe că am venit la dumneavoastră, îi zisese la prima ședință. Simt însă că trebuie să spun cuiva ce se întâmplă. Nu mai pot ține asta în mine. Am nevoie de eliberare, pentru că totul este pe cale să se

schimbe. Pentru acest motiv am insistat să mă programezi acum, după-amiaza, la ora asta mama încearcă să se odihnească, iar eu pot ieși din casă fără să mă sune din cinci în cinci minute, ca atunci când plec să fac cumpărăturile. De la o vreme a început să ia sedative, spune că o dor oasele și nu se poate odihni cum trebuie, așa că doarme extrem de profund. Știe că obișnuiesc să mai ies când ea se odihnește, dar crede că mă duc în parc să-mi scriu poeziile – știți, mai scriu poezii din când în când, nu mare lucru, mai mult așa... niște observații meteorologice, dar mamei îi plac când i le citesc seara, uneori. N-au nimic în ele, nu cred, dar ea spune că vin dintr-o zonă a sufletului pe care ea nu o are și probabil ăsta este cel mai frumos lucru pe care mi l-a spus vreodată.”

Ajunsesese cu greu la vise.

În timpul primelor ședințe vorbise permanent despre mama sa.

Uneori ezitant, cântărindu-și îndelung cuvintele, alteori repede și foarte acid, fără punct și virgulă, în cascade explozive de exclamații – lucru ce arăta clar câtă furie înăbușise, fără să-și dea seama, de-a lungul vieții – ca și cum ar fi simțit că trebuie să spună absolut tot ce știa, fiecare amănunt, să-i sublinieze fiecare trăsătură de caracter, de parcă într-un alt mod nu s-ar fi putut justifica problemele care o nelinișteau cu adevărat și o făcuseră să apeleze la serviciile unui psiholog.

Dr. Colin o lăsase să se desfășoare în ritmul ei, fără a interveni prea mult. Îndreptase doar discuția în direcția potrivită atunci când prea multele detalii amenințau să deraieze problema către zone fără nicio relevanță. Patricia părea speriată (îngrozită) uneori, însă, pe măsură ce treceau săptămânile începuse să se schimbe, și să se schimbe într-un mod uimitor, frapant – asta din momentul în care abordase în sfârșit chestiunea viselor.

De la precipitat și nesigur, tonul îi devenise grav, ironic chiar. Vorbea cu mult mai multă siguranță, legând frazele în chipuri neașteptate, și de unde până atunci povestise despre mama sa cu un soi de respect timorat, începuse să folosească un accent plin de dispreț, perorând în rafale impregnate de o ură atât de profundă, încât pe Cornelia Colin o treceau fără voie fiori.

Dar tot avea sentimentul acela ciudat care-i spunea că situația Patriciei se potrivea pe undeva cu ceea ce suferea ea în secret și, cu toate că nu izbutea să vadă nicăieri nicio conexiune, simțământul devenea tot mai acut pe măsură ce dezvoltările fetei se adunau, săptămână după săptămână. Iar într-o după-amiază plăcută de vară, într-o joi, în timp ce stătea relaxată pe fotoliu, Patricia deschisese brusc ochii.

— Mi-am întâlnit bărbatul visurilor, răsunase glasul ei în penumbra cabinetului. Asta voiam să vă spun la urma urmei. Tot ce-mi doream și-mi închipuiam,

tot ce-i potrivit pentru mine. Acolo, în siajul nopților mele. M-a așteptat – și mă aștepta demult. Nu mai am nevoie de mama. Să dispară. O urăsc. Îl vreau doar pe el.

5.

— Nu l-am văzut de la început. V-am spus asta. A fost doar senzația aceea uimitoare de libertate și fericire. Sentimentul deplin că-mi aparțin. Niciun sentiment de îndoială ori de teamă, nimic ascuns, nicio vedenie de coșmar tupilată pe undeva, gata să râdă de gândurile mele. Stăteam pe-o pajiște întinsă, plină de flori de toate culorile, îmbrăcată în cămașa de noapte, cu părul desfăcut, în picioarele goale și un vânt ușor făcea iarba să se îndoiaie și să vâlurească, ca și cum însuși pământul ar fi respirat sub tălpile mele. De fapt, asta am și simțit mai întâi, înainte de a-mi da seama de toate câte se aflau în jur – adierea aceea ca o respirație, urcând direct din sol, pe sub brațele și pulpele mele, înfiorându-mi pielea. Trecând peste... intimitatea mea, ca o atingere fină.

Inițial nici nu am îndrăznit să mă mișc prea mult. Veridicitatea peisajului mă intimidă. O parte a subconștientului mă avertiza că sunt acasă, întinsă pe patul din camera mea – o altă zonă, însă, atinsă de-o hotărâre ce venea din afara mea, încerca să mă convingă că tot ce mă înconjură era la fel de adevărat, de

consistent, ca și ceea ce cunoșteam atunci când eram trează.

Existau și mirosuri acolo. Foarte distincte. Mireasma florilor și a ierburilor, iz de ploaie, de pământ umed și se auzea foarte bine bâzâitul insectelor care-mi săreau peste labele picioarelor ori de câte ori îndrăzneam să fac un pas. Deasupra pluteau câțiva nori, foarte îndepărtați, ca niște scame murdare, aparent rotindu-se-n cerc, iar întreg spațiul era scăldat într-o lumină puternică, lumina soarelui, fără îndoială, deși soarele nu se vedea nicăieri pe cerul senin.

Pajiștea mă dezorienta puțin. Nu încuraja deplasarea. Aveam impresia că în orice direcție m-aș fi apucat să merg, n-aș fi ajuns nicăieri. Doar undeva spre dreapta, pe o colină domoală, se vedea o pădurice, de brad, mi-am zis eu, după ce m-am uitat mai atentă la vârfurile copacilor – și când mi-am luat inima-n dinți și m-am obișnuit întrucâtva cu atmosfera visului, care se repeta astfel noapte de noapte, apoi cu senzația pură de mulțumire ce-l însoțea, mi-am îndreptat pașii în acea direcție, cu impresia vagă că aveam ceva de făcut acolo. De văzut, de încercat. Ceva extrem de important.

Eram un pic îngrijorată. Nu mi se părea firesc ca un vis să se repete într-un asemenea mod, ca un film pus pe pauză, începând exact de acolo de unde îl lăsasem cu o zi înainte. Dimineața însă, senzațiile trăite în somn se prelungeau și-n timpul real, astfel că mă trezeam foarte bine dispusă și odihnită, capabilă să suport mult mai bine toate capriciile mamei.

În drumul meu nocturn am străbătut pajiștea, printre flori, inundată de lumina aceea scânteietoare și am traversat trei pârâiașe, pe trei poduri înguste – unul de lemn, unul de fier și unul de piatră.

Dacă mă gândesc bine, cred că era același pârâu, ce tăia în zigzag tot câmpul, însă nu asta contează, ce contează este că imediat ce-am trecut și ultimul pod, cel de piatră, l-am văzut pentru prima dată. Da. Acolo, pe colină, la marginea pădurii. Așezat pe-o buturugă înaltă doar de câteva palme, cu capul plecat, cu pletele ascunzându-i fața, ciopbind ceva dintr-o bucată lungă de lemn – un fluier poate. Îmi era ba frig, ba cald, îmi venea să râd, să plâng, voiam să alerg, să mă întorc, să stau pe loc – iar vântul, tot mai fin, mai îndrăzneț, mi se strecura în susul pulpelor, printre picioare, făcându-mi pielea de găină pe partea interioară a coapselor.

Teama a fost totuși mai puternică, pentru că nu știam ce căuta omul acela acolo, în visul meu – ori eram eu în visul lui? – nu știam ce-avea de gând să facă, sau dacă avea de gând să facă ceva, și cum totul mi se părea atât de real în jur, am rămas acolo, intimidată, vreo două nopți la rând, fără să mai fac vreun pas, mulțumindu-mă să-l privesc de la distanță.

În acest timp s-a uitat de câteva ori la mine. Ba o dată mi-a făcut semn cu mâna în semn de salut. Avea chipul foarte alb și, cu toate că se afla prea departe ca să-i pot distinge trăsăturile, îmi dădeam seama că e

tânăr, foarte tânăr, probabil de vârsta mea. Ciudat, ce căutam era aici, tot ce-mi doream, tot ce mă interesa, pe pajiștea asta, la marginea pădurii, în strălucirea directă a peisajului, poate pe buturuga aceea, un lucru nedefinit, ascuns între senzațiile contradictorii de liniște, pace și spaimă. Așa că, atunci când l-am văzut pe tânăr ridicându-se și îndreptându-se către mine, nu m-am mișcat din loc, deși primul meu impuls, ca întotdeauna, a fost acela de a mă retrage.

Nu se grăbea.

Mergea printre tufe și flori, cu lucrul acela cioplit într-o mână. Cu ochii fixați pe mine, fără să mă slăbească o secundă, în vreme ce zdrențele de nori se aliniaseră undeva în spatele lui și-l urmau tăcute, vălurind ușor, de parcă ar fi fost o pelerină atinsă de bătaia vântului. Vânt ce devenea tot mai insistent pe măsură ce el se apropia. Îmi frământa fața, îmi ridica părul, îmi atingea sânii cu o poftă umană – și-n vremea asta îi simțeam ochii, două vârfuri de ac încins, perforându-mi pielea, din cap până-n picioare. Mă studia cu un zâmbet tot mai vizibil pe buze, făcându-mi din când în când semn cu mâna, poate în chip de salut, poate pentru a încerca să-mi spună să nu-mi fac griji, să rămân acolo unde mă aflam.

Două zile i-au trebuit să ajungă la mine. Două nopți, mai precis. Dacă mă gândesc acum, probabil mi-a oferit acest timp doar ca să mă obișnuiesc cu prezența lui, să învăț să-l aștept așa cum el mă așteptase pe mine –

aveam să aflu asta mai târziu. Și într-adevăr, două zile nici n-am știut ce-i cu mine. Vedeam totul ca prin ceață, mama era o fantomă sinistră bântuind prin casă, lătrându-mi ordine, iar eu așteptam doar să treacă orele, să vină noaptea, să pot în sfârșit să mă culc, să-l văd din nou. Spaimă, nerăbdare, bucurie, un dor fără nicio sursă, nici eu nu știu ce mai simțeam. Dar stăteam acolo, pe pajiște, dârdâind cu cămașa de noapte umflată pe corp, cu vântul lipit de mine în locuri pe care niciun bărbat nu le atinsese vreodată și mă uitam cum se apropia, pășind prin visul meu de parcă i-ar fi aparținut.

Nu mai văzusem niciodată un bărbat ca el.

Nu vorbesc doar de înfățișare ori de modul în care se deplasa. Ci despre întreaga lui făptură, despre modul în care, la fiecare gest, la fiecare privire, spiritul, forța, păreau să-i țâșnească prin piele, prin pori, dând impresia că dincolo de el nu mai există nimic, că este cheia tuturor întrebărilor, că-și cunoaște perfect abilitățile și ceea ce-i aparține. Iar aceste impresii erau probabil induse tot de el, parte din durerea așteptării, a nerăbdării încărcate de promisiuni. Îmi era teamă, eram tot mai bucuroasă, tremuram.

Îl vedeam bine de-acum. Nu era foarte înalt. Poate cu un cap mai mare decât mine. Subțirel, cu umeri de pe care se ridicau și coborau, în bătaia vântului, şuvițele negre ale părului, lucios în lumina orbitoare, încadrând, atunci când i se așezau pe umeri, o față alun-

gită, foarte palidă, cu o frunte sub care sclipeau niște ochi *ascuțiți* ca niște săgeți întinse în arc, ce încercau parcă să găsească ființa potrivită asupra căruia să se năpustească. Buzele, deasupra cărora se ițea o mustață neagră, erau întinse în zâmbetul ce nu le părăsise de când se ridicase și venise spre mine, numai că acum constituiau o parte distinctă a chipului său, complet separată, un surâs aruncat înainte ca o ofertă de întâmpinare, incredibil de atrăgător, de hipnotic.

M-am trezit făcând câțiva pași în direcția lui. Numai senzația unui smoc de iarbă noduros, strâns sub talpă, mi-a dat imboldul să mă opresc. Speriată, cu brațele moi pe lângă corp, cu pielea de găină din cauza vântului indiscret. O secundă m-am simțit ca o musculiță prinsă într-o plasă, dar numai o secundă, pentru că abia am apucat să clilesc, că el a fost lângă mine.

Purta un fel de costum popular, oricum ceva foarte asemănător, o bluză cu șireturi descheiate la gât, acoperită cu o mulțime de motive florale, de toate formele și culorile, ce-și schimbau permanent locul și dimensiunile, dând naștere la noi și noi modele, după cum își mișca el corpul. Mai avea și niște pantaloni albi cred, nu știu, nu eram capabilă să le disting bine culoarea, iar de la genunchi în jos nici nu-i mai vedeam picioarele, ci doar o ceață grea, cu undiri înșelătoare ce scotea la iveală, din când în când, ori forma unui picior gol, ori o prelungire lungă ce semăna cu o gheară, pentru ca aceasta să se transforme imediat

într-un tentacul cenușiu zbârcit, ca de caracatiță. Ori-cât ar fi fost de bizar, acest lucru nu mă neliniștea, nu acesta, pentru că părea o manifestare firească în acel spațiu, îl întregea, îl făcea și mai autentic, dădea o dimensiune mai concretă omului din fața mea.

M-a salutat, cu glas foarte cald și m-a întrebat cum mă cheamă.

Nu-mi găseam cuvintele. Nu i-am răspuns. De fiecare dată când clipeam, mi se părea că mă privește din alt unghi.

M-a întrebat atunci cum ajunsesem acolo, dacă mă rătăcisem sau fusese o pură întâmplare, dacă auzisem cumva despre acel loc, ori simțisem vreo chemare. Când am reușit să mă dezmeticesc și i-am zis bâlbâindu-mă că nu știam nici unde sunt, nici de ce sunt unde sunt, el a zis foarte bine, foarte bine, este exact așa cum trebuie să fie, să n-am nicio teamă, pentru că mi se întâmplase cel mai bun lucru care putea să mi se întâmple – apoi m-a luat de mână. Și atât de firesc și de frumos a fost acest gest, încât toată teama și fascinația mea s-au topit într-un sentiment cu totul nou, pe care nici acum nu aș putea să-l definesc ori să-l cuprind cu mintea, atât de complex lega în mine tot ceea ce eram și simțeam și îmi doream.

În noaptea aceea ne-am plimbat amândoi pe pajiște.

Am vorbit despre o mulțime de lucruri. Avea un ușor accent moldovenesc – știți, prelungea încet cuvintele, apoi făcea o pauză, lăsându-le să plutească în

aer, dându-le o viață proprie – și, pe măsură ce pătrundeam mai adânc în acel vis straniu, mintea mi se dezmoțea, ideile se legau altfel și-n cele din urmă am fost capabilă să-i răspund și să mă uit la el fără să-mi mai plec ochii de fiecare dată când mă privea. Era fascinant. Mi se părea că-l cunosc de când mă știu – și e normal, îmi ziceam atunci, este visul meu, iar el este doar ce se află la capătul tuturor dorințelor mele. I-am spus cum mă cheamă, de unde vin, i-am povestit despre mama, despre apartamentul nostru și despre lucrurile care-mi plăceau, adăugând amănunte pe care nu le-aș fi mărturisit nimănui niciodată, iar el mi-a zis câte ceva despre locurile acelea, despre pădurea ce se vedea în depărtare, ce se afla dincolo de ea, despre norii zdrențuiți care ne urmau fluturând, despre florile printre care călcam, adăugând că se află acolo lucruri uimitoare, lucruri magice, ce pot oferi o fericire inimaginabilă celui care știe să le caute.

Așa a fost vreme de două săptămâni.

Noapte de noapte mă aștepta, așezat pe iarba pajiștii. Mă lua de mână și o porneam amândoi încet, vorbind, râzând, mereu în direcția pădurii. N-am cuvinte să descriu stările prin care treceam, îmi este imposibil. Dar îmi era limpede că mă îndrăgosteam de el. Mă îndrăgosteam de un produs al imaginației mele, de o zonă la care nu avusesem acces până atunci, de-o regiune a creierului ce materializase, din toate neliniștile și durerile mele, o creatură capabilă să-mi dea răspun-

surile de care aveam atâta nevoie. Atunci, îmi pierdeam poate mințile? Mi se întuneca conștiința? Mă țicneam? Eram gata pentru cămașa de forță?

Cu toate că mă simțeam atât de fericită, iar somnul îmi oferea singura consolare, pentru că-l puteam lua de mână pe omul acela seară de seară, mă puteam plimba și sta de vorbă cu el nestingherită, sinceră, nu mă puteam împiedica să-mi pun anumite întrebări. Părea tot mai real pe măsură ce trecea timpul. Îi simțeam strânsoarea degetelor, respirația, mirosul părului, al pielii, îmi vedeam reflexia în ochii aceia ca două arme albe și mă tot frământam din cauza naturii adevărate a acestui fenomen care-mi invadase intimitatea, mintea, visele.

Aș fi dat orice să spun cuiva ce experimentam. Să strig, să țip, să pun în cuvinte bucuria și spaima – iar mamei n-aveam de gând să-i zic nimic, în niciun caz. Cam atunci mi-a venit ideea să apelez la un psiholog. Măcar să-mi liniștesc frământările, să-mi mărturisesc niște probleme. Astfel am ajuns la dumneavoastră – nu regret nimic, într-un mod bizar simt că există o anumită legătură între noi, doamnă Colin, deși n-aș putea spune de ce. De când am ajuns aici însă, s-au schimbat câteva lucruri – în aceste săptămâni el a continuat să vină la mine seară de seară și am ajuns să înțeleg multe despre viața mea. V-am spus, m-a eliberat, mi-a descătușat spiritul, forța, mi-a oferit viața, îi datorez totul. Nu sunt doar vorbe goale acestea, răs-

punsurile și revelațiile oferite, felul în care m-a făcut să mă privesc și să-mi analizez evenimentele vieții, nu aveau cum să vină din interiorul meu. În lumina cuvintelor lui mi-am dat seama cât rău îmi făcuse mama, cum mi-a distrus și anulat existența, blocând orice porțiță de acces către viața pe care trebuia s-o trăiesc. Știu însă ce ar putea fi această viață acum, dacă plec de lângă ea. Îl iubesc pe bărbatul din visul meu și i-am și spus. Dar, ca să fim împreună cu adevărat, trebuie să mă descotorosesc de mama. Să scap de influența ei.

Îmi amintesc limpede fiecare noapte, detaliile, cuvintele, de parc-ar fi tipărite pe foile unei cărți închise în conștiința mea, pe care însă o pot răsfoi oricând, după voie. Îi pot respira parfumul, retrăi atmosfera oricând, în orice secundă. Îmi amintesc mai ales momentul în care, după nopți și nopți de mers împreună pe pajiștea aceea luminoasă, ținându-ne de mână, vorbind, fără nicio grabă, am ajuns în sfârșit la marginea pădurii, în apropierea buturugii unde mă așteptase la început. Îmi amintesc totul clar, foarte clar. Pentru că atunci am făcut dragoste întâia oară.

6.

— Numele lui e Căroian. Mi-a spus că e singurul nume cu care îl pot cunoaște. Are mii și mii de alte nume răspândite în toate visele prin care a trecut și aceste nume țin visele laolaltă, iar în centrul lor se

găsește adevăratul său nume, neclintit, veșnic, pe care nimeni nu-l poate afla vreodată. Mi-a spus asta chiar el. Căroian... Nu e un nume frumos, dar e numele trezit de mine și nici nu i-ai putea da altul când îl privești în ochi ori îi auzi glasul când te ia și te strânge în brațe în fiecare noapte. Nu poți...

Patricia zâmbi, cu ochii închiși. Fața îi părea un bloc de marmură unde cineva schițase la repezeală niște pleoape, un nas și o linie ce semăna cu o gură.

Cornelia Colin mototoli încet una dintre foile carnețelului. Voia să spună ceva, un lucru ce i se învârtea de mai multă vreme prin minte, dar atmosfera cabinetului cufundat în penumbră era ca o palmă mică și fermă apăsată pe buzele ei.

— Lucrul cu adevărat uimitor, reluă Patricia, este că atunci când sunt cu el acolo, în pădure, ori pe pașiște, devin cu adevărat *eu*. Nu *eu* cea de aici, ci *eu* cu adevărat, un *eu* complet transformat și atât de autentic, încât mă întreb cum am reușit să supraviețuiesc fiind *eu* cea de aici. O metamorfoză realmente uluitoare, dar firească și profund intimă. Suntem doar noi doi, nu mai există nimic altceva. Doar noi doi și legătura noastră imposibil de zdruncinat. El mă vede și mă citește până-n străfunduri. Eu îi văd toate cotloanele și ascunzișurile și nu este acolo nimic trucat ori fals. Îl cunosc, mă cunoaște, nu e loc de altceva între noi decât ceea ce suntem. Realizez acum că nu e om, nu pe de-a-ntregul, mi-a zis-o și el – nu în atât de

multe cuvinte – totuși acest lucru nu mă sperie. Ceva atât de perfect nu îți poate face rău. Este puternic, duce cu el cunoștințele multor secole (asta dacă timpul ar avea vreo importanță pentru ceea ce este) și e la fel de real acolo, pe domeniul lui pe cât suntem noi aici, în acest birou, deși, bineînțeles, posedă abilități ce se prelungesc și influențează lumea noastră.

— Atunci..., găsi Cornelia Colin ocazia să pună în cuvinte gândurile ce i se plimbau de la o vreme prin minte, ce crezi tu că reprezintă această... emanație care ți-a invadat visele? Din ceea ce spui – da, hai să admitem măcar o clipă existența lui ca fiind reală, în scopuri terapeutice, asta dacă dorim să descoperim amândouă veritabila cauză și rădăcină a problemelor tale – cred că îți dai seama că cele povestite de tine se potrivesc cu elementele unui foarte vechi și cunoscut mit... cel al zburătorului. Mă refer la modul în care tu percepi această entitate. Ești de acord cu mine? Ai auzit de zburător, Patricia?

Tânăra ezită un moment. Apoi spuse:

— Sigur că da. În școală... și acum, nu demult. Parcă era și o poezie, am uitat cine a scris-o... Recunosc, după declanșarea primelor vise, a fost întâiul meu gând. Am citit câte ceva în legătură cu asta. Ba, am fost și la bibliotecă într-o după-amiază. Iar superstițiile...

— Crezi că ființa din visele tale, o întrerupse repede Cornelia Colin, are vreo legătură cu această creatură? Acum, când admitem posibilitatea că o astfel de legendă ar putea fi susținută de realitate?

— Nu, spuse hotărâtă Patricia, și pentru întâia oară în acea după-amiază deschise larg ochii și-o privi fix pe femeia așezată în fața ei. Căroian nu poate fi un zburător. Nu are nimic de-a face cu toate credințele acelea prăfuite ori cu superstițiile ridicole din vechime. E real, însă într-un mod cu totul și cu totul special. Există similitudini cu poveștile din folclor, recunosc, dar sunt lucruri superficiale, simple coincidențe. Căroian e altceva.

Mintea doctoriței Colin intră iarăși în modul-diagnostic: *Pacientul, în încercarea de a se elibera de elementele care îi provoacă suferință, născoceste, influențată de anumite surse – aici e de cercetat – o unealtă pe care o încarcă cu toate speranțele sale de fericire/libertate/vindecare. O adevărată bombă, iar acum caută locul potrivit unde să o detoneze. Foarte interesant. Ar fi vrut să noteze această observație pe caiet ori în telefon, însă nu voia să rupă contactul vizual cu Patricia. Nu într-un astfel de moment.*

— Căroian e o ființă făcută să aducă fericire, spuse tânăra, cu glasul schimbat. Nu e un demon, nu există nimic malefic în făptura lui. Singura lui menire este plăcerea celorlalți. Trăiește doar ca să aducă fericire femeilor care nu au parte de ea pe această lume, iar în schimbul acesteia cere un preț, foarte mic în comparație cu ceea ce vine după acceptarea lui.

— Un preț? întrebă Cornelia Colin. Ce fel de preț? N-ai zis nimic despre asta până acum. Așa ți-a spus el?

— Prețul, cu aceeași valoare pentru toți, este altul în ochii fiecărei femei care are șansa de a-l întâlni, continuă Patricia, cu o voce aproape bărbătească și cu ochii ieșiți din orbite. Într-o seară, după ce am făcut dragoste, cu fierbințeala cărnii ieșind ca un abur din trupurile noastre, m-a dus până la marginea pădurii și printre doi copaci mi-a arătat o stâncă neagră, pe o colină îndepărtată, pe care se înălța un castel ale cărui creneluri străpungeau norii.

„Ce e asta?“, l-am întrebat. „Acolo locuiesc“, mi-a răspuns. „Și acolo vom sta împreună, dacă vei alege să rămâi cu mine.“ Mi-a mărturisit multe lucruri în seara aceea. Multe, multe lucruri. Mi-a spus că în castelul acela sunt multe femei... multe fete... ca mine. Sute... poate mii. Tinere nefericite, chinuite în viață, care și-au găsit împlinirea doar alături de el. Nu mi-a ascuns nimic. Sunt multe, dar nu se întâlnesc aproape nicio dată, pentru că fiecare dintre ele îl percepe pe Căroian pe coordonatele propriei fericiri. El există pentru fiecare în parte într-un alt mod, iar fericirea fiecăreia e unică, irepetabilă, așa cum e și el pentru fiecare dintre ele, așa cum e și suferința care le-a adus acolo. Dragoste și bucurie autentică, cu un contur distinct, palpabil – asta fiind una dintre multele lui puteri.

— Și nu te deranjează acest lucru? întreabă repede Cornelia Colin. Faptul că el are atât de multe... femei? Ce te face acest aspect să reprezinți pentru el?

— El este doar fericire, zise Patricia cu o voce atât de adâncă încât pe dr. Colin o trecură toți fiorii. Noi

plătim prețul cerut, unul de nimic, și apoi, rămânând acolo, îi oferim forța de a-și susține tărâmul și domeniul. Și-n schimb suntem veșnic fericite. Iar dacă acest lucru îl face un demon, o entitate malefică, o superputere vicleană, un parazit, sau cum doresc să-l numească cei care nu-l vor înțelege niciodată, atunci așa să fie.

Dr. Colin simți ceva ca o ruptură în timp.

O scurtă vibrație ce scutură cabinetul de sus până jos, urmată de-un fulger abia vizibil, ce legă scaunul ei de fotoliul Patriciei, creând o legătură extrem de dureroasă, dizolvată însă după numai o secundă. Își privi carnetelul de însemnări. Tremura pe birou. Fără să-l atingă nimic. Poate doar glasul Patriciei.

— Vreau să mă descompun în brațele lui, spunea aceasta cu aceeași voce sinistră. Vreau să-l simt în fiecare celulă, fiecare atom din corpul meu să strige de dor, vreau să uit de mine, de lumea asta. N-am nevoie de niciun sprijin. N-am nevoie de compătimire, nu sunt un om slab, n-am fost niciodată, îmi simt puterea de fiecare dată când mă atinge, iar viziunile ce mi se deschid în minte atunci când suntem împreună îmi spun limpede că acolo sunt în singurul loc în care pot fi ceea ce sunt. La naiba cu mama și cu dimensiunea asta găunoasă și strâmbă. Vreau să fiu numai cu el și din împreunarea noastră, din conținuturile noastre, să se nască apocalipsa acestei lumi, s-o înghițim cu totul în triumful nostru extatic. Vreau...

Cazul e mai complicat decât credeam, atacară imediat gândurile Corneliei Colin. Probabil o să am nevoie de

ajutor. Dacă George nu mai face scandal în seara asta, poate am timp să-l sun pe profesorul...

— Știu la ce vă gândiți, zise Patricia surâzând, de această dată cu glasul ei obișnuit. Nu trebuie să vă faceți griji. Sunt bine. Amândoi suntem bine. Oricum, aceasta este ultima vizită pe care o mai fac la cabinetul dumneavoastră. La revedere.

7.

„Vezi, mamă, ce mă doare! și pieptul mi se bate,
Mulțimi de vinețele pe sân mi se ivesc;
Un foc s-aprinde-n mine, răcori mă iau la spate,
Îmi ard buzele, mamă, obrajii-mi se pălesc!

Ah! Inima-mi zvâcnește... și zboară de la mine!
Îmi cere... nu-ș ce-mi cere! și nu știu ce i-aș da;
Și cald și rece, uite, că-mi furnică prin vine,
În brațe n-am nimica și parcă am ceva...”

Ion Heliade Rădulescu – *Zburătorul*

Dr. Colin ieși din clădire, coborî scările pe trotuar, apoi închise ochii. Soarele strălucea neobișnuit de puternic în acea zi de sfârșit de octombrie, iar printre crengile copacilor aproape desfrunziți ai parcului din centrul orașului, veneau adierile unui vânt calduț, cu iz de primăvară. Făcu un pas, nesigură, fără a-și da seama în ce direcție trebuie s-o apuce, apoi zări refle-

xia roșie a unui semafor și își îndreptă pașii într-acolo, către trecerea de pietoni. Apăsă butonul de pe stâlp, deși o femeie din fața ei tocmai făcuse acest lucru, așteptă să se facă verde și traversă strada, prin puhoiul de lume, cu ochii-n jos și spatele țeapăn, îndreptându-se către una dintre intrările în parc. Se simțea oboșită, speriată, și vedea tot ce-o înconjura ca printr-un geam murdar.

Când urcă bordura strânse din dinți, apoi se strâmbă, suportând cu greu junghiurile din omoplați. Totuși, reuși să-și mențină postura fără să se dezechilibreze și porni încet, cu poșeta grea pe umăr și brațele atâr-nate pe lângă corp, ca niște pendule de plumb.

Cât merse prin mulțimea de oameni abia încercă să respire, preocupată să pășească drept, cât mai drept, dar la intrarea cu boltă a parcului trecătorii se răriră și reuși să răsufle în voie, întorcându-se apoi să privească pe partea cealaltă a străzii, spre clădirea pe care tocmai o părăsise. O clădire nouă, ultramodernă, cu o mulțime de spații pentru birouri, îndesată între o pizzerie și un restaurant – o clădire în care găseai aproape orice, de la notari la case de amanet și cabinete de psihologie. Îți aminti fața încruntată a profesorului, în timp ce-o asculta concentrat, pe când ea se străduia să lege în cuvinte ceea ce nu putea fi spus și înțeles. *Pierdere de vreme*, își zise. *Ce încercai să faci? Ce încercai să obții? Știi doar ce ai de făcut. Și un om ca el nu ar fi priceput niciodată, e baricadat în clișee și generalități.*

... Știu, își răspunse tot ea. *Voiam doar o clipă de liniște. Un scurt răgaz.*

... *Un psiholog care caută scăpare la un alt psiholog. De fapt, e normal. Întotdeauna ți-a fost teamă să-ți analizezi propriile sentimente. Te stingheresc, de aceea ți-ai și ales meseria asta. Să scapi de tine concentrându-te asupra problemelor altora.*

... *Perfect. Acum mai taci.*

Intră în parc.

Era destul de aglomerat. Vremea caldă scosese din casă o mulțime de pensionari și familii cu copii, cu toate că era abia miercuri, dar după ce trecu de fântâna arteziană din mijlocul parcului, cea din cărămidă roșie, Cornelia o luă pe-o alee lăturalnică și de acolo coti pe alta, mai scurtă, acoperită cu un coridor plin de trandafiri agățători ce-și lăsau florile galbene, roșii și albe să atârne din tavanul boltit în bătaia vântului cald, parcă încurajându-se unul pe celălalt în așteptarea primei brume ce-avea să vină curând, pregătită să le smulgă petalele și să le răsucescă frunzele.

O întâmpinară pe Cornelia încuviințând ușor, plecându-și capetele, în timp ce mici vârtejuri de frunze uscate, aduse de vânt din teii de la capătul aleii, se ridicau în coloane câte-o secundă, la trecerea ei, apoi se împrăștia, ca niște mici creaturi ce se ițeau din vizuinile lor, intrigate de prezența străinului ce le tulbura joaca.

Femeia merse până în mijlocul aleii, până dădu de o bancă cu spătar – majoritatea celor de aici nu aveau

– se uită în jur ca să se asigure că era singură, apoi se răsuci și se așază țeapănă, ca o gravidă, gemând, cu picioarele încordate, cu câteva broboane de transpirație adunate între sprâncene. Simțea ciupituri între omoplați și de-a lungul coloanei. Spatele îi era tot o vânătaie. În urmă cu două zile, George își pierduse parcă mințile și o călcase pur și simplu în picioare. Grav era faptul că nici nu-și mai amintea ce făcuse ca să declanșeze turbarea. De parcă mai avea vreo importanță. Destul că pielea spatelui îi era plină de vânătăi galben-albăstrui, de la furia cu care o izbise cu călcâiele.

Se strâmbă.

Trebuia doar să suporte durerea. Nu George se afla acum în gândurile ei – deși, într-un fel, asta era motivul pentru care se afla aici – ci altcineva. Pentru George era destul timp mai târziu. Se gândea la Patricia. Tânăra care ieșise îmbujorată, îmbrăcată în hainele ei asortate neglijent în urmă cu trei săptămâni, din cabinetul ei, și nu mai apăruse de atunci. De fapt, era doar un fel de-a spune că se gândea la ea – adevărul adevărat fiind că nu-i părăsise nicio clipă gândurile.

Mai ales acum, că o vizita noapte de noapte.

Da.

Chiar așa.

De fiecare dată când punea seara capul pe pernă, când durerile se încolăceau veninoase în jurul ei, sâsâind, gata s-o înșface la cea mai mică mișcare.

După acea ultimă vizită la cabinet, fata dispăruse cu desăvârșire. Cornelia Colin încercase fără succes să o sune timp de mai multe zile, temându-se că tânăra ar fi putut face un gest pripit, apoi se străduise să-i afle adresa, fără a reuși însă. Nu se gândise să sune la poliție, nu credea că se impunea o astfel de măsură, însă până la urmă nici nu fusese nevoie.

Mama Patriciei, o bătrână de 64 de ani, fusese găsită la o săptămână și jumătate după ce murise, în apartamentul ei. Vecinii de pe palier, alertați de mirosurile tot mai puternice de pe scara blocului chemaseră autoritățile, iar Cornelia, dincolo de știrile văzute la televizor și de cele citite pe internet, mai aflate câteva amănunte despre acest caz și de la un vechi prieten din facultate, ajuns comisar.

Mama Patriciei fusese găsită înjunghiată în pat. Înjunghiată – nu o dată, de două ori, ori de patru ori, ci de douăzeci și șapte de ori.

Avea douăzeci și șapte de cuțite înfipite în corp de toate lungimile și formele, de la cuțite de tranșat carnea, la cele de feliat pâine, ba chiar și câteva boante de uns dulceața, toate înfipite până la mâner, din creștetul capului până-n zona inghinală – două în ochi, două în urechi, două în nări, unul băgat în fundul gâtului, altele în sâni, în inimă, între coaste, între pulpe, în abdomen, în obraji. Nu exista nicio îndoială asupra făptașului, erau urme peste tot. Numai că nu rănilor de cuțit cauzaseră decesul – femeia murise otrăvită.

Probabil, privindu-și mama moartă – în sfârșit și înaintea ei – Patricia își concentrase toată durerea și suferința în loviturile acelea oribile, eliberându-se astfel pentru totdeauna de tirania celei care-i controlase întreaga existență, iar polițiștii găsiseră în bucătăria apartamentului toate rafturile bufetului scoase și golite pe gresie, un amalgam de linguri, furculițe, paletе și polonice. Toate cuțitele fuseseră luate și înfipite în corpul bătrânei care zăcea golită de sânge în patul ei, cu mânerеle ieșindu-i din corp precum excrescențele ciudate ale unui animal preistoric.

În dormitorul tinerei, agenții dăduseră peste hainele acesteia – nu foarte multe, de altfel – îngrămădite în mijlocul camerei. Deasupra lor trona o poză, o foaie de hârtie, un selfie făcut cu telefonul, apoi scos la o imprimantă alb-negru, din centrul căreia Patricia, cu părul despletit și cu un zâmbet rece încremenit pe buze, îi întâmpinase pe polițiști cu o privire melancolică, ce parcă spunea, „da, am plecat și nu mă veți găsi niciodată”.

Agenții nu se îndoiau totuși că aveau să dea peste ea foarte repede. Agresorii de acest tip nu reușeau să se îndepărteze prea mult de la locul faptei. Cercetările lor nu duseseră însă la niciun rezultat. Patricia dispăruse cu totul, intrase în pământ, nu o mai văzuse nimeni, nu exista nicio urmă, niciun indiciu. Și nici n-aveau cum s-o găsească vreodată, pentru că numai Cornelia Colin știa acum unde este, iar ea nu avea nicio intenție să mărturisească acest lucru poliției.

Patricia plecase după fericirea ei. După zburătorul ei, în domeniul și-n stăpânirea lui, iar acolo nu ajungeai decât plătind un anumit preț, iar Patricia îl plătise cu frenezie, cu fanatism, cu o bucurie nebună eliberatoare și desăvârșită. Unică și irepetabilă. Ca și ea, ca și viața ei. Plecase după fericire. Și puteai oare s-o învinuiești?

Cornelia Colin începu să tremure pe bancă, cu ace de durere în șale. Privirea i se întunecă, lumina soarelui dispăru pentru o clipă, apoi reapăru tremurând printre frunzele copacilor, în stropi scânteietori, în timp ce femeia își dădea încetișor capul pe spate, sprijinindu-și ceafa de spătarul băncii.

Patricia venise la ea la numai câteva zile după dispariție. Intrase în visele ei tiptil, totuși firesc, de parcă ar fi folosit o ușiță secretă, cu respect, dar și cu un anumit simț al proprietății, pentru că nu rămăsese prea mult timp ascunsă. Cornelia retrăia în acel moment, într-un coșmar, amintirile chinuitoare ale unei altercații cu George – poate una, poate toate la un loc – iar tânăra, zâmbitoare, cu ochi scânteietori, pășise în visul ei și îndepărtase firele sinistre ale coșmarurilor, le dăduse deoparte, apoi le călcăse în picioare ca pe niște plase prăfuite de păianjen, înainte de a se opri în fața ei, cu un chip ce-i reflecta trăirile interioare mai bine decât ar fi făcut-o orice mărturisire. Purta o rochie simplă, albă, cu motive folclorice roșii în partea de jos, și se apropiase dând din cap.

— Vreau doar să-ți mulțumesc, îi spusese. Nu trebuie să-ți fie teamă... Sunt chiar eu. Vreau să-ți mulțumesc că m-ai ascultat și ai încercat să mă ajuți și mai ales pentru că, mărturisindu-ți tot ce am mărturisit, m-ai determinat să iau o decizie, să realizez că nu mi-am pierdut mințile. Știu acum ce te chinuie, îți înțeleg bine suferința, percep legătura care ne unește, cea pe care o bănuiam, dar n-o puteam defini înainte. Mi-a spus și *el*. Noi două suntem la fel în multe privințe. Te urmărește de multă vreme, i-a fost greu să se apropie de tine, însă acum, cu ajutorul meu, a găsit calea potrivită pentru a te aduce la lumină. Tot el mi-a dat permisiunea de a intra în visele tale și m-a lăsat să fac acest lucru pentru că ai neapărată nevoie de îndrumare.

Cornelia Colin o ascultase vorbind.

Fără să se miște, fără să facă un gest. Încruntată, dar cu mintea complet trează. Iar dimineața, după ce înghițise obișnuitele justificări puerile ale lui George, plecase spre cabinet într-o stranie stare de euforie descurajată, stare provocată de imaginile extrem de vii ale visului, de prezența Patriciei, de vorbele pe care și le amintea atât de clar încât trebuia doar să închidă ochii ca să le asculte răsunându-i din nou în minte. Acela nu fusese un vis. Avea toate calitățile unei amintiri reale. Nu era rezultatul unui traumatism, cum putea crede, ori al unei dorințe subconștiente. Iar dacă așa stăteau lucrurile, Patricia trebuia să apară din nou.

Și nu numai ea.

Patricia apăruse, într-adevăr. Chiar în următoarea noapte.

Tot tiptil, tot surâzând, pe aceeași ușiță secretă. Doar că nu mai era singură. O însoțea cel pe care ea îl numea Căroian, iar prezența lui o copleșise pe Cornelia din primele clipe, din momentul în care îi văzuse silueta decupându-se din spatele tinerei îmbrăcate în alb, în aparență exact cum i-l descrisese ea, subțire, cu părul negru, cu o privire întunecată și insistentă, fiind, în același timp cu mult mai mult. Prezența aceea se năpustise în ea cu forța unui taifun, încrucișându-i gândurile, alterându-i percepțiile, smulgându-i din rădăcini certitudinile și întorcându-i-le pe toate părțile, vorace, lacomă, alimentându-se din cele mai intime substanțe ale sale, ca și cum ar fi tânjit accesul la ele de o vreme îndelungată.

Iar după acest prim asalt năucitor, și după ce mai făcuse câțiva pași în direcția ei, îi oferise un scurt răgaz de a redeveni ea însăși, rămânând doar ca o permanentă atingere pe corpul ei, o mângâiere fină și blândă în zonele cele mai ascunse, o răsuflare și o expirație peste abdomen și pulpe.

În lumina visului, alături de Patricia, care stătea puțin mai într-o parte, bucuroasă și râzând, tânărul acela era cel mai frumos lucru pe care-l văzuse vreodată. Își dăduse seama brusc că fericirea, așa cum o înțelegeau oamenii, nu era doar o vorbă goală. O vorbă

între vorbe. O senzație iluzorie. Fericirea era posibilă. În anumite dimensiuni.

Tânărul venise lângă ea, alunecând cu picioarele ascunse într-un nor de neguri:

— Știi cine sunt, Cornelia. Patricia ți-a spus totul despre mine. Tot ce trebuia să știi. Dar tu mă cunoști la rândul tău, mă cunoști bine. Întotdeauna ai bănuțit că cineva ca mine trebuie să existe într-un fel sau altul, că suferințele prin care treci nu au loc în lumea din care te-ai visat că faci parte. Și ai dreptate. Uite, vin acum ca un răspuns la toate frământările tale. Nu sunt o iluzie, nu sunt un vis, nu sunt o speranță ridicolă, Știu ce te mistuie și îți pot da tot ce vrei, iar în schimb nu cer mare lucru. Doar ceva ce ai la îndemână și-mi poți oferi oricând. Te voi face mai fericită decât ți-ai închipuit că poți fi vreodată, aici, alături de mine, de Patricia – dacă dorești – și de toate tovarășele tale de *trecere*. Dacă mai întârzii și continui să trăiești ca până acum, te paște nebunia, iubita mea Cornelia, iar tu trebuie să-ți dai seama de asta. În adâncurile nebuniei, puterile mele nu te mai pot ajunge. Fericirea aparține celor lucizi. Trebuie doar să-mi dai mâna și să spui „da”. Iar acest „da” înseamnă...

— Ce... ce înseamnă acest „da”? bolborosise cu glas sugrumat.

Cornelia tresări și țipă, cu ceafa lipită de bancă, trezind din nou junghiurile din spate. O crenguță uscată dintr-un trandafir se desprinsese și căzuse la picioa-

rele ei, scoțând un zgomot atât de puternic, încât îi sfârâmasse pe loc toate gândurile. Se strădui să se ridice, să se îndrepte, cu vorbele zburătorului încă sunându-i în urechi, apoi scoase telefonul din poșetă și verifică ora.

Era patru și douăzeci după-masă. George ajunsese probabil acasă de acum.

În oase i se strecură o senzație de panică surdă, răspândită în ecouri prin toate mădularele, dar reuși să și-o reprime, dând atenție doar eforturilor făcute de a se ridica de pe bancă. Porni încet către una dintre ieșirile parcului. *Probabil am înnebunit. Am înnebunit cu totul, complet, iremediabil. Și dacă am înnebunit, ce mai contează toată nebunia asta?*

Zburătorul venise la ea în fiecare noapte de atunci. Uneori însoțit de Patricia – căreia îi simțea fericirea ca pe-o prezență fizică separată, de sine stătătoare – uneori fără ea, și vorbiseră pe îndelete ore în șir, absorbindu-se unul pe altul. Aflase tot ce însemna el și domeniul său, aflase ce însemna trecerea ei către acel loc, ce semnifica acel „da”, consimțământul ei și îl acceptase sub toate aspectele. Totodată, acele nopți fuseseră cele mai plăcute momente din viața ei, cele mai intense și *semnificative*, iar dacă promisiunea fericirii producea astfel de sentimente, ce însemna fericirea reală, desăvârșită și, în aparență, veșnică?

Cornelia Colin zâmbi.

Un taxi trase lângă trotuar.

Urcă, răsuflă adânc, apoi îi spuse șoferului unde dorea să ajungă. Nu o mai durea nimic. Scoase din nou telefonul din poșetă și îl sună pe George.

Era acasă. Deja beat, bineînțeles.

— George, da... da... nici vorbă, nu s-a întâmplat nimic. Nu... Știu c-am întârziat. Ajung imediat... Voiam să mă asigur că ești acasă... liniștește-te... nu trebuie să țipi, ajung repede. Am ceva foarte important să-ți spun... nu... nu... tu stai doar acolo și așteaptă... bine, da, înțeleg... numai liniștește-te...

Închise și băgă la loc telefonul în poșetă. Taxiul mergea în viteză prin trafic, schimbând des benzile – șoferul, un grăsan bărbos, conducea atent, cu abilitate, furând fiecare metru din fața șoferilor neatenți, până ce prinse un semafor roșu și opri brusc, drăcuind încet, pe fondul muzicii ce venea de la radioul dat la minimum.

Cornelia Colin se relaxă. Iată, ajunsese și în acest punct. Îi bănuise prezența, îl dorise, era oare o fundătură ori o eliberare? Făcuse ea ceva important în toți acești ani, luptând în fiecare zi cu sentimentele sale, contau micile victorii zilnice obținute în urma acceptării lucrurilor ce-o făceau să sufere, argumentele pe care și le impunea pentru a trece mai ușor peste dificultățile unei relații fără niciun viitor? Avea importanță că mai tolera o zi, o oră, un minut în plus? Pentru ce? Ce însemna o viață trăită într-o permanentă justificare?

Un vânt rece îmi bate în creier, gândi ea brusc, fără sens.

Taxiul se puse iarăși în mișcare. Iconițele legate de oglinda retrovizoare a mașinii – erau multe, poate vreo douăzeci – de tot felul de forme și mărimi, zvâcniră brusc, legănându-se înainte și înapoi, în dreapta și-n stânga și iarăși înainte și înapoi, pe măsură ce taxiul înainta în trafic. Și printre fețele imobile și inexpresive ale sfinților și maicilor domnului, printre Iisus și duhovnici făcători de minuni, Cornelia zări lucind o dungă subțire, neclintită, ce se desena tot mai clar, indiferentă la mișcările haotice ale iconițelor, tăind orizontal o zonă ce nu avea nicio conexiune cu interiorul mașinii – o linie aurie ce se arcuia și se mărea tot mai mult, până luă forma unui zâmbet.

Zâmbetul lui Căroian. Cornelia îl recunoscuse imediat.

Iar zâmbetul se desfăcu, înflori, se ramifică într-o mie de firișoare negre, tremură, se zbătu, până ce dizolvă în interiorul automobilului un spațiu propriu, independent, iar în centrul aceluia spațiu fremăta acum o pădure îndepărtată, se auzea murmurul vântului, foșnetul ierburilor, și zburătorul era acolo și-o privea cu ochii ca două săgeți scăpate din arc, iar alături de el stătea Patricia. Vântul le răscolea amândurora pletele, împletindu-le laolaltă, risipindu-le și încurcându-le iarăși într-o flacără nestatornică, pentru a le destrăma apoi în bucle și spirale haotice. Vântul susura, vorbea, se bâlbâia, vorbea iarăși – Cornelia îi cu-

noștea prea bine vocea, căci era chiar vocea ei, vocea ei repetată la nesfârșit, glasul ei șovăitor, înăbușit, atunci când întreba pentru prima dată – și ce înseamnă acest „da”?

— *Ce înseamnă? Ce trebuie să fac ca să ajung acolo... la tine? La voi?*

— *Este cel mai simplu „da” din lume, Cornelia, vorbise zburătorul. Nu trebuie să faci mare lucru, nu-ți cer nimic din ce nu ai îndrăzni singură cu toată inima. Trebuie numai să-mi cedezi sursa nefericirii tale. Trebuie să-mi oferi mie „lucrul” care te face să suferi, care te chinuie, iar eu îți voi da în schimb fericirea visată, cea pe care o meriți și o dorești. Este doar atât de simplu, sursa nefericirii tale pentru cea mai desăvârșită viață pe care ți-o poți imagina.*

Iconițele se clătină, izbiră parbrizul, șoferul schimbă benzile, dar tăietura sclipitoare din interiorul mașinii nu se tulbură și nu-și schimbă poziția. Cu mâna pe umărul Patriciei, Căroian își lăasă degetele să alunece până găsiră pieptul fetei, apoi se strecurară sub rochie și-i cuprinseseră unul dintre sâni. În timp ce-o privea fix pe Cornelia, își ridică celălalt braț, încet, surâzător, își plimbă palma prin fața ei, pe urmă o răsuci lent, odată cu vântul și murmurul copacilor, într-un semn de chemare. Mâna îi era acoperită cu totul de sânge gros, scurs în șuvițe peste încheietură – sângele curgea din palmă pe jos, pe iarbă, apoi mâna i se transformă dintr-odată într-un braț subțire de femeie, acoperit în întregime de vânătăi.

Vino, șopti el cu glasul ierburilor și al frunzelor. *Știi ce ai de făcut.*

Cornelia Colin înghiți, îl privi pierdută în ochi, se uită la palma lui însângerată – la palma ei – apoi încuviință, cu fața brusc strălucitoare, fericită. Zâmbind.

Tricofobia

(...) probabil făcea și asta parte din ceva mai important, dar trebuie să recunosc că pe Ramona am găsit-o la sfârșitul lunii, într-o după-amiază de sâmbătă, căzută în bucătărie, cu un prosop murdar înfășurat în jurul capului, cu gleznele legate cu sfoară de unul dintre picioarele mesei și cu sfârcurile perforate de-un fir subțire de sârmă galvanizată, trecut pe sub masca chiuvetei, apoi prins de elementii caloriferului. Avea corpul acoperit de vânătăi și arsuri de țigară. Pe coaste se vedeau mângălituri făcute cu pixul – și întreg tatuajul care-i ascundea umărul drept, urcând într-o spirală plină de frunze pe gât și răsucindu-se la ceafă, fusese scrijelit cu o lamă de ras.

O adevărată rețea de tăieturi îi acoperea bărbia și maxilarul. Pe-o coapsă, răsucită și prinsă într-un rest de elastic, atârna o bucată de chilot deșirat, iar între degetele picioarelor strângea un petec de pânză de care încă se ținea un nasture.

— Iisuse...

L-am chemat pe Bobu din sufragerie și împreună i-am dezlegat picioarele, apoi am împins masa la perete. Chiar și în lumina slabă care pătrundea printre storurile întredeschise se vedea cât păr îi crescuse pe corp în ultimele săptămâni.

La subraț se lăteau smocuri mari, năclăite de transpirație. Pielea coapselor era infectată și roșie împrejurul firelor, iar pe areolele sânilor se iviseră mai multe rânduri negre de cârlionți, mânjite de praf și sânge. Pe de altă parte Bobu abia se mai ținea pe picioare de beat și a și alunecat de vreo două ori în mizeria de pe jos – frigiderul uitat deschis se dezghețase, peste tot erau numai bălți și felii de pâine și roșii căzute de pe masă. Coșul de gunoi stătea cu fundul în sus, golit în ușa holului ce ducea la intrare, iar Ramona zăcea goală, cu picioarele desfăcute pe gresie și-i întrezăream corpul printr-o puzderie de cerculețe și descărcări colorate care-mi fulgerau în colțul ochilor.

— Omule? Ce facem acum? a întrebat Bobu. Nu e ca data trecută. Adică... uită-te și tu.

N-am răspuns.

Am băut un pahar cu apă de la robinet, apoi am încercat să-i trag Ramonei sârma galvanizată din sfârcuri. În cele din urmă am desprins-o de calorifer, i-am înfășurat-o pe după umeri, am apucat-o de ceafă și, cu Bobu ținând-o de glezne așa cum putea, am târât-o până pe canapeaua din sufragerie, în mijlocul ambalajelor de chipsuri și a sticlelor goale de bere.

La televizor se vorbea despre efectul nociv al dieteilor cu sare de mare și mușetel, iar asta, tot așa, făcea parte din ceva mai important – ascultam cu o ureche și mă uitam la coapsele păroase ale Ramonei, la genunchii loviți, la buzele străbătute de crăpături și la pleoapele umflate, pline de vinișoare, la șuvițele îmbâcsite ieșind de sub prosopul legat cu nod la ceafă, trăgând în sus pielea frunții, și-apoi la Bobu care căzuse într-un fotoliu și abia mai respira, cu cămașa flească de transpirație, stând cu brațele lui subțiri, pătate de pistrui, încrucișate pe burtă.

Pubisul Ramonei, zgâriat sub firele de păr, băltea într-un clei gălbui scurs din cele câteva răni de dedesubtul buricului. Corpul îi încremenise ciudat pe canapeaua desfăcută. Brațele îi atârnavă în lături, capul pe-o parte, iar pielea părea a izola ceva mucezit, puhav, care cuprindea încet oasele, prinzându-le într-o strânsoare crudă și jilavă. Printre buze îi vedeam vârful limbii.

— Ce facem acum? a zis Bobu.

M-am așezat pe covor, lângă soba rece din colțul odăii. Am închis ochii, înghițind puțin câte puțin coloșul ce mi se ridica din stomac și m-am uitat pe ferastră afară, la copacii de peste drum și la acoperișurile acoperite cu țiglă ale caselor.

— Nu putem face altceva decât să așteptăm, i-am răspuns după o vreme.

Spre seară însă, părul acoperise deja canapeaua, covorul, și creștea într-o blăniță deasă și pufoasă de jur-împrejurul picioarelor măsuței televizorului.

Îl simțeam furișat între degete, înconjura încheieturile – urca pe antebraț în fire lungi, contopite în dreptul umerilor, făcea bucle pe sub tricou, ieșind prin mâneci, îmi înconjura mijlocul cu o centură groasă, împletită. Încercuise canapeaua și se răsucise de câteva ori în jurul bibliotecii, imobilizând-o într-un punct de sprijin solid, de unde se răsfira spre cele patru colțuri ale încăperii, în borduri lăptoase și albe de mătreață.

Înghițise chiar și piciorul lui Bobu până dincolo de genunchi și urcase într-un moț castaniu, ciufulit, în fața ferestrei, printre dantelele perdelei, smulgând din tavan șina cornizei.

Sub greutatea genelor încurcate în ramuri rugoase la căpătâiul patului, amestecate cu părul de pe țeastă și strecurate pe după tencuiala zidurilor până deasupra tocului ușii, pleoapele Ramonei cedaseră, scufundate în lichidul noroios al orbitelor.

Părul dintre picioare se lungea acum bogat și sârmos în fanteziile unei tufe arborescente, ca un umbrar peste trupul înfășurat în panglicile smocurilor de la subraț.

M-am descurcat cum am putut din încâlceala firelor, l-am scuturat pe Bobu, apoi, după ce l-am ajutat să-și scoată ciorapii și pantofii, ne-am dus la bucătărie și ne-am așezat la masa împinsă spre bufet de-un vâlătuc scămoșat, plin de coji, care, după ce adunase toate carpetele de pe hol, își vârâse un vârf printre balamalele ușii bucătăriei.

Geamurile erau astupate în întregime. Bobu a luat o sticlă cu vin, și-a turnat un pahar și l-a dat peste cap. Și-a mai turnat unul, apoi mi-a pus și mie într-o cană cam jumătate, după care a azvârlit sticla-n chiuvetă și s-a uitat la mine cu niște ochi urduroși, ca niște găuri într-o bucată de ficat putred.

Părul se târâse după el, îl agățase iarăși de glezne. Urca încet în susul gambelor, spre coapse. Am luat un cuțit din suport, l-am tăiat și-am tăiat și șuvițele ce-ncepuseră să iasă din masca chiuvetei. După care m-am așezat pe-o rămășiță de scaun, dar simțeam vag cum părul mi se înfășura pe încheieturi – stomacul îmi ticăia ușor, își memora fiecare contracție și-o rechemă la nesfârșit, părul se strecura fâșâind pe sub ușa bucătăriei și mă gândeam la sânii Ramonei, la sfârcurile roșii gătuite în strânsoarea șuvițelor, la carnea găurită de firele tari înfipite în pereți, pe urmă o rază de lumină a sclipit scurt într-un colț al geamului, s-a stins pe-un cârlionț negru care a coborât până deasupra mușamalei și-a început să se unduiască lângă farfurii, zvârcolindu-se și alunecând pe-un scaun.

Am căutat cana.

În buzunar mai aveam o singură țigară. Am aprins-o cu o brichetă de pe bufet și m-am lăsat pe spătar.

— Dracu să mă ia!...

Părul scosese din balamale ușa bucătăriei. O răsturnase pe hol, lângă frigider, și-acum se umfla în ghemotoace dese pe sub aragaz și prin apropierea chiu-

vetei, pe sub scaune și între ușițele bufetului, trăgând afară, pe gresie, farfuriile și tacâmurile.

Vedeam cu un ochi țigara aprinsă în colțul gurii, cu vârful înroșit sub firele de fum.

S-a auzit apoi un zgomot puternic de sticlă spartă, ceva m-a izbit în ceafă, iar Bobu a început să se miște și să se agațe de scaune.

Își schimonosea fața, întindea mâinile și picioarele, tot voia să-și tragă înapoi coatele. Din când în când se repezea în direcția ușii, cu ochii holbați – mă uitam la el de pe scaun, cu vârful înroșit mereu mai aproape de gură, răsucit ca o sârmă – Bobu îmi arăta subsuorile, pieptul, spatele, dădea din cap, făcea din buze semne dezordonate, de parcă ar fi vrut să motiveze ritmul după care își conducea trupul de la masă spre bufet și către fereastra spartă acum – pe de altă parte mie îmi venea să vomit, dar nu-mi mai vedeam mâinile, de parcă mai conta, iar Bobu întinsese un picior peste pervaz, cu genunchiul îndoit în afară și se ținea de celălalt, prins între bufet și perete, străduindu-se să-și păstreze echilibrul.

Ce-mi tot spunea nu știam, dar îi simțeam răsuflarea, ajungea până la mine, îmi trecea peste umeri – izul de alcool și pește la conservă și păstăi cu usturoi și pânda cămășii destramată, fugindu-mi din fața ochilor în damful de transpirație și mirosul de vin, zburând pe fereastră, în franjuri, odată cu ghivecele de flori și suportul pentru tacâmurile.

La dreapta, din peretele crăpat, apăruse o gălmă zbârlită de păr, se târa spre chiuvetă. Bobu încerca să se refugieze în craterul brusc deschis în gresie, înțepat de furculițe și cu părul infiltrat în pielea spartă la articulațiile coatelor. Piciorul rămas în rama ferestrei flutura agitat de șuvițele ieșite-n curte ca iedera pe ziduri. Ambele mâini îi erau acum imobilizate deasupra penisului. Părul îi escalada pieptul, îi pipăia nările, iar pielea jupuită de la coate se legăna găurită; limba ruptă se lățise pe obraji trasă de două fire strecurate pe după mânerele dulăpiorului cu condimente și pielea cedase la șolduri, apucată de-un smoc ca un cârlig, insinuat pe toată lățimea șalelor.

Un os însângerat mi-a trecut brusc pe lângă ureche și s-a înfipt în capacul ridicat al aragazului.

Bobu se uita la mine acum din două părți ale bucătăriei și, venit din hol, un nor de mătreață și cojițe aproape m-a orbit, bufnind prin spărturile ușii.

Am strâns cuțitul în mână și m-am repezit pe culoarul de la intrare. O sticlă goală de vin m-a izbit în spinare, apoi, furată de-un suflu invizibil, s-a năpustit în frigiderul făcut bucăți. Am călcat pe resturile cuierului și peste o grămadă de tablouri, am apucat o clanță și m-am târât în sufragerie. Curtea casei dispăruse între geamuri și uși, pereții casei culisaseră, dușul curgea cu presiune pe patul din dormitor și el înfipt cu picioarele în soba ce vărsa șomoioage de mâzgă și păr îmbâcsit. Am mai parcurs un metru, m-am oprit.

Un obiect mișcător, strălucitor și pocit mi-a șters o mână și s-a scurs pe-o conductă ce țâșnea din parchet, așa că am pășit către o spărtură ce trecea pe lângă mine și m-am aruncat pe partea cealaltă. Părul mi-a atins gleznele. Mi-am croit drum printr-o movilă de cutii de carton, evitând o mulțime de cazmale și greble apoi, cu umerii zgâriați, m-am rostogolit de-a curmezișul unei țevi și pe lângă o ladă goală, după care am luat-o la fugă pe-un scurt coridor barat de un gard de sârmă și am cotit la dreapta. Pulsul îmi alerga în sus și-n jos, din creștet până-n tălpi.

După ce-am tăiat din nou firele încleștate de încheieturi, m-am zbatut și-am ieșit prin cadrul unei noi spărturi, pe după o sfărâmatură din gard. Respiram mult mai bine – în apropierea mea a apărut o fisură prin care s-a strecurat vuind un șomoioag de păr și-a descoperit curba unei clante spânzurate de-un rest de ușă. Imediat m-am agățat de ea, am apăsat-o și m-am prăbușit, înconjurat de-un nor de mătreață și praf, peste canapeaua din sufragerie, apoi am zburat cu ea în brațe prin ușile deschise ale garajului.

O clipă am văzut strada din fața casei, încovoiată ca o cureaua șerpuind, pe urmă un val de mizerie s-a ridicat, mi-a bufnit în față și câteva secunde am înaintat orbește, cu gura plină de gustul tencuielii, împiedicându-mă de scânduri și bucăți de moloz.

— La dracu, la dracu, la dracu!...

Îndată ce-am reușit să deschid ochii, m-am năpusit prin spațiul dintre cele două uși și m-am trezit

dintr-odată afară, pe aleea din fața casei. Gardul se prăbușise. Am sărit peste resturi și un zăngănit înfiorător a urcat înapoia mea, însoțit de-un zgomot de prăbușire, apoi un suflu puternic, fierbinte, m-a izbit în ceafă și m-a proiectat în stradă.

Auzeam indistinct urlete, aveam impresia că văd uneori umbre care se agitau printre casele vecine, asfaltul încins începuse să crape, crevase negre se multiplicau sub picioarele mele cu o viteză incredibilă. M-am împiedicat și-am luat-o la fugă, târând după mine zdrențele hainelor sfâșiate de suflul exploziei. Pulsul se stabilise în gât, iar de acolo izbiturile inimii îmi răsunau în țeastă și-n piept, atât de puternic, încât amețeam și-mi pierdeam echilibrul la fiecare bătaie.

Curând, am văzut casele de la marginea orașului, stația de benzină, lanurile de porumb. Am cotit și-am luat-o direct prin câmp, cu frunzele tăioase brăzdându-mi obrajii și umerii – fugeam fără oprire, încă aveam senzația că pământul cedează sub picioarele mele.

Am alergat așa până mi-am pierdut suflul, apoi, aproape fără simțire, m-am lăsat o clipă în genunchi, cu fruntea în palmele care mă usturau.

Ieșisem din porumb, în fața mea se întindea un lan de grâu și dincolo de el se vedea un pâlc de copaci – siluetele cenușii ale trunchiurilor, frunzele scuturate de vânt. M-am ridicat și m-am pus în fund. Hainele atârnavu fâșii, mă iritau, le-am scos pe rând și le-am aruncat deoparte. Gol și cu corpul plin de zgârieturi, m-am

tupilat într-o adâncitură căptușită cu iarbă și mi-am întins picioarele, cu spatele rezemat de malul scund de pământ. O secundă am stat așa, dar când am deschis ochii, răsărea soarele. Dormisem acolo toată noaptea. Aveam mâinile și coapsele înțepenite, dar în rest nu mă durea nimic, pulsul se liniștise, îmi vuiau numai un pic urechile.

După un timp, mi-am luat inima-n dinți și am pornit înapoi, către oraș. Am ajuns în fața casei după aproape o oră. Nu era țipenie de om pe stradă.

M-am furișat în pielea goală printre dărâmături și-am căutat un loc pe unde să ajung înăuntru, sucindu-mi gleznele printre foi de placaj și fragmente de lambriu. Lângă ușa spartă a bucătăriei, o veioză încremenise în echilibru, susținută de-un prăjitor de pâine și-o cratiță roșie. Am împins-o cu piciorul și-am intrat.

Stricăciunile erau atât de numeroase încât nu le puteam înregistra pe toate odată, iar fiecare în parte mă obosea.

Într-un colț, în preajma chiuvetei răsturnate, am zărit o bucată din Bobu, nu știu exact ce era, deocamdată nu avea prea mare importanță, întreaga atenție mi se concentra pe restul de scară sprijinit de peretele holului. Cu mare greutate am urcat la etaj și-am luat pe rând toate camerele.

Pe Ramona am găsit-o în dormitorul mic, uscată și stafidită, cu picioarele desfăcute încadrând un aparat de radio. Părul se ofilise, se desprinsese de pe cap și

de la subsuori, vulva era rece și cheală, ca o bucată de scoarță veche. Încă avea sârma trecută prin sfârcuri. Când m-am apropiat și-am atins-o, corpul a vibrat ușor și a scos un foșnet de iarbă uscată.

M-am aplecat, am apucat sârma și-am încercat s-o ridic. Sâni au cedat și s-au desprins din piept, lăsând în urmă două găuri negre, cu margini zdrențuite. Țâțele uscate se legăneau pe sârmă – corpul Ramonei era complet gol, fără urmă de organe ori oase, o coajă deshidratată, rigidă, săpată de riduri. Mi-am pus sârma cu sâni pe după gât, am ridicat-o în brațe și-am reușit să cobor cu ea la parter, lăsând-o apoi în ceea ce mai rămăsese din sufragerie. Începuse să-mi fie sete și foame; în drum spre bucătărie am dat pe jos de-o bucată murdară de pâine, era destul deocamdată, am intrat printr-o spărtură din zid, am început să-l caut pe Bobu.

Nu știu dacă era tot, însă am găsit mare parte din el printre dărâmături și-am cărat tot ce-am putut afla în sufragerie, lângă Ramona – căram bucățile încă mustind de sânge cu o oală găurită de sarmale, le duceam și le vărsam *pleosc, pleosc* lângă Ramona, *pleosc, pleosc, pleosc*. Când am fost sigur că nu mai era nimic printre dărâmături, am aruncat oala, am luat un cuțit de tranșat pe care-l ochisem mai devreme căzut după masca chiuvetei și m-am întors în sufragerie.

— Așa... acum e bine...

Soarele intra printr-o gaură din tavan, lumina ca-n palmă tot spațiul încăperii, dinții Ramonei luceau

între buzele despicate, maștele lui Bobu sclipeau încolăcite.

Am băgat cuțitul în burta Ramonei, am tras de sus în jos – foarte ușor se rupea – apoi am lărgit gaura și-am început după aceea să pun bucățile din Bobu, una câte una, în coaja corpului uscat. Nu a durat mult.

În clipa-n care m-am uitat la sânii înșirați pe sârmă, am avut o ezitare, dar în cele din urmă am decis să-i las deoparte, apoi am strâns cum am putut gaura peste fâșiile de carne și-am săltat corpul stafidit în brațe. O ceață fumurie mi s-a așternut imediat peste ochi – s-a risipit încet, pe măsură ce pășeam clătinat către bucătărie și pe urmă afară, în grădină.

Se încălzise. Corpul din brațele mele se muia, sângele curgea printr-o fisură din șale, îmi picura pe coapse. Am ales un loc la poalele unui măr, am săpat acolo o groapă și-am așezat cu mare grijă cadavrul umplut cu bucățile de carne pe fundul ei.

— Uite-așa... Acuma trebuie doar să...

După ce am acoperit groapa, am tras deasupra frunze și crengi, să nu se mai vadă nimic și m-am întors în casă. Sânii ofiliți ai Ramonei i-am băgat într-o pungă, iar punga am dosit-o într-un șifonier la etaj, între niște cămăși și prosoape murdare.

Zilele următoare m-am ocupat de casă. Am făcut câteva reparații, îngrijindu-mă în principal de bucătărie și de baie – dormeam în sufragerie, pe singurul fotoliu rămas intact și într-o noapte am visat ceva ce-am

uitat, dar apoi l-am visat pe Bobu – stătea și se holba la mine prin găurile din pieptul Ramonei – se holba și nu zicea nimic, pe urmă, în noaptea următoare, am visat un lucru atât de cumplit, încât m-am trezit urlând, însă era dimineață, soarele pătrundea în cameră, îmi bătea pe față și până să mă dezmeticesc ori să mă frec la ochi am uitat din ce cauză m-am trezit.

Oricum, în săptămânile ce-au venit, coșmarurile s-au diversificat, au devenit mult mai clare și pregnante, visam casa așa cum era înainte s-o găsim pe Ramona, cum mă împrietenisem cu Bobu, pe urmă iarăși pe Bobu privindu-mă agățat cu mâinile de găurile din pieptul scofâlcit al Ramonei și încercând, cred, să se târască afară. Să se târască spre mine...

Treptat, însă, m-am obișnuit – dacă visez ceva, orice, mă trezesc, urlu puțin și dacă s-a făcut deja dimineață – și de cele mai multe ori așa este – merg la bucătărie, îmi beau cafeaua și mă apuc de lucru. Coșmarurile sunt ca niște rude care mă vizitează din când în când, în privința cărora nu trebuie să-mi fac griji. De asemenea, de la un timp mă străduiesc să beau în fiecare zi cât mai mult ceai de mușetel cu sare de mare (...)

Părăsitul

Miercuri 23 iunie. Pentru restul lumii lucrurile stăteau probabil altfel, însă pentru domnul Konstantin Filipovici Ermilov era doar o dimineată obișnuită de vară. Se trezise, ca de obicei, la ora șase. După ce lenevise între cearșafuri vreo jumătate de oră, încercând să se asigure că motivele pentru care avea de gând să se dea jos din pat erau întemeiate, întârziase alte douăzeci răsturnat pe-o parte, masându-și brațul stâng, care începuse să-i amorțească tot mai des în timpul somnului. În toată vremea asta mormăia și drăcuia încetișor, pe când rememora diversele întâmplări ale zilei precedente, și tot mai tare când își aminti de drumul la supermarket, apoi de întâlnirea acolo cu un vechi prieten din școală. *Fanfaron împuștit. Dracu să te ia, cu fiică-ta cu tot... mda...* La ora șapte făcu un drum la baie, apoi trase un halat peste pijamale și merse la bucătărie să-și prepare micul dejun – același din ultimii douăzeci de ani: un ou fiert, trei felii prăjite de pâine unse cu unt de arahide, un covrig moale cu susan și cafea.

Konstantin Ermilov era un om mic și îndesat, cu picioare scurte și brațe de maimuță, totuși se mișca foarte repede, aproape cu grație, făcând gesturi precise ce păreau a fi bucățele dintr-o construcție pe care bătrânul, la cei 68 de ani ai săi, o reconstitua cu migală și fără ezitări, gesturile unui om care a trăit foarte multă vreme singur și e obișnuit să găsească fiecare lucru în dezordinea din jurul său.

Drumurile între aragaz, frigider și masă avură darul să-l calmeze un pic și reuși astfel, până la urmă, să mănânce și să urmărească știrile dimineții la televizorul din bucătărie fără să mai bodogănească. Abia când ieși de la baie, cu o ceașcă goală în mână – ultima cafea obișnuia s-o bea pe veceu – își dădu seama că ceva nu e tocmai în regulă.

Copiii... afurisiții de copii... își zise. Târându-și șlapii, merse până la bucătărie, vru să pună ceașca pe masă, se răzgândi, privi în jur, închise televizorul, apoi se întoarse, făcu câțiva pași și se opri în pragul sufrageriei, cercetând fiecare colțișor al camerei, cu fălcile încheștate. Totul părea să fie în ordine, ca întotdeauna.

Imediat ce stinse televizorul se făcu liniște. Auzea zgomotul făcut de pendula din hol, bâzâitul frigiderului, iar de afară se deslușea ciripitul unor vrăbii și vag, strigăte și claxoanele unor mașini. Trecu încă o dată cu privirea peste harababura binecunoscută din sufragerie – canapeaua scorojită, cu haine murdare împrăștiate peste tot, farfurii nespălate așezate vraf

pe măsuța de cafea, între ambalaje de biscuiți – pe urmă reveni la bucătărie.

Senzația însă persista – un element necunoscut, nociv, încerca să se insinueze în bula inofensivă de timp ce urma inevitabil micului dejun și să-i altereze expansiunea firească către ora zece, când Konstantin Ermilov obișnuia să-și facă plimbarea de dimineață, „de acomodare”, cum o numea el. Cu ceașca goală încă încheștată între degetele uscate ca niște gheare de pasăre, bătrânul reveni la bucătărie, tot iscodind cu privirea de jur-împrejur. *Dacă afurisiții ăia de copii au băgat iarăși în casă vreo lighioană...* Dar nu-și mai continuă gândul. Surprinsese o mișcare cu coada ochiului. Puse ceașca pe masă, se îndreptă către fereastră și dădu perdeaua la o parte.

În curtea vecinilor de peste drum, la Smirnovi, se vedea o forfotă neobișnuită. Mașina familiei, un Ford bătrân și ros de rugină, stătea cu portbagajul deschis, parcat în fața scărilor casei. În spatele lui era tras un camion de mobilă, iar Andrei Smirnov, un grăsan cu mustăți ursuze, tocmai arunca în el un pachet voluminos, înfășurat în hârtie și legat neglijent cu sfoară. Cei doi copii ai săi îl priveau în tăcere de pe trotuar, înconjurați de tot felul de pachete și boccele ce păreau făcute în mare grabă.

Konstantin Ermilov își apropie nasul de fereastră, urmărind agitația bizară cu un zâmbet neîncrezător în colțul gurii. În timp ce privea, Olga Smirnova își

făcu apariția în pragul casei; se clătină o clipă pe prima treaptă a scării cu o cutie de carton în brațe, dădu să o pună jos, apoi coborî roșie la față, cu părul în dezordine și fusta lipită de coapse. Azvârli cutia în portbagajul căscat al Fordului, făcu un gest către soțul ei, care tocmai sălta în brațe un pachet de pe trotuar, pe urmă urcă legănat scările, cu fundul tresărind grotesc sub materialul înflorat al fustei. Ermilov își trecu palma peste fața nerasă și zâmbetul i se lărgi.

— Se mută... mormăi el încetișor. Nu știam că au de gând să se mute... Fanfaroni afurisiți... toți niște afurisiți. Numai uită-te la ea... Mai bine așa... Poate o să fie un pic de liniște, fără copiii ăia băgându-și nasul peste tot...

Cei doi copii se străduiau să ridice un pachet de pe trotuar și să-și ajute tatăl, care încremenise pe bordură într-o postură ciudată, cu o palmă proptită în șale și genunchii îndoiți. Până la urmă reușiră toți trei să salte povara în camion, apoi copiii se îndreptară către următorul pachet, în timp ce Andrei Smirnov își trăgea sufocat sufletul, cu fruntea sprijinită de platforma mașinii.

— Ilia... Ilia... se auzi din casă glasul mânios al Olgăi Smirnova, destul de tare ca să răzbată prin geamul bucătăriei lui Ermilov – și imediat unul dintre băieți o luă la fugă pe scări și dispăru înăuntru.

Ermilov îndepărtă puțin capul de fereastră, privi în josul străzii, iar zâmbetul i se transformă într-o gri-

masă înghețată. Alături, la Serghei Mihailov în curte, se vedea o forfotă asemănătoare – cele două mașini ale familiei fuseseră parcate în fața garajului și toți cei de acolo erau preocupați să care din casă tot felul de bagaje și pachete și să le scoată pe peluză, de unde Serghei Mihailov le lua, unul câte unul, și le aranja cu grijă în mașini.

Natașa Mihailova, în cămașă de noapte, cu părul despletit, având aruncat pe umeri un halat de baie ce flutura încet în bătaia vântului de dimineață, încerca să-l ajute, indicând pachetele și trasând pe ele din când în când câte-un semn cu un marker. Ermilov pocni puternic cu fruntea-n geam și începu să înjure. *Ce naiba au pățit toți?* murmură printre dinți. *Și-au luat concediu în același timp? Se grăbesc de parcă ar veni sfârșitul lumii.*

— Ilia! Ilia! se auzi iarăși glasul Olgăi Smirnova. Să nu te prind că iei rahatul ăsta cu tine, auzi? Du-l imediat în casă. Sau mai bine lasă-l dracului pe trotuar! Și mișcă-te mai repede, nu mai sta ca o momâie. Nu-ți dai seama cât e de târziu?

Ermilov își frecă fruntea. Se uită din nou la casa vecinilor de peste drum, apoi privirea îi alunecă mai departe, în susul străzii, și se opri în dreptul unei curți delimitate de un gard scund din scânduri negeluite – o curte în care erau îngrămădite tot felul de vechituri – de la scaune rupte și alte resturi de mobilier, la schelete aproape neidentificabile de biciclete și roabe, valuri de sârmă și piese de utilaje, amestecate cu cherestea

putredă, mormane de cărămizi sfărâmate și tot felul de țevi. Un ghem fierbinte îi strânse stomacul, făcându-l să se chircească, un ghemotoc cald de durere și sfârșeală care-i explodează după o secundă în fundul pântecului și îi trimise pe esofag o arsură grețosă.

Timoftei Alexeev avea optzeci de ani și ieșea foarte rar din casă, (iar dacă o făcea, nu schimba niciodată o vorbă cu nimeni), obsedat întotdeauna să sorteze și să aranjeze în fel și chip gunoaiele adunate de-a lungul anilor, cu o pasiune de colecționar dement, în curte. În dimineața aceea însă părea cuprins și el de o tulburare nefirească – îmbrăcat într-un costum maro, foarte strâmt la umeri și scurt la mâneci, pe care-l avea probabil din tinerețe, se mișca de colo-colo prin perimetrul mizerabil al ogrăzii, preocupat să mute în dreapta și-n stânga niște obiecte pe care Ermilov nu le putea vedea din cauza gardului.

Porțile din fier erau larg deschise, iar printre ele se vedea botul cenușiu al Skodei sale preistorice, cu care nu mai circulase probabil de vreo cincisprezece ani. Bătrânul avu un șoc când o văzu și pe nevasta lui, pe Sofia Alexeevna, galbenă ca ceara, cum încerca să coboare pe cele câteva trepte de la intrarea casei un cărucior de sârmă ticsit cu haine și cutii amestecate de-a valma, împiedicându-se, ținându-se încăpățânată de balustrada scărilor, apoi reluându-și truda cu o stăruință fanatică, în timp ce chipul tăiat de riduri era traversat de rictusuri oribile, ce-i transformau fața

într-un boț de cute pe care orice expresie era, secunde întregi, neidentificabilă.

Ermilov înghiți în sec.

Arsura îi irită gâtul, apoi îi furișă pe limbă un strop amărui, cu gust de cafea și unt de arahide.

Sofia Alexeevna coborâse căruciorul pe scări, iar acum îl împingea în direcția Skodei, cu capul plecat și pălăria căzută pe ochi.

Dormi, își spuse Ermilov, dormi încă. Te-ai culcat prea devreme aseară, ai mâncat mult și știi că visezi aiureli când se întâmplă asta. Poate ar trebui să-ți schimbi plimbarea de dimineață, seara, ori mai bine să te plimbi și dimineața și seara. Să te calmezi. Dar aseară te-ai culcat prea devreme, mult prea devreme și asta se întâmplă când dormi atât de mult. Visezi. Visezi și iar visezi. Și visele astea sunt ultimul lucru de care ai nevoie.

Își rase cu dinții de pe limbă saliva amară, o înghiți, pe urmă clipi de câteva ori, rar, în timp ce-și masa antebrațul care îi amortise proptit de pervazul ferestrei.

Portiera unei mașini bufni, închisă cu putere, se auzi un glas vociferând și pocnetul unui lucru greu așezat fără menajamente pe trotuar. Ermilov deschise ochii – nu se schimbase absolut nimic, vecinii săi se foiau de colo până colo, prin curți și pe lângă mașini, cărau pachete și bagaje cu aceeași îndărătnicie mașinală ca și până atunci, de parcă ar fi fost imortalizați pe-un fragment de peliculă ce s-ar fi reluat la nesfârșit.

E doar o coincidență, gândi. Ieși afară, întreabă-i și totul o să se lămurească. Nu are rost să-ți bați capul dacă nu știi ce se întâmplă.

Lovi de câteva ori cu antebrațul în pervaz ca să-l trezească de tot din amorțeală, după care răsuci capul și studie panorama familiară a bucătăriei, de parcă acest lucru l-ar fi ajutat să ia o hotărâre. Renunță să se dezbrace de pijamale. Trase doar peste ele treningul său cu urme de jeg pe mâneci și pe guler, îl încheie până-n gât, îndesă pe creștet o șapcă de velur pe care-o cumpărase în urmă cu douăzeci de ani, de pe vremea când lucra la o curățătorie chimică, își luă papucii și descuie ușa. Aerul curat al dimineții, cu miros de iarbă proaspăt tunsă și flori îi umflă pieptul. Bătrânul se clătină, în timp ce cobora cele trei trepte de la intrare, cu brațele ușor depărtate de corp, ca și cum ar fi fost susținut de-o balustradă invizibilă.

Se anunța o zi extrem de caldă, căci se apropia luna iulie, cerul era de un albastru spălăcit, tulbure, cu câteva fire imobile de nori atârinate ici și colo, asemănător cu o bucată gigantică de decor pictată parcă de mântuială, prăbușită deasupra copacilor cartierului, printre ale căror ramuri razele soarelui picurau pete întinse și tremurătoare de lumină pe asfaltul trotuarului.

Ermilov trecu strada și se îndreptă către casa vecinilor, cu ochii la femeia masivă ce se apropia pufăind pe alee cu un vraf de pături în brațe.

— Stimată Olga Smirnova... începu el, bună dimineața. Devreme v-ați trezit astăzi... phiu, ce de lucruri... plecați undeva?

Femeia trânti păturile peste lucrurile din portbagajul mașinii, se întoarse fără a-i arunca nicio privire și porni iarăși pe aleea ce ducea la intrare, cu fundul săltând uriaș sub faldurile fustei, lăsându-l astfel cu gura deschisă și mâna ridicată în semn de salut. Ermilov sâsâi ceva printre dinți, așteptă surprins câteva secunde, pe urmă se îndreptă către Andrei Smirnov, care stătea în continuare la fel cum îl văzuse și ultima oară prin fereastră, cu fruntea rezemată de spatele camionului.

— Andrei Ivanovici, începu iarăși, v-ați apucat să faceți cu toții mișcare devreme astăzi, hehe... Trebuie să fie un eveniment deosebit de v-ați apucat să cărați totul din casă așa, de-a valma. E...

Grăsanul își smulse capul de pe palme, îi aruncă o privire tulbure și nu zise nimic. Copiii își făcură și ei apariția – aveau chipurile supte, pământii, fără nicio expresie și păreau mai în vârstă decât tatăl lor. Îi înmânară acestuia pachetele pe care le aduseseră în brațe, iar bărbatul le puse unul câte unul în camion, după care își propti iarăși fruntea de palme.

— Andrei Ivanovici... reluă Ermilov.

Copiii se îndepărtau, aruncându-i peste umăr priviri tăioase, disprețuitoare. Bătrânul simți un fior în stomac și tresări ca opărit când o rază de soare scă-

pată de sub frunzișul ramurilor îi atinse pentru o secundă fruntea.

— Tâmpiți, murmură el, toți sunt niște tâmpiți. Se potrivesc de minune. Cine are timp să și-l risipească aicea? Nu vreți să spuneți nimic? Dracu să vă ia...

Amețise un pic și degetele de la mâna stângă începuseră să-i amortească. Le trecu pe sub cozorocul șepcii, le mișcă în aer, apoi le vârî adânc în buzunarul bluzei de trening și se îndreptă către casa vecină, tot mormăind.

Natașa Mihailova era pe trotuar, cu markerul în mână, înconjurată de pachete și pachetele, cu cămașa de noapte lipită de trupul subțirel și cu poalele halatului fluturând încet în adierea dimineții. Ermilov vru să deschidă gura și să spună „bună dimineața”, dar se opri tulburat când îi văzu privirea îndreptată spre el, o privire dură, aspră, lipsită de orice compasiune. Își înclină totuși capul în semn de salut și înaintă.

— Bună dimineața, Natașa Mihailova, îngăimă mieros. Văd că și dumneavoastră vă grăbiți. Tocmai vin de la Smirnov, se pare că se pregătesc să plece în concediu. Îi însoțiți cumva? Dacă nu vă supărați că vă întreb, ce s-a întâmplat? Sunteți bine?

Femeia nu zise nimic.

— Natașa Mihailova, știți că nu sunt un om care are obiceiul să-și sâcâie prea des vecinii, dar trebuie să mărturisesc că toată această agitație neobișnuită mă face să mă simt dator să... adică...

Femeia scoase un sunet slab, ceva ce semăna cu un mârâit sau cu o înjurătură înăbușită, apoi se aplecă și începu să tragă nervoasă linii cu markerul pe o cutie – una, două, trei, patru – sânii i se legănau moi în decolteul cămășii de noapte, aproape ieșiți cu totul afară, dar femeii nu părea să-i pese, săpa dâre negre în cartonul lucios din ce în ce mai repede, și mai repede, cu mișcări furioase, și săpa-săpa, până ce Ermilov, înfiorat, cu mâna stângă strânsă-n pumn în buzunarul treningului, se retrase de-a curmezișul trotuarului și ocoli cele două mașini parcate în fața casei, îndreptându-se către locuința vecină.

Mâna stângă îi amortise până la încheietură, iar gâtul îi era uscat ca un sul de șmirghel.

S-au vorbit... s-au vorbit între ei să-și bată joc de mine, nenorociții. De parcă mi-ar păsa mie ce pun la cale, de parcă aș da doi bani pe ce gândesc...

Rămase pe trotuar, cu soarele încălzind velurul șepcii ponosite.

Bătrâna Sofia tocmai căzuse într-un genunchi sub povara unei sacoșe încărcate cu haine, iar Timoftei Alexeev încerca s-o ajute să se ridice, cu sacoșă cu tot. Îi mormăia ceva în ureche și tremura el însuși de epuizare, agățat cu o mână de portbagajul Skodei ruginite. Până la urmă reușiră amândoi să se scoale, aruncară sacoșa-n mașină, și se răsuciră tăcuți în direcția lui Ermilov; îl măsurară insistent din cap până-n picioare cu priviri ostenite, acrite de ură. Bătrânul renunță să

mai meargă spre ei, n-avea niciun rost și, în timp ce pensionarii se îndreptau, sprijiniți unul de altul, către ușa casei, coborî de pe trotuar și merse o vreme pe mijlocul străzii, aruncând priviri uluite în dreapta și-n stânga.

Peste tot era la fel.

Dintr-un capăt al străzii în celălalt, în fața tuturor caselor, se petreceau scene asemănătoare – se vedeau mașini parcate, cu portbagajul și portierele deschise, iar oamenii intrau și ieșeau din case cărând tot felul de lucruri, mai mult sau mai puțin valoroase, păături, haine, obiecte ușoare de mobilier, saci de dormit ori perne, fără să se încurce prea mult unii pe alții, ca și cum fiecare ar fi știut, cât de cât, ce avea de făcut.

Lucrul ciudat era că nu se auzeau prea multe chemări și strigăte, doar ici și colo câte-o indicație sau o solicitare de ajutor, ori câte-o rugămintă de a lăsa în urmă obiecte de care nu era neapărată nevoie. Ermilov mai făcu câțiva pași, rotindu-și uluit capul în toate părțile, cu gura deschisă și firișoare de salivă scurse pe bărbie (pentru că bolborosea în timp ce gândea, fără să-și dea seama), apoi întepeni în mijlocul străzii, cu brațele desfăcute, ca și cum ar fi așteptat să primească o explicație asupra unei nelămuriri pe care era prea uimit însă să încerce măcar s-o exprime.

S-au ȋticnit... gânde, în vreme ce prin minte îi treceau idei fără cap și coadă, au înnebunit azi-noapte. Fără în-doială, vreun virus... un virus s-a răspândit în cartier și i-a

îneebunit pe toți. Trebuie să iau măsuri, trebuie să intru în casă, trebuie... trebuie să se spună ceva despre asta la televizor ori la radio... să se ofere instrucțiuni cetățenilor neafecțați...

Dar nu se mișcă din loc. Imaginea zecilor de oameni intrând și ieșind din case, cu brațele încărcate de bagaje, conținea ceva grotesc, fascinant, era o scenă imposibilă ce nu se potrivea deloc între fibrele realității în care i se părea acum că stătea prins ca între firele unei plase de păianjen.

Bătrânul plecă ochii și încercă asfaltul străzii cu vârful piciorului – era tare, dur, familiar, purta amprenta unei realități de care nu te puteai îndoi. *Nu e... nu e..., gândi incoerent, dar cineva trebuie să știe ce se întâmplă, absurd... unde se pregătesc toți să plece?*

Își luă inima-n dinți și se îndreptă către casa cea mai apropiată.

Timp de o jumătate de oră se plimbă în sus și-n jos prin cartier, întrebând în dreapta și-n stânga, vorbind mios, răsând stingherit, ori glumind cu un aer de indiferență, însă nimeni nu-i acordă vreo atenție.

Oamenii își vedeau în continuare de treabă, își încărcau mașinile cu lucruri de strictă necesitate, își făceau uneori semne unii altora ori selectau lucrurile aduse și le alegeau pe cele de care păreau că au neapărată nevoie, într-un dute-vino încordat, de parcă ar fi așteptat cu toții semnalul ce-ar fi indicat că totul e pregătit. După o jumătate de ceas de umbrel aiurea, de

întrebări rămase fără răspuns și de uluire, Konstantin Ermilov simți că îl cuprinde furia. Întârzie un pic pe trotuar, mârâind obosit, cu mâna stângă înfundată în buzunar, apoi se îndreaptă către un bărbat subțirel îmbrăcat cu niște pantaloni de trening și îl răsuci către el, hotărât să nu-l slăbească până ce nu avea să capete un răspuns. Bărbatul însă se smuci puternic și, fără să-i adreseze vreun cuvânt, îl îmbrânci cu forță.

Surprins, bătrânul se împletici. Genunchii i se mu-iară și alunecă de pe trotuar cu fundul în rigolă, unde rămase cu gura căscată, prostit, din degetele mâinii stângi trecându-i săgeți de durere prin tot antebrațul.

Din spatele bărbatului își făcu apariția un băiețel cu o față uscată, vineție. Lăsă jos cutia cu jucării pe care-o ținea în brațe, scotoci în ea, alese un prespapier și-l azvârli în direcția lui Ermilov. Îl izbi pe bătrân chiar între omoplați – apoi jucăria, cu un bufnet lichid, căzu și se sfărâmă de marginea bordurii. Băiețelul se răsuci atunci pe picioare și dispăru pe alee.

Bătrânul însă nici nu simțise lovitura.

Gândurile și senzațiile i se amestecaseră din clipa-n care simțise răceala asfaltului cuprinzându-i fesele. Trecu multă vreme până reuși să separe ideile de impresii și chiar și atunci rarele gânduri ce-i treceau prin minte nu erau altceva decât prelungiri ale durerilor din spate și din brațe.

Stătu acolo jos mult timp, privind mașinile și oamenii care se învârteau pe lângă ele, grămezile de ba-

gaje, petele de lumină strecurate printre frunzele copacilor de pe trotuare jucând pe asfalt – apoi înregistră vag zgomotul portierelor închise, zumzetul motoarelor, fâșâitul pneurilor, pe măsură ce mașinile părăseau una câte una aleile din fața caselor, aranjate într-un convoi ce mergea în aceeași direcție, spre est, către marginea orașului.

Nu se mișcă nici măcar atunci când strada rămase cu desăvârșire pustie, iar vântul îi aduse în nări miros de benzină și iarbă călcată-n picioare. Plecă doar un pic capul, își mușcă limba uscată și își plimbă ochii în susul și-n josul străzii. Studie mormanele de lucruri lepădate pe alei, ușile deschise ale caselor, garajele abandonate, pubelele răsturnate prin curți, grămezile de haine și de cutii lăsate-n urmă.

Au plecat... au plecat cu toții... cum se poate... cum au plecat?

Soarele se înălțase pe cer, îi apăsă creștetul.

Undeva se auzi lătratul unui câine, slab, foarte slab, apoi din ce în ce mai departe și mai stins, ca și cum animalul ar fi alergat după ceva care se îndepărta mereu. Bătrânul se lăsa într-o parte, cu mâna stângă complet amortită și spatele înțepenit. Îndoi un genunchi. I se puse un cârcel în talpă. Dezdoi piciorul, îl încercă pe celălalt, pe urmă se lăsă pe partea lui și, cu un icnet, reuși să se adune de pe jos și să se ridice. Cercuri colorate îi explodară în spatele pleoapelor, apoi cercurile se divizară în bășici multicolore, bășicile se deza-

gregară în roiuri de puncte negre și Ermilov se clătină amețit sub asaltul lor, încă prea uimit de cele întâmplate ca să fie-n stare să lege vreun gând valabil, atent deocamdată numai la junghiurile de durere care-i atacă corpul din toate părțile.

Treptat, privirea i se limpezi, durerea deveni suportabilă, obișnuită, familiară. Reuși să facă câțiva pași pe stradă, în timp ce se uita complet uluit la ușile lăsate vraște ale caselor, la grămezile abandonate de bagaje și cutii. *Un virus... trebuie să fie un virus...* își repetă încăpățânat. Trecu strada, atinse în treacăt cu degetele trunchiul unui copac – copacul din fața casei sale – apoi identifică aleea și o porni către intrare, icnind de durere și abia trăgându-și sufletul.

Odată ce se văzu înăuntru, deschise televizorul. Apăsă în tăcere butoanele de pe telecomandă, unul câte unul, cu o răbdare lipsită de iluzii, îl închise și se duse la bucătărie să pornească radioul. După o vreme se lăsă să cadă pe un scaun.

Privea pe fereastră petecul de stradă ascuns pe jumătate de ramurile teiului din curte și dincolo de ea aleea din fața casei lui Andrei Smirnov, lăsată cu ușa deschisă și care se clătina ușor în bătaia vântului.

Nu era nimic la televizor, nici un program, nicio emisiune, nicio știre, nimic pe nici un canal, iar radioul era complet mort.

Lumea plecase pur și simplu, își luase bagajele și o ștersese într-o direcție necunoscută, fără să spună ni-

mic, se ridicase și dispăruse ca la un semnal, victimă a simptomelor unui exod bizar, dement, de neînțeles... Ermilov mârâi – simțea că îl cuprinde iarăși furia. De ce trebuia să se simtă întotdeauna lăsat pe dinafară? Lui de ce nu i se spusese, de ce nu se apucase și el să-și facă bagajele în acea dimineață și să plece cu ceilalți? De ce trebuia întotdeauna să se zbată și să se zbuciume ca să afle cum trebuia procedat în viață, pe când alții păreau a ști ce aveau de făcut și cum stăteau de fapt lucrurile? El de ce nu știa nimic, niciodată, de ce fiecare nouă zi venea cu dificultăți cărorora nu reușea să le facă față? Până la urmă era doar vina lor că era un om așa cum era, vina lor pentru că niciodată nu-i întinseseră o mână de ajutor și nu-i oferiseră vreodată vreo îndrumare în momente în care simțea că-și pierde mințile.

Niște tâmpiți... niște tâmpiți... fanfaroni, lingăi, găozari, asta sunt... niște nenorociți fără inimă... dracu să vă ia și să vă ajute să ajungeți acolo unde vreți cu toții...

Prin minte îi trecu imaginea bărbatului care-l îmbrâncise, apoi gestul băiețelului cu fața vineție, pres-papierul izbit surd de spatele său și zornăitul cioburilor pe asfalt... Durerea din brațul stâng zvâcni nemi-loasă, i se ramifică în vene și-i sfâșie mușchii cu gheare reci, care aproape îi smulseră un geamăt. Sări de pe scaun și începu să se plimbe prin casă, din bucătărie în sufragerie, în baie și înapoi, drăcuind și mormăind printre dinți.

Nu fusese niciodată obișnuit să gândească prea mult, să analizeze profund problemele, să-și formuleze concluzii logice asupra unei chestiuni. Răspunsurile sale în fața existenței fuseseră mereu simple, clare, iar faptul că era pus în fața unei situații care-i depășea cu mult capacitățile de înțelegere și în imposibilitatea de a reflecta și a trage concluzii, disecând probleme pe care nici măcar nu reușea să le cuprindă în întregime cu mintea, îl făcea să turbeze de furie.

Până la urmă reuși să se liniștească și să se acomodeze cu gândul că, deocamdată, nu exista nicio explicație la ceea ce se întâmplase. Trebuia doar să se calmeze, mâine venea o nouă zi, iar lucrurile aveau poate să se așeze într-o altă lumină.

Ceva mai liniștit, făcu o baie, își pregăti cina și, în loc să mănânce în fața televizorului, ca de obicei, stătu la masa din bucătărie, răsfoind câteva ziare vechi.

A doua zi își urmă ritualul obișnuit de dimineață, luă micul dejun, își bău cafeaua, apoi își îmbrăcă treningul și ieși afară.

Totul era ca și în ziua precedentă – mormanele de cutii și boarfe pe alei, casele cu ușile deschise, strada pustie. Așadar, plecaseră cu toții, plecaseră într-adevăr. Nu se auzea alt sunet decât susurul vântului prin frunzișul copacilor și în aer plutea un ușor miros de flori. Era o zi frumoasă. Konstantin Ermilov respiră adânc și strănută. Apoi se hotărî, traversă strada și intră în casa vecinilor de peste drum.

Lăsaseră în urmă o mulțime de lucruri.

De fapt, în ciuda faptului că încăperile fuseseră răscolite, întoarse cu susul în jos, șifonierele golite pe parchet și mobilele deplasate, nu lipseau prea multe. Televizoarele se aflau la locul lor, din bucătărie dispăruse aparent o parte din farfurii și din tacâmuri, dar baia era practic neatinsă. Numai cuierul de la intrare atârna, rezemat în perete, complet gol, nu exista nimic în frigider, iar cămara era vraște, plină de borcane și sticle sparte.

Colindând din casă-n casă, pe parcursul întregii zile, Ermilov își dădu seama că cei plecați, oriunde plecaseră, luaseră cu ei doar haine și mâncare, unele piese mici de mobilier, scule, ori obiecte de igienă personală, tot ce se putea transporta ușor. Totuși, unde dispăruseră? Bătrânul încercă și câteva televizoare, fără succes însă, nu se transmitea nici un program, nicio știre, absolut nimic.

Pe la prânz se întoarse acasă, mănă, dormi o oră, apoi își reluă cercetările, ignorând oboseala care-i picura plumb topit în picioare. Curând, începu să-i dea târcoale un gând ciudat. Încercă să nu-l ia în seamă, dar revenea mereu, bâzâia sub frunte ca o muscă prinsă-n miere și până la urmă se impuse peste orice alte preocupări.

Ieși iar afară și porni să dea târcoale caselor. Iscodi toate ungherele, se uită prin pubelele răsturnate, prin garaje, pe sub tufe și printre straturile de flori. În mod

ciudat, urmându-și stăpânii, plecaseră și toate animalele – nu se vedea nici un câine, nici o pisică, nici măcar un hamster. Ermilov simți un fior de gheață pe șira spinării când, pe veranda unei case, observă o colivie răsturnată, cu ușița deschisă.

Bătrânul o ridică și privi îndelung sârmele răsucite – pasărea dinăuntru zburase și ea, lăsând în urmă doar câteva pene galbene. Zburase pe urmele stăpânilor, distrusă de manifestările aceleiași boli demente a exodului care-i înnebunise și pe oameni, plecase într-o direcție necunoscută fără să țină cont de nimic, fără să-i pese. Ermilov adună penele galbene, le strânse în pumn, apoi, dând curs unui impuls pe care nu încercă să-l înțeleagă, le băgă mototolite în buzunarul trenin-gului.

Restul zilei și-o petrecu acasă, doborât de oboseală, cu mintea blocată de fărâme incoerente de gânduri, prinse în ceața unei nelămuriri vagi, prea vagi ca să se nască din ea vreo idee încheată. Din când în când tresărea, deschidea ochii, bolborosea *nenorociții... dracu... nenorociți*, apoi recădea în toropeală.

În următoarele două zile continuă să cerceteze casele.

Nu se zărea în continuare țipenie de om, la televizor nu se transmitea nicio știre, iar radioul emitea doar paraziți.

Pe strada pustie, sub razele blânde ale soarelui, pe veranda caselor, ori pe peluze, doar un bătrânel cocâr-

jat, îmbrăcat într-un trening jegos, cu papuci în picioare, cu un cap mare pe care fluturau câteva smocuri de fire albe, ce mergea greoi de colo-colo cu o expresie de perplexitate curioasă întipărită pe chip.

Într-una din zile se hotărî să tragă o fugă în oraș, să vadă cum stăteau lucrurile pe acolo, însă abia ieșise din cartier și făcuse câteva sute de metri pe unul dintre bulevardele de obicei foarte aglomerate ale localității, că priveliștea străzilor pline de gunoaie, a magazinelor devastate, a geamurilor sparte și a ușilor deschise, îl determinase să facă speriat cale întoarsă. Încă nu era pregătit pentru așa ceva. Se simțea mai bine acasă. Abia se obișnuise cu imaginea cartierului, nu era în stare în acea clipă să se gândească ce se întâmplase în restul orașului, tocmai începuse să se considere în siguranță în locuința sa.

Își relua așadar plimbările din casă în casă. Purta cu el un coșuleț din trestie pe care-l găsisese într-o curte și în care aduna nimicurile ce se întâmplau să-i atragă atenția. Un ceas de mână, un flecușteț parfumat din vreo baie, un aparat foto vechi, câteva discuri de vinil... O parte din el începea să se acomodeze cu noua situație, un soi de curiozitate copilărească, complet inocentă, îl cuprindea ori de câte ori intra în vreo casă, mai ales într-ale vecinilor cu care se certase de nenumărate ori de-a lungul anilor și pe care le vizita chiar de mai multe ori pe zi.

Își amintea cum se distrase o după-amiază întreagă mâncând chipsuri pe canapea și urmărind pe reluare

o înregistrare pornografică găsită în locuința vecinilor de peste drum, pitită în spatele televizorului, unde un domn Smirnov umflat și roșu la față, muncea transpirat la fundul imens al soției sale care icnea strangulat, cu o pernă în brațe, sub asalturile sale. Totul se terminase foarte comic, cu un domn Smirnov întins pe spate, râsuflând ca o focă, în timp ce nevasta încerca să-i trezească iarăși fâșia de carne dintre picioare.

Zilele treceau una după alta.

Konstantin Ermilov încetase pe moment să-și mai pună întrebări și să caute răspunsuri, cum obișnuise de altfel o viață întreagă, și se simțea tot mai împăcat cu noua situație. Totuși, se trezea uneori rămânând clipe întregi nemișcat, pe afară, privind spre est, acolo unde dispăruseră convoaiele de mașini – auzea vocile vecinilor, ale copiilor jucând fotbal pe stradă, simțea mirosul mâncării gătite, distingea sporovăiala soțiilor, înjurăturile bărbaților care-și meșteureau mașinile.

Vacarmul tuturor acelor voci se amesteca în capul său oriunde se ducea, în orice locuință pe care-o vizita. Se trezea smucind capul peste umăr, așteptându-se să vadă ivit în prag chipul livid al proprietarului, rămânea încremenit, incapabil să potolească zarva energică din urechile sale. Trăise prea mult în cartierul acela, trecuseră douăzeci de ani de când se mutase în acea zonă și, în ciuda reputației sale, de bătrânel ursuz și insuportabil, ajunsese să-i cunoască bine pe toți cei ce locuiau acolo. Însă unde plecaseră? Ce semnal ori

avertisment primiseră, ce aflaseră ei și el nu știa? Încă o săptămână trecu, în nesfârșite plimbări ce nu depășeau limitele cartierului.

Apoi, fără veste, începură să revină animalele.

La început, Ermilov nu-și putu da seama dacă erau ale oamenilor plecați din oraș – știa că unii dintre ei avuseseră animale de companie, însă în ruptul capului nu-și amintea ce fel de animale erau – dar cum numărul lor creștea mereu, trase concluzia firească că nu erau aceleași. Prima dată veniră câteva pisici, pe urmă doi-trei câini, apoi din nou pisici și iarăși pisici, de toate soiurile și mărimile. Bătrânul putea jura că într-o seară, în timp ce moțăia pe verandă, cu razele roșii ale soarelui care apunea jucându-i pe față, în clipa-n care deschisese ochii deranjat de-un țânțar, văzuse pe peluza casei lui Smirnov un *cerb* – decupat perfect pe albul peretelui din față al locuinței – dar în momentul în care sărise contrariat în fund, pufnind și frecându-se la ochi, zărise doar un ghem mare de pisici ce se împrăștiaseră în toate direcțiile imediat ce-și aruncase ochii asupra lor.

Și cum pisicile veneau mereu, în curând ajunseră să fie *doar* pisici – cei câțiva câini dispăruseră fără urmă, de parcă felinele îi îngrămadiseră pe toți într-un colț ferit, apoi îi devoraseră în liniște. Soseau în fiecare zi, mai mari, mai mici, colorate, vărgate, albe, negre, persane, bengaleze, siameze, abisiniene, sfinx, himala-yene, munchkin, birmaneze, somaleze. Ce era curios

era că Ermilov putea deosebi fiecare specie, fiecare specie *în parte*, deși până atunci singura diferență pe care fusese capabil s-o facă între pisici, fusese aceea dintre cotoi și mătă.

Cu toate acestea, noua situație nu-l deranja. Micile animale erau amuzante. Se zbenguiau prin iarbă, le-neveau la soare, se cățarau în copaci, săreau din creangă-n creangă, se certau minute-n șir cu câte-o pată de soare scursă printre ramurile pomilor pe asfalt, și mai ales îl însoțeau în ritualicele lui plimbări prin locuințe și curți, zbenguindu-se mereu, mieunând când își arunca privirea asupra lor, ori se întâmpla să mângâie în treacăt pe vreuna dintre ele, urmărindu-i gesturile și scotocind împreună cu el printre lucrurile adunate de timp și de viață în casele abandonate.

De ce pisici? De ce nu șerpi, vaci, cai, broaște, salamandre? Nu știa și nu-i păsa.

În același timp, noua stare de lucruri îl forța să admită că ceva se schimbase. Nu-și dădea exact seama ce – din nou se lovea de blocajele ridicate de propria minte, de incapacitatea de a aranja evenimentele în așa fel încât să obțină concluzii demne de a fi analizate – iar acest lucru începu treptat să-i strice bucuria descoperirilor de tot felul și o îngreună cu un fel de datorie față de el însuși. Se simțea în continuare împăcat cu situația sa nefirească – în mod normal acest lucru ar fi trebuit să-l scutească de la a-și mai pune întrebări inutile – totuși ceva nu se aduna.

Luna iunie se sfârși. Începu iulie, mai întâi cu ploi, apoi cu vânturi puternice, dar, în cele din urmă, străluci iarăși soarele.

Pisicile veneau mereu.

Ermilov avu câteva tentative de a ieși din casă, de a-și continua plimbările care-i lipsiseră, însă acel *ceva* care-l deranja se transformase acum într-un fenomen bizar ce mutase satisfacția simplă din zona sufletească, în zona superficială a mulțumirii de moment, iar acest lucru îi dezechilibra toate gândurile.

Timp de câteva zile reflectă încontinuu numai la acest lucru. Ce lipsea? Ce nu se aduna? (Pisicile? Pisicile nu contau). Întoarse problema în fel și chip, o suci pe toate părțile, încercă să se privească pe el însuși din toate unghiurile posibile – cumva, aceasta era cea mai dureroasă chestiune dintre toate – reluă în minte tot ce se întâmplase de când vecinii părăsiseră cartierul, derulă evenimentele înainte și înapoi, dar nu se alese cu nimic.

Se gândea la masă, se gândea în timp ce-și bea cafeaua, se gândea în timp ce privea prost ecranul negru al televizorului. Se gândea în vreme ce se plimba, se gândea înainte de culcare, se gândea înainte de a adormi, chiar și când visa, visa că se gândește. În tot acest timp, pisicile veneau încontinuu – apăreau de sub tufe, din canalizări, din podurile caselor, de sub pietre, din fiecare colț de stradă, din pivnițe, garaje, hornuri, curgeau din toate părțile, de parcă ar fi făcut

parte dintr-un organism imens care ieșea la iveală bucăți cu bucăți.

Într-o seară, după orele unei zile deprimante și pustii, în care umblase de colo-colo și încercase să-și potolească mintea în fierbere, Ermilov stătea în fața casei sale, pe trotuar, pe un scaun vechi de răchită și privea – sorbind din când în când dintr-un pahar mare cu ceai – soarele care cobora în spatele caselor. Era cald și bine. Pisicile roiau peste tot în jur, adierile vântului aduceau în răstimpuri mirosul florilor ce creșteau sălbatic prin curțile uitate, iar lumina roșiatică a soarelui imprima atmosferei nuanțe ciudate, derutante, în continuă mișcare, ce făceau casele să pară animate, pline de viață, de parcă cei care locuiseră acolo se întorseseră și își vedeau liniștiți de treburile lor, ca și cum nimic nu se întâmplase.

Peste drum, într-o cameră de la primul etaj al locuinței, Olga Smirnova își supraveghea încruntată copiii, în timp ce aceștia se străduiau să-și termine temele. Andrei Smirnov stătea ascuns într-un colț al garajului, ascultând fiecare zgomot de deasupra pe când înghițea grăbit dintr-o sticlă cu vodcă. Mai încolo, Timoftei Alexeev ciocănea, prins între câteva raze strălucitoare, într-o bucată de tablă în curtea lui plină de fierătanii – tic-tic-tic, tic-tic-tic – în vreme ce, din casă, se revărsa mirosul mâncării gătite de respectabila lui soție, Sofia Alexeevna. Totul era în regulă, nu se întâmplase nimic. Totul mergea așa cum mersese întotdeauna, iar acest

lucru îl înfurie atât de tare pe Konstantin Ermilov, încât se trezi strângând între degete paharul din plastic până-l făcu bucăți, iar ceaiul i se scurse printre degete pe pantaloni. Asta era. Asta era problema. Problema afurisită. Nimic nu se schimbase. Revelația îl lăsă cu gura căscată de uimire. Pisicile îl priveau somnoroase – iată că-și aveau și ele rostul lor.

Concluzia atâtor zile de zbucium și de somn agitat acționează asupra lui Ermilov ca o forță exterioară.

Simți, pur și simplu, o mână caldă și blândă cum îl ia ușurel de pe scaun și-l așează într-un lichid fierbinte și parfumat, iar lichidul acesta începe să-i maseze mâinile, umerii și picioarele, să-i maseze chiar și „gândurile”, eliminând din ele tot ce era inutil, tot ce era găunos, sec, lăsându-l să contemple chestiunea uluit și încordat, dar cu o limpezime extraordinară.

Ura oamenii. Îi urâse o viață întreagă, de când se știa dorise să dispară din jurul lui. Iată că, la un moment dat, plecaseră. Era bucuros că scăpase de ei. Nu-i păsa de ce plecaseră, unde ajunseseră sau ce făceau acum. Chiar nu-i păsa. Adevărata problemă era că plecaseră prea târziu.

De aceea îi plăcea atât de mult să scormonească printre lucrurile lor, să se hrănească cu aerul pe care-l respiraseră. Plecaseră, dar amintirea lor, nu – fericirea sa actuală se baza pe ceea ce reprezentaseră și îndepliniseră, pe consecințele experiențelor lor, conta pe ceea ce construiseră, pe ceea ce lăsaseră în urmă –

într-un fel, erau prezenți în viața lui mai mult ca altădată – sângele le pulsa în continuare în pieptul său. Fiecare zi care trecea le întărea forțele. Scăpase de toți, doar pentru a deveni dependent de amintirea lor.

Draci... nenorociți, fanfaroni și scule inutile... țâțe fleșcăite... niște tembeli...

Bătrânul sări furios din scaun, cu ceaiul vărsat desenându-i o pată neagră între picioare – Konstantin Ermilov dintotdeauna, mânios și drăcuind, agitând din mâinile slăbănoage, cu smocurile părului rar stând țepene pe țeasta roșie de furie.

Pisicile îi evaluau leneșe agitația.

Era sigur că nu avea să doarmă în noaptea aceea, dar somnul îl fură încă din clipa-n care se așeză pe canapeaua din sufragerie ca să se gândească la ce avea de făcut. Deschise ochii odată cu primele raze ale soarelui dimineții care pătrundeau prin fereastra deschisă însoțite de pisicile care se foiau în voie peste tot. Știa ce avea de făcut, nu trebuia să piardă niciun moment. Să plece, să plece cât mai departe și cât mai repede.

Găsi o geantă mare de voiaj, îngrămădi în ea câteva lucruri ce i se păreau absolut necesare, în principal schimburi și mâncare – dacă se pomenea că-i lipsește ceva, nu-i era greu să găsească ce avea nevoie pe drum, se gândea – îmbracă un costum gri, ușor, de vară, ce-i drept cam strâmt și mototolit, dar încă foarte confortabil, iar la ora șapte dimineața, după ce mai încercase

o dată televizorul și dăduse o raită prin casă, ieși în stradă cu bagajul pe umăr, încă mestecând ultima rămașiță a micului dejun.

Soarele urca pe cer și de foarte-foarte departe se auzea ciripitul unor păsări. Ermilov privi încă o dată în urmă, la ușa deschisă în lături a casei sale, coborî treptele de la intrare și merse cu pași mărunți până în mijlocul străzii.

Spre est, în direcția în care dispăruseră oamenii cu alaiul de mașini, șoseaua mergea drept până aproape de marginea orașului, apoi bătrânul știa că făcea un cot brusc, după calea ferată, pornind să șerpuiască printre dealurile ce mărgineau orașul în partea de răsărit, înainte de a o lua din nou, în linie dreaptă, străbătând câteva sate, către următoarea localitate. Era un drum ușor, pe care-l cunoștea bine și pe care-l parcursesese de mai multe ori cu mașina în anii trecuți, când încă mai avea vederea bună.

Ermilov se opri în mijlocul străzii, ca și cum ar fi vrut să măsoare din ochi spațiul dintre borduri, apoi o porni, șontâc-șontâc, în direcția opusă, către centrul orașului. Străbătu cartierele pustii, pline de gunoaie, mai traversă câteva străzi și se îndreptă către marginea orașului, spre vest. Începuse să se încălzească, dar mergea înainte, cât de repede îl țineau puterile – strângea bine cureaua genții de voiaj care-i tăia umărul, cu mâna stângă complet amortită vârâtă adânc în buzunarul sacoului.

Se simțea puțin derutat, dar hotărât. Pisicile se rostogoleau împrejurul lui, făceau tumbe, unele îl însoțeau o vreme, apoi se întorceau, altele fugeau înainte, de parcă ar fi vrut să-i indice drumul, mare de blănițe negre, roșcate și albe care i se freca de picioare, ori se deschidea la apropierea lui, făcându-i loc să treacă printre mormanele de ambalaje și mașinile părăsite în mijlocul străzilor. Pe măsură ce se îndepărta de cartier, fețele cunoscute ale oamenilor de care se împiedicase o viață întreagă, amintirile și imaginile legate de ele, își pierdeau forța, se amestecau, se confundau, bolboroseau dizolvate în aceeași magmă clocotită de culori și forme care-și pierdea treptat orice semnificație.

În locul fiecărei imagini ce i se desprindea din minte pentru a se dezintegra în acel ocean fierbinte, apărea conturul unei pisici. O amintire – o pisică. Fiecare amintire devorată de o pisică. După o oră, Ermilov se opri să-și tragă sufletul. Vru să pună geanta jos, apoi se răzgândi, o urcă pe umăr și porni din nou.

Ieșise din oraș. Câteva pisici încă se țineau pe urmele lui, însă majoritatea rămăseseră la marginea orașului, într-un zid împietrit de blănițe multicolore, ca și cum ar fi dat acolo de un obstacol pe care nu erau capabile să-l depășească. Bătrânul trecu un pod peste un pârau, apoi începu să urce dealul care domina partea de vest a localității. Capul îi colcăia de pisici. După încă vreo jumătate de oră de mers uitase deja de toate

problemele – se gândea doar la pisici, la treburi pisicești – soarele îl încălzea plăcut, nici nu simțea sub picioare povârnișul (îl mira acest lucru), prin minte îi zburdau siameze, pieptul îi sfârâia de zgomote pe care nu le putea înțelege – poate că torcea – iar când ajunsese, în sfârșit, pe vârful presărat cu tufe de măceș și de păducel al colinei, se simțea ca o pisică, mergea ca o pisică, era atent ca o pisică, așa că-și dădu seama că era într-adevăr o pisică – un motan lung și slăbănog, dar plin de vigoare și de preocupări pisicești.

Își amintea că plecase de acasă cu un motiv, își amintea furia cu care decisese să pornească la drum, hotărârea cu care ieșise din orașul unde fusese părăsit, dar toate aceste lucruri i se păreau absolut ridicole acum. Privi mirat geanta atârnată de umăr, apoi o aruncă în iarbă. Nu avea niciun rost să meargă mai departe. Scopul inițial al călătoriei se pierdea într-o nebuloasă fără sens – tot ce știa era că strălucea soarele, că iarba era înaltă, moale și parfumată, că insectele îi zumzăiau ademenitor pe sub mustăți, iar tufele împrăștiate ici-colo desenau pe pământ delicioase oaze de umbră odihnitoare.

Ermilov își aruncă hainele. Își azvârli pantofii incomozi din picioare, pe urmă începu să sară și să se zbenguiască prin iarbă, încovrigându-se și topăind în aer, făcând mișcări rapide, dându-se peste cap și pufnind. Nu-și mai amintea de amorțeala din brațul stâng, de junghiurile din șale, nu-l mai durea nimic, alerga

nestingherit, făcea tumbe dezarticulate, se arunca după fluturi, mieuna ascuns în umbra tufelor.

Se jucă așa toată ziua, bucuros de simpla senzație de libertate, de căldură. Stătu la soare, dormi puțin, mănca ceva din geanta vărsată în iarbă, apoi iarăși se zbungui și mieună, sări după muște și alergă.

Spre seară începu să obosească.

Era, la urma urmei, un motan bătrân, iar singurătatea din vârful dealului ajunsese să-l plictisească. Fusesse o zi bună, dar tânjea după tovărășia celorlalți. Soarele cobora spre asfințit, scufundându-se roșu printre blocurile din vale, ca printre dinții însângerați ai unei guri gigantice – iar când dispăru de-a binelea și greierii începură să țârâie în jurul lui, Konstantin Filipovici Ermilov se furișă prin iarbă, gol, și porni înapoi, unduindu-și umerii mlădioși, spre cartierul pe care-l părăsise, ca să trăiască alături de celelalte pisici. Ajunse fără probleme acolo. Găsi totul în ordine.

Zi de zi în oraș veneau tot mai multe pisici.

Invazia perfectă

6:30

Deschid robinetul. Mă spăl pe față, apoi mă uit în oglindă. A fost o noapte lungă. Au apărut câteva schimbări, nu foarte mari, dar destul de vizibile ca să modifice aspectul părții drepte a craniului – trei protuberanțe pe fruntea acum mai bombată, mici umflături semitransparente ce par a conține un lichid vâscos, și un fel de dinte ruginiu care iese din partea de sus a maxilarului și se pliază pe buza superioară ca un colț miniatural de mistreț. Totul firesc, dacă mă gândesc la ordinea viselor de azi noapte.

Fac duș, ferindu-mă pe cât posibil să ud părțile parazitare, deși nu știu ce efect poate avea apa asupra lor, apoi îmi prepar micul dejun, îmbrac costumul de serviciu și ies pe balcon cu prima cafea a zilei. Oare de ce insist să fac toate astea, să mă scol, să mănânc, să mă îmbrac, să plec la lucru, dacă știu că totul nu mai are niciun sens? Probabil că tranziția trebuia să fie perfectă. Nu știu. Azi-noapte am plutit ore întregi printre edificii gigantice, construcții colosale asemănătoare unor piramide răsturnate, iar la final am par-

ticipat la un fel de seminar, într-un amfiteatru imens, alături de mii de ființe ca mine, în plină transformare, unde am aflat noi lucruri despre natura exactă a ființelor care urmează să ne înlocuiască.

7:30

Blocat în trafic. Din spatele geamurilor mașinilor mă privesc ochi prinși în arcade cornoase, mâini verzui, acoperite cu filamente sclipitoare fac gesturi indecise, clești păroși se strâng pe volanul mașinilor, alături de mâini omenești, perfect normale – deocamdată. La cum se prezintă lucrurile, asimilarea nu va mai dura mult.

De jur-împrejur, clădirile orașului suferă aceleași „mutații” ca și oamenii. Noi structuri le parazitează geometria, turnuri ascuțite și terase confecționate din aliaje cu irizații fascinante se ivesc din loc în loc, ca niște plăgi necunoscute, proliferând cu repeziciune peste structurile vechi. Cine s-ar fi gândit la un astfel de sfârșit pentru civilizația umană? Fără regrete, fără proteste, fără războaie – doar o trecere firească de la o stare naturală la alta. Cel puțin asta ne spun visele trimise de *ei*. Și cum să te împotrivești, cum să lupți împotriva propriului corp și a propriei minți, când rațiunea, pe care ai folosit-o greșit toată viața, este trezită acum de raționamente care îți spun cât de corect este ceea ce se întâmplă, când ceea ce ești pe cale să devii este just din perspectiva evoluției? O invazie

exercitată prin posedare și asimilare, perfect înțeleasă și acceptată – invazia perfectă. Omenirea va dispărea fără urmă, consumată total.

Semaforul s-a făcut verde. Coloana se pune în mișcare. Și mașinile se transformă.

8:15

La birou, șefa departamentului mă întâmpină zâmbitoare, cu un teanc de dosare în brațe. Va fi o zi încărcată, o zi ca oricare alta – e veselă, binedispusă, pare că s-a mai îngrășat, sacoul roșu îi acoperă cu greu umflătura pulsatilă de pe partea stângă a sternului. Vorbim câteva minute în birou, se uită la mine cu ochiul drept ieșit din orbită, acoperit cu mucozități tremurătoare, în timp ce, de pe protuberanțele crestate de pe frunte se scurge un lichid gălbui vâcos ce se duce în firișoare de-a lungul obrazului, fiind absorbit rapid, cu mici sunete grețose, de o altă serie de protuberanțe aflate de-a lungul mandibulei. Eu mă uit în ochiul ei drept, ea se uită în ochiul meu drept, iar când pleacă lasă în urmă o dâră de lichid lipicios. Închide ușa fără zgomot, eu mă apuc de lucru.

10:02

Podeaua vibrează sub tălpi, imobilul se clatină. Pereții se îndoaie, torturați de stranii presiuni interne și sisteme curioase de tubulaturi translucide se ivesc pe tavan, în timp ce biroul meu capătă brusc reflexii verzui. Îmi întrerup lucrul. Oricum, nici măcar nu-mi

dau seama ce fac, e doar automatism. Gândurile-mi sunt atrase în conexiuni neașteptate ce duc spre raționamente care-mi sunt complet străine, chemate de nevoi imposibil de urmat. Caut repede un site de știri, accesez mai multe pagini până dau peste un interviu televizat cu un proeminent om politic, al cărui nume îmi scapă – în acest punct ar putea fi oricine, chiar președintele – și dau sonorul la maximum.

Omul poartă un costum albastru închis, plesnit tot pe la cusături, are fața tumefiată, ochii îi ies din orbite, nasul e înghițit de o magmă maronie, viermuitoare și vorbește greoi, horcăind. Spune ceva, spune despre „economie în expansiune” și „planuri concrete”, iar cuvintele sale, consistente, uleioase, i se scurg pe la colțurile gurii, însoțite de-o zeamă care-i îmbibă reverele cămășii.

În fața lui, moderatoarea emisiunii – presupun că e o femeie, după rămășițele de rochie atârinate pe trupul diform – îl privește cu ochii ei mari, înconjurați de tentacule și, din când în când, îi adresează o întrebare, cu un glas șuierat, plin de ecouri. După cum stă pe scaun, cu brațele și picioarele strânse lângă trup, în unghi drept, pare un fel de lăcustă, ori de călugăriță și probabil asta sunt creaturile astea, îmi zic eu la un moment dat – niște paraziți suverani pe care cine știe ce paralizie a destinului i-a înzestrat cu inimaginabile capacități de manipulare, fapt ce i-a ajutat să-și transforme, ori să-și educe habitatul într-un mediu la fel de vorace ca și ei. Îl privesc pe *președinte*. Oare eu gân-

desc toate astea, sau sunt idei trimise din aceeași zonă în care gândurile mele creează acele sinistre corelații cu lucruri pe care nu le cunosc? Poate fi o consolare finală, o ultimă dovadă de compasiune din partea *lor*? Tot uitându-mă la președinte și la moderatoarea chircită în scaun, îmi zic că, probabil, în noaptea asta, îmi voi visa ultimul vis.

Mă apuc din nou de lucru.

12:30

După prânz, ies pe terasă, cu o cafea. Clădirile își desăvârșesc încet transformarea, lepădându-și tencuiala ca pe-o piele veche, nefolositoare. Vuietul mașinilor se aude slab, zece etaje mai jos. Mi se pare că sunt mai puține ca de obicei. Poate că unele și-au încheiat transformarea, cine știe. Beau din ceașcă, e o zi frumoasă de iunie, în corp simt un tremur ciudat, un bici de energie îmi plesnește neîntrerupt cele mai sensibile puncte ale sistemului nervos. Pe cer plutesc câțiva nori înghesuiți unii în alții, speriați parcă de tot spațiul care-i înconjoară, și când privesc în sus și văd printre clădiri micile scântei metalice, luminate de razele soarelui, îmi dau seama că nu m-am înșelat. Într-adevăr, de aceea sunt atât de puține mașini pe străzi. Procesul s-a desăvârșit pentru multe dintre ele. Printre blocurile ciclopice, posedate de structurile noi lumi, printre turnuri și spire fabuloase, zboară deja primele nave.

Barul din buzunar

5...

Aș putea spune că totul a început foarte simplu, așa cum debutează toate evenimentele care sfârșesc prin a-ți pune viața pe un alt făgaș, dar sunt conștient că asta ar putea fi doar o impresie. Ceva s-a întâmplat în ziua aceea, poate existența mea ajunsese în punctul dincolo de care nu putea continua fără a îngloba o anumită serie de evenimente menite să-i îndrepte traseul pe direcția potrivită, să-i dea un sens, însă s-ar putea spune orice despre chestia asta și nu sunt eu omul nimerit pentru a face asemenea speculații aiurite. Nu prea mă duce capul.

O să vă spun doar cum s-a întâmplat totul și dacă o fi ceva de judecat la sfârșitul istoriei ăsteia, sunteți liberi să trageți propriile concluzii, sau cum vă place să le numiți.

Așadar. Povestea ar trebui să înceapă în felul următor. La colțul străzii, vizavi de blocul unde locuiesc, se află un bar. Nu-i pentru toată lumea, e un bar select, dar poate intra oricine acolo dacă îl găsește.

Așa-i că v-am stârnit interesul?

În orice caz, eu l-am remarcat într-o după amiază, pe când mă întorceam de la lucru – cred că era cam ora cinci. Nu i-am acordat o prea mare atenție, abia ieșisem dintr-un alt bar, din centru, unde băusem trei beri, iar în rucsac aveam încă patru pentru lungă seară care mă aștepta. Eram obosit și nervos după o zi abominabilă la serviciu și voiam doar să mă întind în pat, cu ochii în televizor. Așa că i-am aruncat doar o privire, pe diagonală, în timp ce stăteam la semafor, încercând să mă gândesc, cum eram eu în stare să gândesc la ora aia, dacă îl mai văzusem până atunci, ori intrasem acolo în vreo seară în care eram prea băut să-mi dau seama și-apoi uitasem, pentru că era chiar pe strada unde locuiam, iar de altul nu mai știam prin împrejurimi.

Cel mai apropiat se afla pe lângă stația de autobuz de unde plecam la serviciu – asta la vreo 500 de metri depărtare, iar acolo știam sigur că intrasem de multe ori. Nu m-am gândit prea mult la asta, cum v-am spus. Lumina semaforului s-a făcut verde și-am traversat, îndreptându-mă către locuința mea, iar restul zilei s-a distilat în rutina normală, între micile mele obiceiuri și tabieturi, despre care n-are rost să povestesc, dar de care trebuie să vă zic că erau singurele capabile să-mi țină mințile întregi.

Într-o oarecare măsură.

Până spre seară mă amețisem bine. Cântam prin casă, iar după cină și după ce-am făcut baie, m-am așe-

zat pe canapeaua din sufragerie cu o bere în mână, încercând să găsesc la televizor un meci decent de snooker ori de darts. Știți, ceva imbecil, anesteziant, nu-mi doream lucruri complicate și nici nu le mai așteptam. Atunci, ca din senin, m-am gândit din nou la bar. A fost ciudat, pentru că de obicei, la ora aceea și în starea respectivă, mă gândeam la sinucidere. Dar a *venit* asta – barul. Imaginea a picat brusc, dintr-o parte, pe diagonală, așa cum îl privisem eu de la semafor, apoi s-a fixat în mijlocul apartamentului cu o asemenea claritate, încât a blocat cu totul ecranul televizorului. Aproape am scăpat berea din mână, însă impresia a durat o singură secundă, destul să-mi strecoare în suflet un fel de panică surdă, melancolică.

M-am ridicat repede de pe canapea și m-am dus la fereastră. Da, era acolo. Chiar peste drum. Avea ferestrele luminate, dar nu reușeam să surprind nicio mișcare dincolo de geamuri, iar cât am stat așa, vreo zece minute, n-a intrat și nu a ieșit nimeni, deși orașul era destul de animat, vă dați seama, trotuarele pline de oameni.

Ciudat, mi-am zis, cu toate că nu știam ce era de fapt atât de ciudat, așa că mi-am terminat berile, mi-am pregătit rucsacul pentru a doua zi la muncă, și-apoi niște haine curate (făcusem baie), pe urmă m-am culcat. Cel puțin nu mă mai gândisem la sinucidere în seara aceea, un lucru bun – sau nu, depinde de ce parte a lui te aflai – dar, bineînțeles, barul mi-a apărut și-n

somn și-a stat acolo toată noaptea, plutind estompat într-un soi de ceață gălbuie, plutind și plutind, izbind cu muchiile în toate gândurile și amintirile din care creierul meu încerca răbdător să construiască un vis decent, spărgându-le pe toate ca pe niște bule de săpun.

Probabil mintea mea a intrat într-un fel de blocaj, mi-am zis a doua zi, în timp ce mă duceam la lucru. A decis să se despartă de realitate pentru o perioadă, și-a apărut un soi de dezacord între conștiința mea și lumea înconjurătoare, iar în golul format din separarea acestor lucruri, îngust, dar extrem de fertil, s-a nimerit să se strecoare imaginea acelui bar către care se întâmplase să privesc în acea clipă – iar după ce mintea s-a aliniat iarăși la realitate, a rămas prinsă acolo, ca o insectă într-o picătură de rășină. Nu? Se întâmplă...

M-am gândit la asta, apoi la alte lucruri. Ziua s-a dovedit din nou una infectă. M-am certat cu un coleg de muncă, apoi m-am împăcat cu un altul, cu care avusesem un schimb agresiv de cuvinte cu două zile în urmă, și până la urmă orele au trecut una după alta și-am început să mă gândesc din nou la bar.

După ce-am ieșit de la lucru și-am intrat undeva să beau vreo două beri, am luat autobuzul spre casă și, ajuns în fața blocului, am stat pe trotuar și m-am uitat cu atenție la barul de peste drum. Poate fusese deschis de curând. Poate funcționase o altă afacere în acel spațiu până atunci, vreun magazin alimentar ori de haine, însă nu-mi puteam aduce aminte de nimic de

acest fel, iar problema era că barul părea acolo *de când lumea*, foarte vechi vreau să spun, cu ușa lui înaltă, vopsită în roșu și fațada verde cu tencuiala scorjită și crăpată. Am stat și m-am gândit că era imposibil să fi fost acolo de atâta timp și să nu-l fi remarcat. Locuiam în zonă de cinci ani. Iată-l însă, pur și simplu, înghesuit între un birou notarial și-un magazin de suveniruri, cu trei geamuri mari, ovale, pline de reclame decolorate la bere și băuturi răcoritoare, geamuri deasupra cărora se întindea o firmă îngustă pe care nu scria nimic – avea desenate doar formele unor norișori, sau ceva asemănător, și *ciudat*, m-am gândit din nou.

Mă simțeam tentat să traversez, să intru. Ceva mă oprea, cu toate că același ceva mă și îndemna să mă duc. Aveam impresia că, dacă o să cedez impulsului, nu o să mai fiu niciodată la fel – un lucru asemănător unei premoniții, nu o chestie rea neapărat, ci doar aluzia unei revelații ce n-avea să-mi convină prea mult. Ori poate alcoolul din mine mă îndemna să gândesc astfel, mă clătinam periculos pe marginea depresiei...

Așa că, în seara aceea n-am traversat. Și nici în următoarea.

Dar pe urmă am trecut strada. Și-am deschis ușa. Și era într-o miercuri.

4...

Știți, până să intru acolo, nu mă gândisem niciodată cu adevărat la moarte. Mă gândisem la „încetarea din

viață”, ceea ce nu-i deloc același lucru. Adică, încercasem de patru-cinci ori să mă sinucid, însă moartea însemna pentru mine doar mijlocul de a pune capăt unei existențe ce mi se părea zi după zi tot mai greu de întreținut, iar sfârșitul acestei „experiențe”, nicio dată fericită pentru mine, nu reprezenta altceva decât abandonul suprem, Marele Abandon, pe care nu reușisem să-l adun din sutele de abandonuri „încercate” de-a lungul vieții.

Moartea era un cuvânt dincolo de care aștepta o realitate neagră, inconștientă, spre care aspiram fără să-i înțeleg adevăratele dimensiuni. Moartea era doar atât, moarte, sfârșitul tuturor lucrurilor – neîmpodobită de concepte idealizate, fără zone extinse dincolo de conștiință, doar un final brusc ce anula tot ce credeai că ești. Un blackout care te ajuta să uiți că ai existat vreodată. Niciun sens superior, niciun suflet nemuritor, fără câmpii eterne pe unde să alergi gol, după fundurile ectoplasmatiche ale femeilor, în acorduri de harpă, călcând pe nori trandafirii, cu corurile cosmice ale îngerilor în urechi, cu sula sculată și înconjurată de acolade parfumate.

Moartea durează mai mult decât viața, spusese odată cineva, un muzician, nu-mi mai amintesc numele, doar ritmul melodiei. Era ceva liniștitor în chestia asta. Adică, încercasem în mod serios să-mi iau viața, dar de fiecare dată mă oprise în clipa finală teama de durere. Un prag pe care nu reușeam să-l trec. Orice

ați crede, îți trebuie un curaj nebun să te sinucizi, curaj pe care-l construiam (credeam eu), încet, încet, gândindu-mă mereu la asta, bând și gândindu-mă, să-pând un locșor confortabil în interiorul acestei noțiuni, încercând să mă acomodez cu realitatea, cu proximitatea ei.

Și mai era ceva. Nu extrem de important, însă mă ținea ocupat uneori: dacă mai aveam niște lucruri de descoperit aici, pe lumea asta, și din cauza asta nu puteam pleca? *Mai am vreo chestie de văzut, de încercat*, mă gândeam, apoi mă îmbătam turtă, mă sculam a doua zi buimac, cu capul greu și plecam la muncă, la aceeași slujbă ingrată, de peste șapte ani, într-un depozit de alimente, care-mi oferise destul ca să-mi beau mințile seara, să păstrez un acoperiș deasupra capului și să-mi împing mai departe existența cu încă o zi – zi în care să mă gândesc la sinucidere.

Bănuiesc că până acum v-ați dat seama. Sunt un ratat. Un ratat, sau ceea ce lumea, în infinita ei corectitudine, a ajuns să considere un ratat. În acest caz, vă întrebați, ce rost are toată povestea asta?

Are. Așteptați un pic și-o să vedeți.

Când am descoperit barul ăla, tocmai împlinisem 30 de ani. Eram singur, fără familie, fără prieteni, fără idealuri, iar lumea mi se părea un vis monstruos, de nebun, o petrecere sinistră, morbidă, la care eram silit să particip – să-i accept desfășurarea, pândind doar momentul potrivit ca s-o părăsesc pentru totdeauna,

fără să mă preocupe dacă, până la urmă, fusese organizată cu vreo intenție oarecare. După cum vă spuneam, în miercurea aia am intrat acolo. Nu am putut face altfel. Când am deschis ușa s-a auzit sunetul unui clopoțel. Îndepărtat. Ca și cum, odată cu mine, cineva deschisese pe undeva pe la etaj o altă ușă, iar clopoțelul de deasupra ei sunase chiar atunci, odată cu zgomotul pașilor mei.

Am lăsat clanța din mână și m-am uitat în jur. Nu știu ce mă așteptasem să văd. Era doar interiorul unui bar obișnuit. Totuși am așteptat câteva secunde înainte să mă hotărâsc să fac încă un pas.

Un covor mare, roșu, la intrare. Mai multe mese risipite, cu câte patru scaune fiecare, unele ocupate, altele nu, scăldate toate într-o curioasă lumină galbenă ce crea umbre pe podeaua care bătea când într-un maroniu murdar, când într-un gri plin de pete. Mai încolo se vedea un bar lung, din lemn, în spatele căruia se aflau o mulțime de rafturi pline de sticle. Câteva scaune înalte erau așezate în față, toate goale, deși înaintea fiecăruia, pe tejghea, se găsea câte-un pahar mai plin sau mai gol de băutură – de parcă toți clienții dispăruseră în momentul în care intrasem eu. Aerul dinăuntru nu era nici rece nici cald, aer de cameră nelocuită de multă-multă vreme. Totuși se simțea în răstimpuri și-un anumit iz de *curent*, dacă are sens ce spun, un miros rece, înghețat, asta dacă răcoarea ar putea avea vreun miros. Existau și alte mirosuri, foarte

diferite, în afară de cel stătit și de cel răcoros, pluteau mascându-se unul pe celălalt și toate se ascundeau în spatele celor predominante, astfel că abia apucaai să te gândești de ce-ți aducea aminte o anumită mireasmă, că te păcălea alta care dispărea imediat sub asaltul altor câtorva duhori și mai pregnante.

O secundă am avut impresia că-mi pierd simțul direcției. Nici nu eram foarte sigur că mai am picioare și că mă pot deplasa, dar a fost o senzație foarte rapidă, ca atunci când ochii ți se acomodează cu semiîntunericul unei camere în care nu ai mai intrat niciodată. Am stat puțin acolo, apoi m-am uitat mai atent la mese. Trei erau ocupate, una foarte aproape de mine, mascată pe jumătate de o coloană vopsită în verde, la care stăteau doi bătrâni în costume mototolite, cu câte-o bere și-un păhărel în față (probabil cu rom), apoi mai era o bătrână singură undeva în dreapta barului, îmbrăcată într-o rochie neagră, și încă o masă la care sedea un tânăr palid, în costum, cu o carte deschisă în față și cu o carafă mare cu vin alături, lângă cot. Nu se vedea niciun pahar pe masa lui și-n timp ce-l priveam, tânărul a apucat cu o mână scheletică carafa, a ridicat-o la gură, a ținut-o așa vreo trei-patru secunde, apoi a pus-o din nou pe masă.

Carafa se golise cam pe-un sfert, iar tânărul s-a șters la gură, uitându-se la mine, cu o palmă pe paginile deschise ale cărții.

Ce dracu de bar e ăsta? m-am gândit.

Se simțea clar că ceva nu e cum trebuia să fie, nu știu cum să explic, nu mă duce capul la mai mult, dar așa stăteau lucrurile. M-am uitat în spate, la ușă și la geamurile mari, ovale și jur că nu pătrundea niciun pic de lumină prin ele, deși era soarele pe cer la ora aceea. Practic, lumina zilei rămăsese lipită de ferestre ca o ventuză, fără niciun mijloc de a se strecura înăuntru, iar interiorul barului era foarte slab luminat de niște spoturi rotunde, foarte mici, fixate sus de tot pe tavanul care nici măcar nu se vedea limpede.

Poate sunt doar obosit, mi-am zis. Luându-mi gândul de la lumina zilei și de la mesele ocupate, mi-am îndreptat atenția asupra tejghelei din lemn, în timp ce, fără să-mi dau seama, picioarele mele o porniseră singure într-acolo.

Mergând, am înclinat din cap către mesele ocupate. N-am primit niciun răspuns. Nici măcar o grimasă. Niște zgomote bizare au început să se audă de sus, din plafon, cam de acolo de unde mi se păruse că sunase și clopoțelul în clipa-n care intrasem.

Ajuns la bar, m-am așezat pe unul dintre scaunele înalte, înaintea unui pahar gol.

— Salut, băiete. Ce bei?

Barmanul, un individ bătrân, într-un costum albastru, stătea pe-un taburet lângă rafturile cu băuturi și ștergea un pahar cu o cârpă. Aș minți dacă aș spune că nu am tresărit când l-am văzut. Era alb ca varul. Atât de alb încât, în prima secundă, am avut impresia că e

vorba de o iluzie optică. Dar el era chiar acolo și s-a ridicat în picioare în momentul în care mi s-a adresat, arăta de parcă nu avea nicio picătură de sânge în vene, uscat și scofâlcit, dar înalt și cu o ținută demnă, ca să spun așa, deplasându-se foarte țeapăn, ținând bărbia sus și într-o parte, pregătit parcă să-ți arunce vorbele pe deasupra capului.

— Hmmm?

— Aș vrea un pahar mare de Jim Beam, te rog, i-am spus. Dar într-un pahar curat.

— Sigur, băiete. Uite, ți-l dau pe ăsta.

A luat paharul murdar din fața mea, apoi l-a așezat acolo pe cel pe care-l ștersese până atunci. Pe urmă s-a răsucit, a aruncat paharul gol într-un coș de gunoi, cu scârbă aparent, a luat o sticlă de pe raft și mi-a turnat băutura cu îndemânare, cu un fel de nonșalanță obosită, de parcă făcea asta în timp ce se ocupa și cu o altă treabă, mult mai importantă, pe care o cunoștea doar el. A împins ușurel, cu un deget, paharul, mai aproape de mine.

— Mersi.

Am luat paharul și m-am uitat la el. Mirosea foarte bine. Am gustat, pe urmă am tras o înghițitură zdravănă, simțind arsura puternică pe gât. De regulă, nu beam whisky, dar aveam un obicei, poate stupid pentru unii – de fiecare dată când intram într-un bar pe unde nu mai fusesem, comandam un pahar mare de Jim Beam și abia apoi o dădeam pe bere. Iar în barul

ăsta nu mai fusesem, cu siguranță. Am continuat să beau, cu înghițituri mici.

— E foarte bun, i-am zis barmanului. Are o aromă deosebită.

— Întotdeauna e așa.

— Îhhhh... tare.

— Nu pari a fi un băutor de whisky.

— Nici nu sunt. Îmi dai te rog, o bere?

— Halbă, doză sau sticlă?

— Sticlă.

— De care?

— Oricare.

S-a întors, a folosit desfăcătorul – *fâsss* – pe urmă mi-a pus berea în față. Am continuat să beau whisky-ul în timp ce-l priveam – era alb-alb, înspăimântător de alb, nu era doar fața, mâinile îi erau la fel de albe și gâtul și pieptul, atât cât se vedea prin gulerul desfăcut al cămășii, și-mi venea să-l întreb cum naiba omule de poți fi atât de alb, cum naiba poți fi atât de alb și să nu fii mort, mort, da, așa îmi venea să-i zic, apoi m-am gândit că o fi din vina luminii, a felului în care îi cădea pe față, dar puțina lumină din bar era galbenă și nu părea să-i atingă deloc chipul, și-atunci am avut din nou senzația aceea de dezechilibru, de dezorientare.

Am continuat totuși să înghit whisky-ul, apoi am pus mâna pe sticla de bere. Jim Beam-ul s-a cocoloșit, cald, pufos, în fundul stomacului meu, s-a încolăcit confortabil ca un animăluț în vizuină și de acolo a ri-

dicat spre mine niște ochi mari, curioși, privindu-mă prin esofag, în cerul gurii. Așa că i-am turnat bere în ochi.

— Frumos loc aranjat aici, i-am zis barmanului. Stau prin zona asta de vreo cinci ani. Nu cred că l-am văzut până acum. Ați deschis de curând?

A zâmbit. Fața i s-a mototolit ca o bucată de hârtie veche.

— Barul ăsta e aici dintotdeauna, a zis. Probabil ai fost doar prea ocupat ca să-l observi.

— Mă îndoiesc. De când lucrezi aici?

— De la început.

— Ha...

— Barul ăsta nu-i pentru toată lumea, băiete. Are, cum să spun... o clientelă foarte selectă. E greu de găsit, chiar dacă se întâmplă să fie sub nasul tău.

— Te cred. Văd că-i foarte aglomerat.

Undeva în dreapta s-a auzit un zgomot. Scârțâitul unei uși. O dungă de lumină a tăiat podeaua, apoi m-a izbit în nări un damf de fructe stricate, de mere fermentate sau ceva de felul ăsta, pe urmă un foarte distinct iz de pământ umed, în vreme ce, din fâșia de lumină, s-a desprins o umbră cocoșată care s-a lipit de perete și-a început să geamă încet. Probabil acolo era baia.

Barmanul mi-a zâmbit iar.

— Știi, băiete, demult n-a mai intrat unul ca tine aici.

— Unul ca mine?

— Da. De soiul tău.

— De soiul meu? Cum adică?

— Așa cum ești... întreg, vreau să zic. Cu totul, înțelegi?

— Nu prea.

Mai mult ca sigur era băut și nu mai știa ce vorbește, ori ăsta era modul lui de a glumi cu cei care intrau pentru prima oară acolo. Am vrut să-i spun chestia asta, dar în timp ce deschideam gura, clanța ușii s-a lăsat în jos cu un scâncet și înăuntru au intrat doi indivizi zdrențăroși, sprijinindu-se unul pe altul. Chiar și-n lumina înșelătoare arătau rău de tot – hainele le atârnavă în fâșii, murdărite de noroi, iar fețele le erau acoperite de vânătăi și julituri.

Barmanul a tresărit, i-a privit cu atenție, a zis „scuză-mă un moment”, apoi s-a îndreptat repede către ei. În prima clipă am avut impresia că se duce să-i dea afară, însă el s-a apropiat, le-a spus ceva, pe urmă i-a apucat grijuliu pe după umeri și i-a ajutat să se așeze la o masă de lângă perete, pe jumătate cufundată în întuneric. După care s-a învârtit rapid pe călcâie, a venit la bar, a umplut două halbe cu bere și le-a dus celor doi, care i-au mulțumit înclinând obosiți din cap.

A venit iarăși la bar, a mai spus o dată „scuză-mă”, a umplut o carafă cu vin și a dus-o la masa tânărului cu cartea în față, pentru că, între timp, o golise pe cea de dinainte. I-a spus și tânărului ceva, acesta a luat carafa plină, a ridicat-o la gură, a băut, a plescăit din

buze, apoi și-a aplecat ochii deasupra cărții, în vreme ce barmanul s-a întors la mine.

Irișii îi străluceau ciudat când m-a privit. Erau două vizuini largi din adâncul cărora străluceau ochii unor animale. Avea exact câte șase luminițe în fiecare ochi.

Cei doi nou-veniți se răsuciseră în scaune, cu berile în mână, se uitau și ei la mine. Am dat din cap în direcția lor, totuși n-au schițat niciun gest. Începusem să mă amețesc.

— Mai dă-mi o bere, i-am spus barmanului. Nu știu de ce, dar are un gust foarte bun.

— Poftim. Ai grijă că e mai rece decât s-ar cuveni. Știi, ești primul din soiul tău care intră aici după multă-multă vreme.

— Ai mai spus asta. Poate vrei să-mi deslușești și ce înseamnă.

— Mai apare câte unul, a zis el ignorându-mă. Dar dispare repede. Când își dă seama ce se întâmplă, refuză să înțeleagă ce scop are toată treaba asta, nu vrea să ajute. Sunt întregi, totuși nu vor să ajute. Vor doar să ajungă mai repede de cealaltă parte. Așteaptă ca ei să fie ajutați.

— Mie mi se pare că vorbești în dodii. Cine vine?

— Nici tu nu pari cine știe ce. Cred că ești un amărât destul de banal. O să dispari și tu curând, fără să faci nicio brânză. Și probabil o să reușești să te sinucizi.

Clar era beat.

— S-ar putea să ai dreptate, i-am zis, încercând să schimb subiectul. Ce-i cu indivizii ăștia? i-am arătat pe cei doi de la masă, care renunțaseră până la urmă să mă privească. Arată foarte rău. Ce-au pățit?

— N-au pățit nimic. Sunt băieți buni.

— Or fi băieți buni. Dar uită-te la ei.

— N-au nimic. Sunt doar morți.

— Cum sunt?

— Morți.

— Cum adică, morți?

— Așa... morți. Morți ca toți morții.

Cele douăsprezece luminițe îi străluceau în ochi – câte șase în fiecare, apoi a clipit și vreo două s-au stins.

Din dreapta s-a auzit iar un zgomot. Din direcția băii.

Am răsucit capul fără să-mi dau seama. Umbra de lângă perete s-a cocoșat mai mult, icnind, damful de fructe putrede și de pământ s-a făcut din nou simțit, apoi silueta s-a îndreptat, a trecut prin dunga de lumină de pe podea, lăsată de ușa băii, și-a venit în direcția barului. S-a apropiat încet-încet, cu mișcări sacadate, abia târându-și picioarele, iar când a intrat în pata luminoasă împrăștiată de unul dintre spoturile din tavan, mi-am dat seama că e o femeie...

O femeie și...

Cum să spun, arăta oribil.

Crezusem că bărbații aceia arătau rău. Aici însă era vorba de ceva ce depășea orice imaginație. Purta o rochie lungă, albă cândva, îmi închipui, plină de dantele

și volănașe, iar rochia îi atârna pe corp numai zdrențe, sfâșiată la piept, pe umeri, la poale, și odată cu zdrențele rochiei i se desprinsese și carnea de pe oase, atârând tot în zdrențe – fâșii de carne înnegrită spânzurând pe brațe, pe gât, pe pulpe, lăsând la vedere galbenul infect al oaselor. Nici fața nu-i arăta mai bine, părul atârna în lațe încâlcite, adunate pe alocuri în bulgări soioși, pielea obrazilor flutura desprinsă, iar gura lipsită complet de buze rânjea spre mine, arătându-și șirurile sparte de dinți, pline de pământ jilav.

Ochii nici nu i se vedeau. Nu reușeam să-mi dau seama dacă mai avea ochi, ori în locul lor exista doar clisa aceea neagră, păstoasă, în care se mișcau niște firișoare asemănătoare unor viermi. Tot venea, venea în direcția barului, icnind la fiecare pas, iar mirosul devenea tot mai greu. Barmanul a început să se miște repede. A luat o sticlă cu gât lung de pe raft, a umplut un pahar cu un lichid gălbui, a aruncat în el niște cubulețe de zahăr sau de gheață, ce-or fi fost, și l-a împins pe tejghea, pe lângă mâna mea. Femeia l-a prins din mers, l-a dat pe gât, ciocnind paharul de dinți – *cranț-cling* – apoi l-a pus înapoi și și-a îndreptat iar rânjetul umed către mine.

— Ea e Violeta, am auzit ca prin vis vocea barmanului. Una dintre veteranele noastre. E aici de multă-multă vreme.

Cred că am țipat atunci, dar nu sunt foarte sigur.

3...

Aici o să întrerup puțin povestea, chiar dacă știu că o să vă supărați pe mine. Simt nevoia să fac o pauză, altfel istorisirea n-ar mai avea niciun sens. Femeia, „Violeta”, era moartă într-adevăr și probabil, ca orice om normal, vă închipuiți că în clipa aia am urlat, am sărit de pe scaun și-am fugit ca un nebun afară din locul ăla sinistru. Numai că nu s-a întâmplat deloc așa. N-am fost niciodată un om normal, un om turnat după calapodul celorlalți, iar ce se petrecea acolo conținea o dimensiune extrem de revelatoare – după cum v-am zis, ceva se întâmplase cu mine, cu mintea mea, nu găsisem locul acela din greșeală.

Când a apărut Violeta, am țipat, da, însă țipătul a fost doar în minte, a reverberat numai în adâncul ființei mele, o reacție instinctivă la ceea ce aveam în fața ochilor, deși era de fapt mai mult o formă de aprobare a conștiinței – un fel de *ahhhaaa* al sufletului – de parcă tocmai găsisem o concluzie la o serie de raționamente pe care nu fusesem în stare să le îmbin corect până-n acea clipă. Într-un fel, spiritul meu se aliniase deja la realitatea barului, deși nu știam prea multe despre ce se petrecea acolo.

Femeia era moartă, dar nu-mi voia răul. Nici nu putea să facă rău. Era numai un suflet trist, pierdut, disperat, în căutarea unui licăr de înțelegere. După ce și-a dat pe gât băutura, a stat mult înaintea mea, pu-

ținînd îngrozitor – bănuiesc că mă studia, iar cu amestecul acela descompus care fusese odată fața ei, cu dinții rânjiți, nu constituia o priveliște foarte interesantă – apoi a scos un geamăt mic, ca de fetiță, și s-a dus bălăbănindu-se din nou către peretele băii, pitindu-se în întuneric.

M-am întors. Barmanul s-a uitat la mine într-un mod foarte complicat, apoi a dat din cap de parcă ar fi încuviințat și negat totodată, a murmurat „ai văzut”, punându-mi în față încă o bere. Am înțeles mai multe în zilele următoare și-o să vă spun despre asta, dar trebuie să știți că în acea seară nu am plecat prea repede de acolo. Am stat mult de vorbă cu barmanul, despre morți, despre viață, bere și whisky, dorințe și despre alte lucruri. Mă feream să intru prea mult în subiect, aveam nevoie de timp ca să asimilez corect natura locului, dar cu toate astea nu simțeam nicio presiune. Cumva, realizez că urma să aflu tot ce trebuia până la urmă, pentru că acea tulburătoare zonă a morții, în care pătrunsesem încă viu, nu avea să dispară prea curând din viața mea.

2...

Mi-a luat mai bine de două săptămâni să mă acomodez cu ambianța teritoriului straniu care-mi săpa la temelie puținele certitudini ce-mi țineau viața în echilibru, și nici după această perioadă nu devenisem

prea convins că înțelesesem prea bine ce mi se părea că înțeleg.

Mai ales, nu pricepeam în ruptul capului de ce mă bucuram tocmai eu de acest privilegiu bizar, de a mă învârti nestingherit printre morți în acel „buzunar” cusut între două lumi, unde cei trecuți dincolo puteau interacționa cu un om viu – eram singurul om viu de acolo, vă asigur.

Până la urmă, tot barmanul a pus problema într-o lumină care m-a făcut să accept situația cu o înțelegere nouă. O să vă zic despre asta puțin mai târziu, pentru că în primele zile m-am mulțumit doar să tac, să observ, să-mi beau berea și să-ncredincosesc să pricep despre ce era vorba, atât cât mă ducea capul.

Bineînțeles că m-am îmbătat criță în fiecare noapte, însă cel puțin nu m-am mai gândit la sinucidere. Aveam alte preocupări – șansa de a vedea moartea cu ochii, în cel mai direct sens cu putință – un lucru care depășea posibilitățile unui om obișnuit. Așa că, da, mă simțeam privilegiat. Pentru prima dată în viață, mi se părea că am dat și eu peste ceva important, cu sens, într-o lume prea mare și haotică.

Erau multe soiuri de morți în bar. De la foarte tineri la foarte-foarte bătrâni, femei de toate vârstele, bărbați de toate vârstele și treptat am ajuns să-i recunosc, să le identific obiceiurile și ciudățeniile. Niciunul nu stătea în bar tot timpul – nu știu unde se duceau când ieșeau de acolo – dar veneau, zi de zi, unii mai devreme,

alții mai târziu, și mereu vedeam fețe noi – livide, dar noi – și foarte rar dispărea câte unul dintre cei foarte vechi, care muriseră de multă vreme, înțelegeți.

Chestia asta mă nelămurea cel mai mult. Îmi dădea peste cap toate ideile pe care mi le trezea locul respectiv, ce-o fi fost el, rai, iad, purgatoriu, nimic din toate astea, o bizară încrucișare inutilă a celor două lumi, a viilor și a morților, dar mai ales nu pricepeam ce naiba căutam eu, de fapt, acolo. După cum v-am zis, tot barmanul m-a lămurit în cele din urmă. În primele zile m-a lăsat pur și simplu să absorb tot ce era în jur. Să interpretez fenomenul după ideile pe care mi le făcusem eu despre lume, să-mi înghit prejudecățile și concepțiile, ceea ce dovedea că nu era nici el un simplu mort, după cum părea a fi.

— Dar de ce nu pleacă? l-am întrebat într-o seară, pe când barul era mai aglomerat decât de obicei, iar decedații se foiau de colo-colo izbindu-se unii de alții. De ce nu se duc mai departe? E clar că nu mai au nicio legătură cu lumea din care au făcut parte.

— Unde să se ducă? m-a întrebat barmanul.

— Știu și eu? Sus, jos, am zis, arătând cu degetul tavanul și podeaua. Nu-i nimic pentru ei dincolo? Nu-i așteaptă nimic?

— Ba îi așteaptă.

— Și atunci?

— Credeam că ți-ai dat cât de cât seama până acum. Se vede că mi-am făcut speranțe prea mari. Ești doar un bețivan inutil până la urmă.

- Asta o știi. Și tu ce ești?
- Eu sunt barmanul.
- Atunci fă bine și mai dă-mi o bere.
- Chiar nu reușești să pui lucrurile cap la cap, așa-i?
- Tu ai zis asta.

Am băut din bere. Era mai rece și mai bună ca de obicei. Cea mai rece bere din lume.

Barmanul s-a uitat la mine ca și cum aș fi fost mult mai departe decât eram, undeva mai în spate, și-a mijit ochii lipsiți de culoare, apoi și-a ținut buzele.

— Băiete, te-ai uitat cu atenție la oamenii ăștia? La felul cum sunt îmbrăcați, la expresiile de pe fețele lor? Cum arată acum, așa au arătat și atunci când erau vii și – lăsând la o parte neajunsurile pricinuite de trecerea în neființă, desigur – nu s-au schimbat prea mult. Sunt la fel de pierduți, în acest moment, cum au fost și înainte. Toți cei pe care-i vezi aici sunt niște ratați, băiete. Inutilii, scursura pământului. Cei care nu au făcut nimic în viață – nu au putut, ori nu au avut șansa, dorința sau forța de a face ceva – inadaptații, bețivii, cei mai slabi și vulnerabili pe care lumea i-a înghițit fără nicio remușcare, sinucigașii, oameni născuți fără viitor, cei care, uite, nici în moarte nu au dezlegare. Unii și-au bătut joc de oportunități, altora nici nu le-a păsat. Nu au, deocamdată, unde să se ducă, pentru că nu sunt atât de ușor de judecat ca toți ceilalți, iar majoritatea sunt prea plini de regrete ca să găsească forța de-a o rupe cu totul cu lumea „reală”. De asta sunt aici. Locul ăsta e doar al lor. Iar tu...

— Iar eu...

— Tu ești exact ca ei. Ești încă viu, dar trăiești de parcă ai fi mort. Faptul că exiști cumva în paralel cu oamenii considerați normali, ți-a oferit suficientă viațiune ca să obții accesul într-un astfel de spațiu. Ți-am zis, au mai fost alții ca tine, dar n-au făcut nimic. Au preferat să îngroașe rândurile celor deja prezenți. Îmi place de tine, băiete, simt că ai ceva ce te deosebește de alții, o mică scânteie interioară de care încă nu ești conștient, însă mă uit în jur și habar n-am ce-o să se întâmple. Ești un ratat, un nimeni, dar ești în viață și vezi toți morții ăștia. Mai ai o șansă să faci ceva, atât pentru ei, cât și pentru tine.

— Ce-aș putea eu să fac?

— Vezi? Asta-i marea problemă. Va trebui s-o rezolvi de capul tău.

— Tu ce ești, de fapt? Un supraveghetor, vreun paznic divin, care-i rolul tău?

— Eu am doar grijă de acest loc. Nu am făcut nicio dată altceva.

Am dus berea la gură și am tăcut. Barmanul a luat o sticlă de vin, apoi s-a dus către o masă. Am rămas privind țintă în locul unde stătuse până atunci. Chiar acolo, pe perete, între două rafturi pline cu sticle, se afla agățat într-un cui foarte lung, un tablou pictat în culori stridente, protejat de-un geam.

Îl remarcasem și înainte, dar nu-i dădusem prea mare atenție. Deși realizat cu destulă pricepere, mi se

păruse că n-avea nicio noimă. Artistul folosisese culori țipătoare, care nu se potriveau una cu alta – maro peste mov, roz peste turcoaz, chestii de genul ăsta – iar acest lucru scotea și mai mult în evidență detaliile, cumva le silea să iasă în relief, să se prezinte unul câte unul, ca să zic așa, dar pentru mine, până în acel moment nu se închegase în ceva concret. Acum, că mă uitam din nou la el, mi se părea că imaginea concepută era până la urmă destul de clară.

Tabloul reprezenta dormitorul unui bărbat. O cameră mare, cu lucruri lăsate în dezordine. Bărbatul tocmai se sculase din somn. Stătea în fund pe marginea patului, în pantaloni de pijama și cu bustul gol, înconjurat de cearșafurile răvășite. Numai că bărbatul nu era bărbat cu totul, cum să vă spun, ci doar o jumătate de bărbat. Jumătate de cap, cu o mână, un picior, jumătate de stern, un umăr etc. Și stătea pe-o jumătate de pat, într-o cameră plină cu jumătăți de lucruri, de jumătate de televizor, jumătate de covor, jumătate de șifonier, totul luminat de strălucirea unei jumătăți de soare ce tocmai răsărea, împrôșcând jumătățile sale de raze printr-o jumătate de fereastră, protejată în parte de-o jumătate de draperie. Numai jumătăți peste tot. Și ciudat era cum artistul, oricine ar fi fost, reușise să îmbine atât de bine jumătățile astea, încât să dea senzația de plin, de unitate, și-n același timp să-ți permită să vezi că lipsește clar ceva de acolo, că totul e reprezentat din jumătăți, deși, la prima vedere, totul

arăta normal. Dacă mă întrebați pe mine, era un tablou remarcabil, bizar, dar remarcabil, și abia în momentul acela mi s-a părut că-l înțeleg pe deplin.

M-am întors în scaun. Morții se foiau pe lângă bar, mormăind, unii mă salutau, alții chiar îmi zâmbeau. *Mai ai o șansă să faci ceva, atât pentru ei, cât și pentru tine*, spusese barmanul. O șansă. Pentru ce? Nu înțelegeam în ruptul capului la ce se referea.

Am priceput, totuși, câteva săptămâni mai târziu.

1...

(Până la urmă, barmanul avea dreptate. Toți morții aceia chiar erau băieți buni. Și n-aveau nicio vină.)

0...

Am întâlnit-o într-o seară de joi.

Rămăsesem câteva ore peste program – avusesem de descărcat două containere – apoi întârzasem pe drum ca să beau vreo două beri, pentru că-mi simțeam trupul zdrobit de oboseală, așa că, după ce-am mâncat și-am făcut un duș, am observat că se făcuse deja ora opt. Abia îmi mai puteam ține ochii deschiși. Tot ce voiam era să mă întind în patul meu nefăcut, rămas așa de dimineață, și să dorm între cerșafurile neschimbate de cinci săptămâni, impregnate de miros de sudoare și de bere. Să dorm, să dorm, să dorm, zece ore neîntors.

Dar barul morților căpătase deja o dimensiune esențială pentru mine. Nu numai din cauza naturii sale speciale, ori din cauza vorbelor misterioase ale barmanului, ci pentru că nu simțeam că-mi încheiam complet ziua dacă nu făceam o vizită și acolo. Dincolo de simpla sa existență și de promisiunea unor revelații în care nu credeam, de altfel, devenise resortul pe care trebuia să-l acționez pentru a păși în următoarea zi, ceasul pe care trebuia să-l programez cu grijă pentru a fi sigur că aveam să mă trezesc dimineța. Îmi dădea speranță, nu știu de ce, iar de când îl descoperisem nu mă mai gândisem deloc la sinucidere.

Așa că am tras pe mine niște blugi, un tricou și m-am dus. N-aveam de gând să stau mult.

Am primit în nări mirosul stătut de alcool și de putreziciune dulce cu un fel de recunoștință relaxată atunci când am deschis ușa, iar ochii celor câțiva „clienți” așezați la mese s-au întors spre intrare, la fel cum se întorceau de fiecare dată când venea cineva. Le-am zâmbit și le-am făcut cu mâna. Mă împrietenisem cu mulți dintre ei, le cunoșteam necazurile – deși nu-mi dădeam deloc seama cum prezența mea i-ar fi putut ajuta, precum sugera barmanul, în afară de-a le oferi puțină alinare.

Câțiva au răspuns, făcând și ei cu mâna – fețe descompuse, ochi putreziți, scurși în fundul capului, buze atârnate în fâșii – iar țeasta unuia dintre ei, în secunda-n care s-a răsucit către ușă, s-a desprins cu un scârțâit sec

și-apoi s-a rostogolit într-un colț. (Avea să rămână toată seara acolo.)

Barmanul a salutat cu o halbă plină cu bere, dar nu i-am răspuns.

Pentru că o văzusem deja.

O fată îmbrăcată în alb.

Se așezase în cel mai întunecat și mai retras colț posibil, însă chiar și așa, alura ei de animal hăituit ce vrea totuși să fie observat, de durere ce vrea să fie recunoscută, crea în jurul ei un spectru special de praf și particule luminoase care-ți cerea imediat atenția.

Era moartă, asta era limpede. Purta o rochie lungă, părul prins în cosițe neglijente și niște pantofi de lac, ieftini, albaștri, ce nu se potriveau deloc cu rochia – de parcă mai conta. Probabil fusese îngropată de niște rude îndepărtate, în mare grabă și cu mare scârbă, fiind dată uitării imediat. Începusem să am un ochi foarte bun pentru detalii de genul ăsta, simțeam, într-un fel, că mă priveau într-un mod foarte personal. (Puteam scrie acum un manual întreg despre ratați). M-am dus direct acolo, la masa ei, învățasem să nu mai pierd vremea cu ezitări ori cu ritualuri politicoase, pentru că aici astfel de lucruri nu prezentau nicio importanță, cum nici timpul nu mai curgea în mod obișnuit – reacționez imediat ce observam ceva interesant, chiar dacă nu știam prea bine ce fac.

Iar fata asta... Ei bine, era, nu știu cum, ca o piesă lipsă dintr-un puzzle. Prezența ei mă atrăgea ca un magnet. Uitasem complet de oboseală.

Am studiat-o bine, în timp ce mă apropiam.

Mai mult ca sigur, cum ședea acolo, înfășurată în rochia ei duhnind a iarbă, cu părul plin de gândaci minusculi, i se părea că stă așa de-o veșnicie, și abia aștepta să vorbească cu cineva.

Vedeți voi, în pofida a ceea ce se crede ori ce-și închipuie lumea că e de bun simț să creadă, morții sunt foarte vorbăreți. Trebuie doar să petreci un pic de timp în mijlocul lor, să înveți să-i abordezi fără șovăire. Acest lucru fiind valabil mai ales în cazul rataților. Pentru că, din momentul decesului, ei sunt capabili să-și vadă viața pe toată lungimea, pe toate dimensiunile și coordonatele, îi pot sonda adâncimea, măsura lungimea, lățimea, folosind cine știe ce sisteme de măsură specifice lumii neînsuflețite. Își pot lua la rând toate evenimentele vieții, le pot rememora și revedea – vă spun că absolut niciun mort, după o asemenea experiență, nu se mai alege cu nimic altceva decât regrete. Toți și-ar dori să ia viața de la capăt, să facă totul altfel, iar cum acest lucru nu este posibil, simt nevoia să-și împărtășească chinul cuiva, unui om viu, să-și plângă durerea, să se răscumpere cumva. Celorlalți morți nu le pasă, îi înțeleg prea bine. Nu-i pot ajuta. De aceea există atâtea fenomene inexplicabile pe lume, atâtea povești cu fantome, strigoi și stafii – acestea sunt doar spirite care încearcă să-și spună povestea, să-și ușureze sufletul, să se elibereze înainte de *marea trecere*. (Ce e *marea trecere* nu știu, am auzit întâmplă-

tor termenul, morții nu vor să vorbească despre asta, sunt foarte rezervați. Probabil acest subiect e protejat de-o lege superioară, inaccesibilă muritorilor, așa că nu se cade să discutăm. Fiecare dintre noi o să afle despre ce-i vorba pe pielea lui, astfel că nu-i mare pierdere).

Cum ziceam, m-am dus la masa fetei.

Mă cuprinsese o emoție ciudată, un fir tulburător de lumină, de căldură se încolăcea undeva în fundul stomacului, trimițând prin lentile lui mișcări zeci de stropi de energie în coaste și-n vintre. Fata a văzut imediat că merg spre ea, și-a dat seama că sunt viu, a devenit foarte agitată, s-a încordat, s-a ridicat de pe scaun, a săltat un braț, prefirându-și degetele prin păr, apoi s-a așezat din nou, cu gâtul întins și palmele subțiri, numai oase goale, lipite de tăblia mesei. A început să închidă și să deschidă gura, necontrolat, murise de curând, clar – era foarte *proaspătă*, ca să folosesc un termen obscen, nu-mi pasă dacă vă supărați pe mine – ochii îi scliffeau puternic, se vedea că abia își poate înăbuși torentul de gânduri, de păreri de rău.

I-am făcut cu mâna, i-am surâs și atunci a început să vorbească repede, precipitat, strâmbându-și convulsiv buzele, a început să vorbească cu mult înainte să ajung la masa ei, „nu pot, nu pot să cred că am lăsat să se întâmple asta”, îmi zicea, iar eu i-am făcut semn barmanului să aducă niște bere, „e nedrept, ce greșeală, ce greșeală”, spunea în continuare, așa că m-am așezat

lângă ea, încercând s-o liniștesc. Nu se putea potoli, se tot ridica de pe scaun, și-a vârât palma mică în palma mea, rece ca gheața, dar nu dezagreabilă la atingere, „nu am făcut niciun rău nimănui, niciodată, înțelegi?” și „de ce am lăsat asta să se întâmple acum, de ce am fost atât de proastă?”

O chema Mia și avea 22 de ani.

Părinții ei muriseră când era foarte mică, într-un accident de mașină. Fusesse crescută de bunica din partea mamei, o femeie lipsită de mijloace, cu o educație precară și o viziune extrem de îngustă asupra vieții. Crescuse izolată, prinsă între convingerile religioase ale femeii și obsesiile ei morbide, legate îndeobște de viața de apoi, făcuse puțină școală și nu legase niciun fel de prietenie cu ceilalți copii de vârsta ei. Toți o ignorau ori râdeau de ea și singurii săi tovarăși fuseseră, vreme de ani întregi, doar câinii și pisicile. Iar când bunica murise, fata fusesse atât de descurajată, atât de convinsă că n-avea cum să se descurce fără ea, încât băuse o jumătate de litru de apă amestecată cu otravă pentru șobolani, apoi se dusesse să moară în grădina din spatele casei, înconjurată de animalele ei.

„Dar îmi dau seama acum că n-ar fi trebuit să fac asta”, zicea. „Am primit minunea asta de scânteie de viață și mi-am bătut joc de ea. Acuma cine o să mă strângă în brațe și-o să mă iubească acolo unde mă duc? Tu știi unde mă duc, ai văzut?”

— Nu știu , Mia, i-am răspuns. Îmi închipui că este un loc bun, iar dacă nu-i așa, trebuie să-l faci să fie bun. Dar mai întâi e nevoie să ajungi acolo.

— Cum? Cum să ajung? Pe unde s-o iau?

— Îți promit că o să aflu cum te pot ajuta.

Vezi, mă gândeam, de ce n-am avut noroc să dau și eu peste o fată ca asta? Ratații nu se întâlnesc aproape niciodată și ce perechi perfecte ar face! Ne-am fi înțeles de minune. O poveste tragică, una ca oricare alta, lipită de-o poveste tragică, tot una ca oricare alta, amândoi plini de imperfecțiuni ce s-ar fi îmbinat una într-alta ca puzzle-ul perfect, amândoi cu o înțelegere a vieții pe care oamenii normali nu o pot pricepe. Dar nu, cu foarte mici excepții, ratații nu se întâlnesc niciodată. Ei mor, distruși de viață, nebuni, alcoolici, drogați, timizi, timorați, intimidati, rușinați de însăși prezența lor pe lume. Iar în timp ce Mia vorbea și vorbea, gesticulând încontinuu, de parcă ar fi muncit și nu și-ar fi mărturisit doar necazurile, în mintea mea s-a făcut dintr-odată lumină. Și am înțeles. Am înțeles rolul meu acolo. Ce putea însemna prezența mea pentru acești „foști” oameni plini de regrete, mai ales că eram și eu exact ca ei. Ca ei, dar încă viu.

O strălucire plăcută, fierbinte, mi-a invadat atunci pieptul, inima, s-a dus către umeri, s-a întins în brațe, iar de acolo s-a întors și s-a rostogolit în adâncurile mele, în stomac și-n măruntaie, unde a explodat, după câteva răsuciri fulgerătoare, într-o sută de limbi scli-

pitoare de căldură, care mi-au ars bazinul și coapsele, făcându-mă să sar de pe scaun.

M-am uitat la Mia. Încă vorbea.

Un gândăcel minuscul i-a ieșit din ureche, i-a mers pe obraz, apoi i-a intrat în nas. Era frumos gândăcelul, cu elitrele colorate, strălucea, și ochii Mieii străluceau, iar bazinul meu era cuprins de flăcări.

Am luat-o pe fată de mână și-am tras-o după mine, pe lângă bar.

Undeva, pe dreapta, erau câteva camere mici, cu mobile vechi, îmbâcsite de praf, pline de pânze de păianjen, și erau și paturi în unele dintre încăperile astea, paturi vechi, ce-i drept, însă nu asta conta. Vizitasem camerele de multe ori, de când devenisem un obișnuit al barului, fascinat de șubrezimea și de aerul lor încremenit, pe care nu-l mai respirase nimeni de ani de zile, și am tras-o după mine pe Mia, într-un pat de acolo. Am tras-o după mine și i-am demonstrat acelei fete triste că viața pe care o trăise nu fusese o tragedie. Că-i lipsise doar norocul să dea peste cineva potrivit, care s-o înțeleagă și s-o facă fericită, (pe cineva ca mine, poate), i-am demonstrat toate astea, că poate fi iubită și merita să fie iubită – și demonstrându-i asta, mi-am demonstrat și mie același lucru. A fost cel mai frumos lucru din lume când și-a luat rămas bun și-am văzut-o râzând din toată inima, înainte de-a se topi într-un bulgăre de lumină ce-a țâșnit în sus, de-a dreptul prin tavan.

Eram fericit.

Morții ăștia aveau doar nevoie de căldura unui om viu pentru a-și uita regretele pentru totdeauna, pentru a se elibera de rămășițele groaznice ale existenței. Aveau nevoie de înțelegerea faptului că viața lor ar fi putut arăta altfel, că nu era în întregime vina lor pentru felul în care trăiseră și muriseră. Că există speranță, chiar dacă ei nu avuseseră parte de ea.

Când m-am întors în bar, toți morții se uitau la mine. Barmanul m-a privit și el și a dat din cap.

Știu, acum o să ziceți că sunt nebun. Nebun că am fost cu fata aia. Dereglat, tâmpit. Dar n-aveți dreptate. Vi se pare doar. Pentru că nu știți ce-i moartea decât din auzite. Nu știți ce deznădejde, ce luciditate aduce cu ea și... mai bine nu zic nimic. Puteți crede ce vreți, la urma urmei. Numai aveți încă puțină răbdare.

Deci, am fost cu fata aceea. I-am oferit ce-i lipsise și uite, mi-am zis eu mai târziu, seara, în timp ce făceam duș și încercam să scot din mine mirosul de mormânt și de „răceală” – de fapt, nu era chiar atât de rău – uite, mi-am găsit și eu menirea, rostul pe pământ. Dacă nu pot face pe nimeni fericit aici, pe lumea asta, măcar morții să-mi fie recunoscători și să mă vadă așa cum sunt cu adevărat.

La urma urmei, de ce nu?

Mă simțisem foarte bine în noaptea aceea în brațele Mieii, actul în sine nu fusese deloc dezagreabil, pentru că trecea de barierele celor două lumi de care aparțineam, ne găsisem cumva într-un spațiu independent,

cu reguli proprii – un buzunar în interiorul aceluși buzunar – faptul că te aflai împreună cu un om care, mort fiind, se cunoștea total și regreta atât de multe lucruri, muta logica actului pe o dimensiune ce impunea senzații cu totul noi, extrem de plăcute, datorită complicității lor ritualice, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Se întâmplă asemenea lucruri, se întâmplă cu adevărat, iar conștiința acestui fapt mi-a dat o asemenea stare de beatitudine, încât n-am mai știut nimic de mine până a doua zi dimineața, când m-am trezit tipând, ca să merg la slujba mea mizeră.

Vă dați seama, bănuiesc, că viața mea s-a schimbat după acea seară.

Existența mea nesemnificativă, ștearsă, nu a suferit modificări, în aparență. Dimpotrivă, a devenit mai ușor de ignorat pentru cei care mă ignoraseră până atunci. Pe de altă parte, vibrațiile secrete ale lumii, inexplicabile pentru mine până-n acel moment, și-au relevat dintr-odată, cu o deosebită claritate, toate misterele. Ca și cum până atunci trăisem într-o cameră cu o singură fereastră murdară, prin care privisem și încercasem să învăț ce este lumea, apoi ușa acelei camere, despre care nici nu știusem, se deschisese dintr-odată și cineva îmi strigase supărat – ce cauți aici? Ieși afară, acolo este ceea ce te interesează.

Nu o să insist prea mult pe treaba asta. Vreau să vă mai zic doar câteva lucruri și-apoi vă las.

Nu descoperisem barul din întâmplare, acest lucru era destul de limpede. Nu știu ce forțe lucrau la mijloc, dar cele în mijlocul cărora intrasem de bunăvoie aveau o sălbatică putere de atracție. După seara cu Mia și după alte câteva zile, s-a cam dus vestea. Tot mai mulți morți au început să viziteze barul, în fiecare seară apăreau fețe noi, și uneori abia mai apucam să schimb o vorbă cu barmanul, pentru că eram mereu înconjurat de zeci de nefericiți.

Totuși, limitele mele, impuse de societatea în care mă dezvoltasem și de pornirile mele instinctuale firești, nu-mi permiteau să mă apropiu în același fel de toată lumea – realizați desigur că marea majoritate a timpului preferam să interacționez cu femeile, pentru bărbați păstrând numai cele mai cinstite vorbe de compasiune și înțelegere. Care funcționau. Uneori. (Mă gândesc că pe pământ sunt mulți oameni ca mine, dar cu înclinații diverse, așa că poate că și pentru partea bărbătească se va găsi până la urmă împăcare.)

Drept pentru care am devenit, iată, Consolator al Morților. Ocupație care-mi nivela golurile săpate de viață și-mi întreținea și viciile, în principal băutura, punându-le pe același făgaș, în vederea unui scop pozitiv. Este uluitor câte creaturi nefericite sunt pe lumea asta – ființe distruse care au nevoie, după ce se prăbușesc, doar de-un fir de căldură umană sinceră pentru a-și accepta existența și pentru a fi gata să se confrunte cu ceea ce conține veșnicia.

Nu mi-am găsit niciodată jumătatea în viața reală, dar acum toate jumătățile fără jumătate ajungeau la mine și tocmai eu, ratatul rataților, le făceam să prieapă cât de mult prețuiau. Paradoxal și halucinant. Nici nu-mi mai păsa cum mă vedea lumea „viilor”, perspectiva mi se modificase complet, eram fericit, toate temerile și neliniștile mele legate de aspect, haine, bani, poziție socială, dipăruseră cu desăvârșire – noua mea „îndeletnicire” îmi scotea înaintea adevăruri ce făceau lumea foarte ușor de delimitat și de suportat.

Acum, după un an de când am descoperit barul și după ce am ajutat sute de morți, cred că am înțeles niște lucruri, mai ales că a fost cea mai intensă și substanțială parte a vieții mele. N-a fost ușor să mă adaptez, în pofida sentimentelor speciale pe care le-a generat în mine, dar omul înțelege repede ceea ce e mai bun pentru el. Nici nu spun că a fost întotdeauna ușor – la urma urmei, ai de-a face cu niște morți și, uneori, atunci când nu te aștepti, mai *cade* câte-o bucată pe ici pe colo, un picior se rupe ca un băț, niște vertebre cedează, pielea se sfâșie, însă sunt lucruri peste care înveți să treci, pentru că simțământul de înălțare care apare după, nu poate fi descris în cuvinte convenționale.

Îmi amintesc, în special, de-un episod extrem de amuzant (și de trist) din perioada când Violeta, veterana barului, și-a făcut în sfârșit curaj să mă abordeze – dar a ieșit mult mai bine decât mă așteptam. Bănu-

iesc totuși că unele amănunte e mai bine să le țin pentru mine.

Ceea ce-mi închipui c-am înțeles după acest an petrecut printre morți, folosindu-mă și de unele aluzii din discuțiile cu barmanul, care, în continuare, nu vorbește niciodată deslușit, e că există multe baruri de acest fel. Locuri unde ratații conduc alți ratați către o moarte onorabilă, refugii cusute între dimensiuni, unde se pot încheia alianțe, destrăma păreri de rău și accepta eșecuri. Pentru că există și mulți oameni ca mine, oameni ce simt nevoia unei împliniri pe care nu o pot găsi în normalul definit de oamenii obișnuiți. Poate că și printre voi se află asemenea oameni, poate că și tu ești unul dintre ei, învârtindu-te fără rost prin hățișurile unei lumi seci, torturat de instincte și chemări pe care nu le poți defini. Poate că unul dintre voi o să treacă într-o seară, venind de la lucru, pe lângă un bar pe care nu l-a mai remarcat până atunci și-o să se oprească confuz pe trotuar, fără să știe prea bine de ce.

O să se apropie de ușa vopsită în roșu, o să se uite la cele trei geamuri mari, ovale, cu reclamele îngălbenite de vreme, o să arunce o privire înăuntru. În mod inexplicabil, o să i se pară bizar ce va vedea, dar o să intre, pentru că va simți că n-are încotro – poate nu din prima seară, dar o să intre până la urmă.

Cine știe, poate va găsi chiar ușa acestui bar.

Naiba știe că aș avea nevoie să vorbesc cu cineva despre toate astea – punând povestea pe hârtie nu constituie o eliberare atât de profundă precum m-am

așteptat – nu că m-ar incomoda în vreun fel situația, să nu mă înțelegeți greșit, mă simt mai bine decât m-am simțit vreodată în viață. Numai că e tot mai complicat, numărul morților tot mai mare și nu m-ar deranja să am alături pe cineva cu care să împart... sarcinile. Ne-am împărtăși unul altuia experiențele, trăirile, speranțele, am vorbi despre viață, despre moarte, despre misterul ce le desparte pe amândouă, pizda mă-sii, nu știu, iar pe parcurs poate am descoperi ceea ce ne-a lipsit pe lumea asta – un fir de prietenie reală, sinceră.

Acum vă las. Cred că am spus destule. Ba chiar m-am întins mai mult decât trebuia. E ora 7, joi, 7 iulie, când scriu toate astea, iar barul e mai puțin aglomerat decât de obicei, deși nu cred să rămână așa multă vreme.

Ușa se deschide, intră doi indivizi prăfuiți, cu părul vâlvoi, cu bărbile încâlcite. Îi privesc cu atenție de la locul meu – mi-am amenajat în dreapta barului, aproape de perete, un colțișor special, foarte confortabil, la o masă lungă care e tot timpul încărcată cu sticle de băutură de toate felurile – mici capricii pe care mi le permit din când în când, pentru că tot berea e cea care-mi ușurează sufletul. Berea morților. Ce mai rece bere.

Indivizii merg anevoie. Se uită la mine, dau cu greutate din cap, se îndreaptă către bar, n-au nevoie de ajutor deocamdată, iar în urma lor, înainte ca ușa să se închidă, se mai strecoară ceva – o umbră albicioasă, care face pentru o secundă luminile din încăpere să tremure și să pâlpâie. Ochii mi se fixează asupra ei. E

o femeie. O tânără blondă, îmbrăcată într-o rochie bleu, murdară de pământ și cu flori mari de crin în păr. Luminile din bar îi dansează pe față și pe piept, subliniindu-i mișcările șovăielnice.

E foarte înaltă. Gigantică. Cu brațe lungi, palide, spuzite de pistrui, atârându-i din umeri ca niște bucăți de sfoară împletită. La prima vedere aș zice că a suferit de acromegalie – pe piept, chiar deasupra despăturii sânilor aproape dezgoliți de materialul pe jumătate sfâșiat, se vede urma unei cicatrice urâte, vi-nete. Face un pas, se apleacă, se uită la bar, la barman, apoi la ceilalți morți, pe urmă ochii ei mă găsesc pe mine, stând așezat acolo, la masa mea încărcată de sticle, cu o agendă deschisă în față. Îi prind din zbor privirea, n-o las să scape, și îi zâmbesc...

... Iar ea îmi zâmbește, la rândul ei.

Pofta

(fragment dintr-o scrisoare veche)

1.

Ora trei dimineața. Știu cât e ceasul și fără să mai deschid ochii. Îmi dau seama de asta după modul în care îmi bate inima. După felul în care îmi ard mâinile adunate la piept, după respirația profundă a soției mele, a cărei coapsă îmi atinge șoldul. Aseară m-am culcat foarte târziu în speranța că poate voi reuși să mă odihnesc ca lumea, dar simțisem dorința încă înainte de a-mi lipi pleoapele. Stătea pitită în fundul stomacului, la pândă, așteptând să mă las în voia somnului ca să se răspândească arzătoare în trup și în minte, să-mi devoreze fiecare gând, să-mi corupă fiecare vis și fiecare răsuflare. Asta e. Acum sunt treaz – la trei dimineața, sunt treaz și ascult respirația femeii de lângă mine așa cum se întâmplă de patruzeci de zile încoace, cu gura uscată și gândurile un amalgam de întrebări, amintiri, reproșuri și jumătăți de presupuneri.

Inima-mi bate tot mai tare, iar palmele vârâte sub piept, în dreptul ei, cum stau culcat pe burtă pe cear-

șaf, au început să-mi ardă. Mai ales mâna dreaptă, pusă direct pe piele, pe sub bluza de pijama, o simt mare și grea, incredibil de fierbinte.

Nu îndrăznesc să o mișc, de teamă ca nu cumva toate gândurile mele, așa cum sunt ele în clipa asta, să nu se îndrepte dintr-odată, fără diferențe, asupra ei și să-mi smulgă urletele nebunești care au trezit-o de atâtea ori în săptămânile trecute pe soția mea. Nu mai vreau să-și facă griji, e și așa destul de alarmată. Nu trebuie să știe nimic până ce nu mă voi lămuri eu cum stau lucrurile.

2.

Prin palma dreaptă mi-a trecut un fior.

Am mișcat puțin brațele și am întredeschis ochii, cu mâinile adunate căuș deasupra inimii. Mă obișnuisem să dorm așa, cu mâinile sub mine, încă din copilărie, de când aveam cinci sau șase ani, după ce bunicul îmi povestise despre diferitele organe din corpul nostru și despre felul în care funcționa fiecare. El visase întotdeauna să devină doctor. Avea o colecție impresionantă de cărți și de atlase din care îmi citea ca și cum ar fi răsfoit o carte de povești, dar nimic nu mă impresionase mai mult decât ceea ce-mi spusese într-o după-amiază despre inimă, felul în care aceasta se contracta și muncea zi și noapte, fără a sta o clipă, cum făcea ea sângele să circule și să ne mențină în viață. Până atunci

nici nu fusesem conștient că am o inimă care bate zi și noapte în piept. Mi se părea că viața mea e dată doar de ceea ce mă înconjura în fiecare zi imediat ce deschideam ochii. De chipurile părinților, de chiotele prietenilor la joacă, de fața severă a educatoarei cu arătătorul ridicat, de plăcinta cu brânză făcută de bunica, nicidecum de acele organe și de acei mușchi ce se zbateau neconținut în trupul meu. Și atunci mă săgetase un gând cumplit – dar noaptea, noaptea, când eu dormeam și nu aveam habar de nimic, ce se întâmpla? Dacă nu avea nimeni grijă de inima mea, ce ar fi împiedicat-o să se oprească? Ziua o simțeam, îmi bătea în temple, în încheieturi, în piept și în vintre, dar noaptea? Simțisem imediat nevoia să-mi arăt recunoștința, să o protejez, să-i fac munca mai plăcută, astfel că în fiecare seară mă culcam cu palmele sub mine, lipite deasupra ei. Îi povesteam tot ce făcusem în timpul zilei, lucruri care n-ar fi fost posibile fără ajutorul ei, o legănam, îi mulțumeam și îi cântam, până ce, într-un târziu, adormeam liniștit. Acum, la aproape patruzeci de ani, dormeam în același fel, însă nu mai rămăsese aproape nimic din temerile copilăriei, ci doar obiceiul de a-mi aduna palmele la piept înainte de a adormi și de a-i număra un timp bătaile, lucru ce mă făcea întotdeauna să mă simt împăcat și în siguranță, din nou în echilibru cu mine însumi.

Palmele-mi ardeau tot mai tare.

Soția mea a tresărit brusc, a scos un sunet ca un horcăit, apoi s-a întors pe spate și a început să sforăie ușor.

Prin cameră a trecut o umbră – ceva zburase prin fața ferestrei, probabil o bufniță.

M-am ridicat încet și m-am dus la baie. Am aprins lumina și mi-am dat cu apă pe față, apoi mi-am privit chipul obosit în oglindă. Mâinile îmi ardeau atât de puternic, încât aveam senzația că apa se evaporă pe ele înainte de a-mi atinge obraji. *Patruzeci de ani. O criză a vârstei, poate e ceva adevăr aici*, m-am gândit. *Toți trec prin asta mai devreme sau mai târziu. Nu este nimic anormal. Chiar nu trebuie să-ți faci griji.*

Pofta mi-a mușcat stomacul în timp ce-mi clăteam iarăși fața. S-a răsucit brusc și a urcat pe esofag însoțită de înțepături mici și dese, de parcă ar fi fost un animal ce încerca să se târască afară. Am vrut să o ignor – am stins lumina și m-am întors în pat – mai erau doar câteva ore până se lumina de ziuă și știam că urmează să am o zi foarte grea la slujbă, dar nu-mi făceam iluzii. Rar se întâmplase să adorm la loc după ora trei, în săptămânile trecute – cu toate astea, somnul m-a furat dintr-odată, m-a absorbit ca o mlaștină neagră și m-am zbuciumat și-am încercat să ies din ea până la șase dimineața, când a sunat alarma telefonului și am deschis ochii ca să văd chipul zâmbitor al soției, aplecată asupra mea să mă sărute. Pentru o secundă, doar pentru o secundă, totul a fost în regulă, eram din nou eu, cel împăcat și liniștit în privința zilei de mâine, bărbatul mulțumit de ceea ce realizase până atunci – numai o secundă, pentru că imediat pofta mi-a

sucit simțurile și mi-a întunecat mintea, în vreme ce mâinile, pe care le simțeam grele și de două ori mai mari decât de obicei, se strângeau convulsiv deasupra pieptului, acolo unde dormiseră și ele până atunci, împreună cu mine.

— Bună dimineăta, iubitele, a spus un glas dulce. S-a făcut ora șase. Ai reușit să te odihnești? Parcă nu ai mai gemut în noaptea asta...

— Da... da, am dormit bine, am zis. Mai lasă-mă un minut, te rog.

— Ok. Mă duc la baie și te aștept apoi la bucătărie. Să nu adormi la loc...

— Nu-ți face griji... vin imediat. Să-mi găsesc doar pantalonii.

Și acum? Acum ce avea să urmeze?

— Să-ți pregătesc niște ochiuri? Ai chef de ouă?

— Da... e bine. Mulțumesc.

— Te iubesc.

Cum să procedez? Noaptea, în ciuda somnului agitat, reușeam de bine de rău să-mi înăbuș gândurile. Dorința rămânea prizonieră acolo, în mâinile mele, pe care le țineam strâns la piept, și obișnuința formată din copilărie de a-mi număra bătăile inimii până adormeam reușea să mă calmeze și să-mi permită să mă las în voia somnului. Ziua însă nu reușeam să mă mai stăpânesc. Pofta creștea cu fiecare ceas al zilei, îmi ocupa toate gândurile și cu cât încercam să o înțeleg și să-i accept capriciile, cu cât devenea mai puternică,

mai decisă. Se impunea asupra oricăror preocupări. Bagateliza toate întrebările, dorințele și sentimentele, le zdrobea sub atacurile ei implacabile până ce-mi fisura întreaga conștiință, infiltrată în fiecare fărâmbă de gând, în fiecare activitate, în fiecare gest. Iar palmele ardeau, ardeau, le aveam înaintea ochilor la fiecare ceas al zilei, aveam nevoie de ele în fiecare secundă, se mișcau în sus și-n jos, de la dreapta la stânga, frământau dorința ca pe-un aluat, îl întindeau în fața mea și mă sileau să-i absorb fiecare detaliu, fiecare consecință.

— Nu-ți bei cafeaua?

— Ba da... ba da...

— Te simți bine, iubitele?

— Cum să nu. Am dormit foarte bine. Excelent. Mă gândeam doar. Am un munte de comenzi de făcut astăzi.

Degetele mâinii drepte apucau ceașca și o duceau la buze – ardeau mai tare decât cele ale mâinii stângi – ele duceau și furculița la gură, ele mă ajutau să mă bărbieresc, trăgeau fermoarul pantalonilor, dețineau rolul principal în încheierea șireturilor, ele mângâiau obrazul soției în timp ce-o sărutam – *o să-ți fac niște paste la cuptor pentru diseară, ce zici, vrei?* – *nu uita să treci pe la pet-shop să iei mâncare pentru Gusti, mai am doar un pumn de granule* – ea îmi masa fruntea în timp ce stăteam cu capul în jos și încercam să privesc cât mai puțin chipurile pasagerilor din microbuz în drum

spre serviciu; ea se strângea spasmodic, de parcă ar fi voit să îndese înapoi pe gât cuvintele vecinului care stătea pe banchetă lângă mine și nu-i mai tăcea gura, ea făcea aproape totul. Pofta îmi cotropea corpul, ferindu-se de bătaile inimii, care încerca acum, la rândul ei, să mă protejeze; alerga prin artere odată cu sângele, însoțea contracțiile mușchilor, trosnetul oaselor, clocoțea nerăbdătoare sub piele și sub unghii, dubla semnificația fiecărei vorbe și a fiecărui gest.

Trebuie să-ți plătești datoria.

Mâna dreaptă se înălța să salute colegii de tură; ea strângea mâini, agăța hainele la cuier și trăgea fermoarul salopetei; ea răsfoia listele de comenzi, apuca pompița de ulei și apoi pregătea mașinile. Ar fi putut fi oricare altă parte a corpului dar, cu cât mă gândeam mai mult cu atât deveneam mai convins că aici se afla rezolvarea problemei, în bucata aceea de mușchi, oase și tendoane care ardea acum cu o intensitate ce-mi trimitea puseuri ca de febră prin tot corpul.

Da. Să-ți plătești datoria.

3.

Am atins o limită, atâta tot. Nu există nicio criză, e o prostie să te gândești la așa ceva.

Am atins un hotar și trebuie să-mi plătesc datoria. Sunt un bărbat împlinit, am o soție frumoasă care mă face fericit, o slujbă care nu-mi creează probleme și-mi

produce exact acele mici satisfacții care-mi permit să îmi trăiesc viața netulburat – cu alte cuvinte, am tot ce am nevoie. Nu câștig foarte mult, dar este suficient. Nu sunt pretențios, am dorințe ușor de satisfăcut, sunt un om echilibrat. Copii nu am și nici nu mi-am dorit vreodată – cumva nu cred că aș fi un tată bun, adică nu consider că ceea ce m-am străduit eu să devin merită transmis următoarelor generații, sunt doar mulțumit de mine însumi și acest lucru îmi ajunge. Soția e de acord cu mine în privința asta. Nimic rău aici. Pofta a început să se manifeste acum vreo cinci săptămâni și de atunci mă bântuie încontinuu, dar cu fiecare zi ce trece o înțeleg tot mai bine, iar panica de la început a cedat treptat locul unei neliniști pline de anticipare. Ha... Ba chiar am ajuns să mă mir uneori de intensitatea spaimei ce mă cuprinsese în primele zile.

Mâna aleargă pe butoane, oprește mașina, o pornește din nou, s-a încurcat materialul. Toni, colegul de tură, vine către mine. Vorbim câteva minute despre comenzile noi, apoi îmi cere împrumut zece lei și mă uit în ochii lui spălăciți, albastru deschis, la ridurile din colțurile gurii, în timp ce îi întind o bancnotă. E și el de aceeași vârstă cu mine și cine știe, poate e chinuit de aceleași gânduri. Poate pofta lui e diferită, poate pentru toți ceilalți se manifestă altfel, poate fiecare poftă e unică. Dar sunt convins că toți oamenii o simt la un moment dat, însă numai dacă au ajuns să-și trăiască viața așa cum și-au închipuit întotdeauna că trebuie trăită. Doar în acest caz. Restul sunt niște zombi.

— Bobule, trebuie să veniți la cină săptămâna viitoare, ai tot amânat, zice el. Amelia abia așteaptă să-și încerce pe voi rața cu portocale.

— Știi bine că venim, răspund. Dar trebuie să promiți că desfaci sticla aia de whiskey pe care ți-a trimis-o unchi-tu vara trecută.

— Sigur. Și nu-ți face griji, îți aduc banii mâine.

— Nu te grăbi.

Mâna care dă drumul bancnotei se întoarce la butoane, strălucitoare, fierbinte, completă. Dă un bobârnac unei scame, deschide un nasture al bluzei, apoi îmi șterge nasul lăsând în urmă un iz vag de ulei amestecat cu parfumul săpunului lichid de lavandă de la baie. Sunt un bărbat împlinit, dar am ajuns la o limită. Nimic în neregulă cu asta.

— Mai stăm la o bere după ce ieșim? întreabă Toni.

— Mergem, dar ne oprim la Ciupercă, în colț, zic. M-am cam ciondănit cu Paula data trecută și nu am chef s-o văd astăzi.

— S-a făcut.

Toni e înalt, blond, bine făcut, cu palme mari, trandafirii, la care probabil nici nu se gândește în acest moment, deși se consideră fără îndoială și el un bărbat împlinit, iar mâna mea schițează un mic gest nervos pentru că Paula e o idioată și m-am cam săturat de fața ei. *Trebuie să-ți plătești datoria.* Dar cum?

Nu e vorba de niciun fel de criză. Ființa mea a atins un punct extrem, o barieră, o vază. A ajuns la un prea-

plin al experienței, iar acum își cere răsplata pentru a trece într-o nouă etapă a existenței. Este foarte simplu, dacă stai să te gândești.

Sunt un bărbat întreg și-ar putea fi vorba de oricare parte a corpului, dar eu întotdeauna am fost mândru de ceea ce-a ieșit din mâinile mele, de ceea ce m-au ajutat ele să realizez. Se cere o eliberare și o răsplată, trupul meu solicită să consume puțin din ceea ce l-a făcut să fie așa cum este, pentru a funcționa în continuare, însă la o altă capacitate – cere o parte din el însuși. Să se autodevoreze, să consume combustibilul reprezentat de cea mai înaltă manifestare a sa în acest moment, pentru a continua să progreseze. Ce e așa ciudat în asta? Ha? Perfect normal, nu e vorba de nicio criză. O părticică, o bucățică mică, mică de tot. Iar eu am fost mereu mândru de mâinile mele, m-am bazat întotdeauna pe ele.

Îmi șterg sudoarea de pe frunte.

O sută de pungi, pachet, folosesc pompița de ulei, alimentez o mașină. Zgomotele din atelier se aud înfundat, ritmice, însoțite uneori de pufăituri, hurelul încins al ventilatoarelor domină totul.

Să-mi consum o mână! Dreapta, stânga, dreapta – acest lucru ar imprima într-adevăr un nou sens vieții mele, mi-ar oferi răsplata de care ființa mea, punga asta de oase, artere și mușchi are nevoie pentru a pătrunde într-o altă fază, deschisă unor experiențe care ar împinge-o către următorul hotar. De asta sunt sigur. Să

consum o parte din ceea ce m-a făcut să fiu așa cum sunt. Asta-i răsplata supremă a unui organism ajuns la debordarea experienței – să-și mulțumească aplecându-se asupra propriei alcătuirii, o clipă numai, înainte de a îndrăzni următorul pas. Trebuie însă să fiu foarte atent dacă vreau să fac asta, sunt o mulțime de probleme de luat în considerare și totul trebuie cântărit cu mare atenție. În primul rând, nu pot discuta cu nimeni. Ha... Chiar dacă sunt mai mult decât convins că majoritatea oamenilor trece prin situații asemănătoare celeia prin care trec eu acum, puțini au curajul să se elibereze – să-și ofere recompensa cuvenită, îngrijorați că ar putea fi condamnați de lumea alcătuită din fapte la fel de slabe ca și ei.

Mă tem că și soția mea face parte din aceeași categorie, așadar nu pot aștepta nici ajutor, nici înțelegere din partea ei. Și ea se consideră, desigur, o ființă împlinită, o iubesc și-o voi iubi până-n ultima clipă, dar nu-i de fapt decât o treaptă a experienței pentru mine și întreaga ei alcătuire este dependentă de ceea ce însemn eu. Ha... Mă tot gândesc la asta. Există o mulțime de metode, dar sunt foarte multe lucruri de luat în calcul – modul în care o pot face, spațiul de care am nevoie, timpul necesar pentru a termina ceea ce am de făcut, metodele de anestezie, apoi de vindecare etc. Foarte multe lucruri. Uimitor. Reflectez la asta în fiecare zi. Mi-am făcut chiar o listă, un soi de plan ce se complică mereu – am un carnețel pe care-l port mereu

cu mine, iar noaptea îl încui într-un sertar al biroului. Adaug mereu la el, îl îmbunătățesc, compar metodele.

Într-un fel e un soi de scrisoare pe care mi-o adresez mie însumi, o mărturie și o justificare pe care o voi citi după ce totul se va termina, ca pe-o formulă magică necesară încheierii unui ritual. Iar mâinile ard, ard în fiecare noapte, lipite strâns la piept. Se mișcă, se strâng una-n alta nerăbdătoare, urcă către gâtul meu, își strecoară degetele-n gură, dinții încearcă tăria pielii și a cărnii, rezistența și grosimea oaselor, da... încă puțin și-o să fie gata, întotdeauna am fost capabil să judec corect problemele și să acționez atunci când trupul și mintea mi-au cerut acest lucru. Un om veritabil, un om adevărat, trebuie să-și asculte corpul dacă vrea să ducă viața pe care trebuie să o ducă. La limita superioară a ființei. E uimitor câte persoane nu știu să-și ofere ceea ce au nevoie.

Ora trei dimineața. Coapsa soției îmi atinge șoldul, mâinile ard protejând bătăile lente ale inimii, dum-dum, dum-dum, dum-dum, și plouă afară, aud picăturile de apă căzând cu un zgomot monoton pe frunzele teilor din fața casei. Sunt foarte obosit, adorm la loc fără să-mi dau seama, înainte ca pofta să-mi cotropească mintea și stomacul și visez ploaia până dimineață – aud în vis ropotul fin al stropilor printre ramurile arborilor.

4.

Serviciu, acasă, serviciu, acasă. Noaptea devin tot mai agitate. Câteodată reușesc să mă odihnesc, câteodată nu. Azi dimineață m-am trezit cu urme clare de dinți pe porțiunea dintre degetul mare și arătător, mintea îmi lucrează și-n somn, totuși am atât de multe lucruri de pus la punct. Serviciu, câteva treburi în oraș, acasă, serviciu, acasă, apoi aniversarea soției – luna iunie a fost întotdeauna extrem de încărcată – adorm băut într-o seară și mă trezesc cu o urmă de sânge pe buza superioară. Nu știu de unde e. Serviciu, acasă, serviciu.

Privesc mâna dreaptă cum alunecă pe deasupra butoanelor. Cum ține pixul între degete, cum mototolește un șervețel mânjit de ulei și-l aruncă la coș, cum bâjbâie la fermoarul pantalonilor și trage afară penisul pleoștit, lucind cu o paloare morbidă în lumina prea puternică din baie.

Mă uit la mâna asta pe care o cunosc atât de bine. Mă uit la unghiile și la articulațiile degetelor, la micul semn de pe arătător, o cicatrice în formă de fulger, rămasă din copilărie, când m-am tăiat la joacă într-un ciob de borcan. Mă gândesc la imensa experiență acumulată sub pielea roz-pal, în carnea și-n oasele ei, volumul uriaș de experiență acumulat în cursul celor patruzeci de ani.

Trebuie să-ți...

să-ți...

Mă gândesc la miliardele de senzații diferite – conturul câtor obiecte a pipăit, câte lucruri a atins, a reparat ori a distrus. La sutele de metri pătrați de carne pe care i-a măsurat și cărora le-a oferit plăcere ori durere. La numărul bățăilor de inimă pe care le-a simțit, de câte ori m-a protejat sau m-a hrănit, de câte ori mi-a oferit un ajutor de care poate nici n-am fost conștient pe moment.

Atâta experiență, atâtea miliarde de senzații diferite, atâta cunoaștere și amintiri captive în prelungirea aceea stranie, aflată la capătul brațului și pe care corpul meu și-o dorește acum cu atâta ardoare. Să o duc la gură, să simt carnea sfâșiată între dinți și oasele sfărâmate revărsând gustul măduvei pe gât, să înghit sângele gros, să-mi ofer ca răsplată o mică parte, o bucățică mică, foarte mică, mică de tot din ceea ce a contribuit decisiv la desăvârșirea fericirii mele. Ha, ha... Mintea mea se joacă cu această viziune. O îmbogățește, îi adaugă amănunte noi, o repetă la nesfârșit.

Uriașul volum de experiență redat într-o formă absolută stăpânului său, ca o răsplată și un îndemn de a-și continua drumul, bucuria de a oferi și de a primi în vederea descoperirii unei noi etape și ecoul oaselor zdrobite vibrându-mi în măsele, crant-crant, gălgăitul sângelui supt, clefăitul cărnii mestecate... Mă zbat în pat obosit, simt mâna soției cum îmi pipăie fierbinte fruntea, la serviciu Toni îmi spune că nu arăt atât de

bine, ce știi ei? Chiar așa, ce știi? Dum-dum, dum-dum, dum-dum. Mă scol noaptea și mă zăvorăsc câte-o oră-n baie încercând să-mi potolesc bățile inimii, apoi mă zvârcolesc în pat până dimineața, dormind iepurește.

De nenumărate ori mă simt tentat să vorbesc cuiva despre asta, dar de fiecare dată când se întâmplă acest lucru simt o înțepătură deasupra inimii, în capul pieptului, și îmi dau seama că n-aș rezolva nimic așa. Este o datorie ce mă privește doar pe mine, o datorie a alcătuirilor din care sunt conceput.

— Te simți bine, iubitele? Ești cam palid, te-am auzit gemând în somn. Vrei să facem o programare la un doctor? Coșmarurile astea nu vestesc nimic bun.

— Nu am nimic. Nimic. E doar puțină oboseală, știi și tu că luna iunie a fost mereu încărcată... Dum-dum, dum-dum, dum-dum. De ce nu-ți vezi dracului de ale tale? O să te văd eu când o să-ți vină și ție timpul. Prea plin, prea plin. Îmi pare rău, iubito.

Telefonul vibrează în buzunarul salopetei. Îl scot, privesc ecranul.

— Da. Da, mult mai bine... Cum?... Da... s-ar putea să întârzii... o oră cel mult... trebuie să termin o comandă și vin... da, o friptură la cuptor sună foarte bine... nu întârzii mult... pa... pa-pa... și eu te iubesc.

Degetele ezită deasupra butoanelor. Ora patru, îl refuz pe Toni care-mi propune să întârziem la o bere. Mă schimb, ies și nu mă duc spre casă, o iau prin parc, apoi mă îndrept către faleză. Imediat ce găsesc rezol-

varea unei probleme apare alta, inima-mi bate de-mi zguduie trupul. Încerc să mă așez pe-o bancă preț de câteva minute și să privesc Dunărea, priveliștea apei mi-a așezat întotdeauna ordine-n gânduri, dar nu pot sta jos mai mult de câteva secunde. Inima îmi cutremură trupul, dum-dum, dum-dum, dum-dum, palmele sunt aproape de incandescență, merg printre oameni ca o uriașă bătaie de inimă, fără a reuși să aduc ordine în problemele care se îmbulzesc de-a valma în prim-planul minții mele: metode, ustensile, spațiu, tipuri de anestezie și un loc unde să fiu singur, complet singur. Lumea nu are curaj să-și înțeleagă problemele. Oare câți oameni asemenea mie se pregătesc să facă ceea ce mă pregătesc eu să fac acum, câți se pregătesc să-și celebreze așa cum se cuvine existența? Foarte-foarte puțini, sunt sigur că foarte puțini. Di-dum-da, du-da-dam, ha-ha, inima a început iarăși să mă asculte, îmi fac mâinile căuș împrejurul ei, în copilărie mă asculta atât de repede. Ceva mai liniștit, beau o bere la o terasă, îmi ascult inima, mai beau o bere, comand încă una.

La a patra mă ridic de pe scaun și mă îndrept spre casă. Nu prea știu în ce parte a orașului mă aflu, dar picioarele mă duc singure, ca niște animale dresate să-și găsească întotdeauna drumul către grajd. Sunt atât de concentrat asupra gândurilor mele, încât nici nu-mi dau seama când ajung și nici pe ce drum am mers – gâfâi din greu, trag cu putere aer în piept, probabil

am alergat o bună bucată de vreme, nu știu, am pantofii uzi și mânjiți pe bot de noroi.

Am întârziat destul de mult, dar soția nu-mi face niciun reproș. Mă îmbrățișează, apoi așează masa, nu-i prima oară când mă întorc târziu de la serviciu, vorbim un pic în timp ce pune supa, pe urmă scoate friptura din cuptor.

Discutăm lucruri mărunte, anesteziante, mă întreabă dacă am chef să facem dragoste mai târziu, îi spun că da, nici nu și-a dat seama că am băut, apoi termin supa, iau cuțitul și furculița și tai o bucată de friptură, o duc la gură și e delicioasă. O privesc, continuă să vorbească, stă în capătul opus al mesei, cu fața la mine, iar gura i se mișcă din ce în ce mai încet, apoi chipul îi împietrește și, în vreme ce ridică furculița la gură, masa se lungește odată cu întreaga bucătărie, ca absorbită printr-un tub. În pofida acestui fapt, atmosfera devine brusc intimă, familiară, liniștitoare; în stânga și-n dreapta apar o mulțime de tacâmuri și, pe când mă uit la ele, mai mulți oameni pe care nu-i cunosc – totuși știu cine sunt – vin în tăcere și se așează pe scaunele înșirate de-o parte și de alta, bărbați, femei în puterea vârstei, oameni ca și mine, frământați de aceleași probleme, fiecare singur în fața farfuriei sale, fără să știe de existența celorlalți, adunați însă aici în momentul acesta esențial. Prea plin, prea plin-plin, prea plin.

— E delicioasă, strig la soția mea, iar ea îmi zâmbește și-mi face semn cu mâna, delicioasă, ți-a ieșit

mai bine ca niciodată. Te iubesc, te iubesc atât de mult.

Flutură mâna de la distanța aceea imposibilă, antebrațul ei subțirel și alb e ca un ciot de os ce-i iese, curățat de orice urmă de carne, din mâneca albastră a bluzei.

Sunt indivizi îndrăzneți și împliniți, ca și mine, indivizi care au curajul să-și înfrunte problemele și să se gândească onest la ele, așa cum fac și eu. Cei mai mulți oameni își târăsc corpul după ei fără a acorda atenție dorințelor sale dincolo de nevoile impuse de instinct desigur, dar aici, aici... E o sărbătoare. În timp ce-i privesc își scot cuțitele și furculițele și încep să mănânce, fiecare în ritmul lui; unii încet, mestecând cu migală, alții făcând mișcări repezite, nerăbdătoare – unul își taie tacticos degetul de la o mână, altul își decupează cu o grijă respectuoasă buzele și o parte din obraz, unul e preocupat să taie fâșii lungi din coapsa dreaptă, în vreme ce vecinul său scobește cu degetele în găvanele craniului, scoțându-și ochii și sorbindu-i ca pe niște ouă crude. Nu se aude niciun zgomot. Niciun icnet de durere, niciun strigăt de ajutor, nicio răsuflare precipitată, totul se desfășoară într-o atmosferă liniștită, calmă, punctată ici-colo de sunetul oaselor sfărâmate-n dinți, a rupturilor de piele supte printre buze, a sângelui ce plescăie sub limbă. O sărbătoare. Oameni recunoscători și satisfăcuți, dând curs unei dorințe firești. Prea plin-plin. Consumând o parte

din ceea ce i-a ajutat să-și atingă propria înălțime. În celălalt capăt al mesei soția îmi face semn cu ciotul alb al brațului, înainte și înapoi, înainte și înapoi.

Plec ochii în farfurie asupra fripturii de pui, îmi privesc mâinile care strâng furculița și cuțitul.

Dacă ai atins o astfel de limită, nu mai poți încerca nimic de-acum încolo – orice experiență va deveni goală de sens, ajuns într-o astfel de etapă a vieții trebuie să-ți mulțumești ca să poți trece mai departe. Și singurul mod de a face asta e să te consumi, să te apleci asupra ta, să înțelegi adevărata încărcătură și semnificație a experiențelor tale. Trebuie să am încredere. Îndată ce totul se va termina voi nota toate astea; o să fie într-adevăr o scrisoare pe care mi-o adresez și pe care o voi deschide din când în când dacă anumite împrejurări ale vieții îmi vor stârni îndoieli sau regrete, deși nu cred să se întâmple vreodată așa ceva.

În seara asta însă o să mă culc devreme. O să termin bineînțeles puiul din farfurie, apoi o să fac dragoste cu soția mea și o să mă culc devreme, foarte devreme. Dum-di-dum, dum-di-dum, dum-di-dum. Mâine e ziua mea, împlinesc patruzeci de ani și în acest moment, cum stau așezat la masa din bucătărie, strângând cuțitul și furculița, cu soția care îmi face semne din celălalt capăt al mesei cu osul ei alb, pentru prima oară în viață cred, îmi ascult bătăile inimii fără nicio teamă. Când totul se va termina, voi pune această scrisoare...

Scornituri spăimântătoare

de Constantin D. Pavel

“O carte horror cu povești aproape adevărate!”

“După ce am citit această carte, am ascuns-o cu mare teamă în spatele cărților din bibliotecă. Pur și simplu, vederea ei mă îngrozea de-a dreptul!”

O carte care te poartă, într-un stil pe alocuri jurnalistic și jovial, până la granițele întunecate ale celei mai pure groaze.

Culese de autor cu mare atenție, din diverse zone ale țării, „scorniturile spăimântătoare” pe care le vei descoperi între copertile acestui volumaș te vor familiariza cu folclorul horror pur românesc, cel care a înfricoșat zeci de generații de conaționali, strânși în serile reci de iarnă la gura sobelor, în șezători de-a dreptul înspăimântătoare!

Vei întâlni strigoi, fantome, draci, iele, chiar și extraterestre sau ființe care, altfel, nu pot fi în niciun fel explicate. Și toate poveștile au la bază un sâmbure de adevăr...

Titlu: Scornituri spăimântătoare

Autor: Constantin D. Pavel

Nr. pag.: 128

Colecția Science-Fiction: #4

Comandați-o la: www.pavcon.ro

CUPRINS

Un pas în plus	5
Norul, băiatul și laptele de alpaca	28
Al doilea F din Fericire	50
Tricofobia	99
Părăsitul	112
Invazia perfectă	144
Barul din buzunar	149
Pofta	188

Imaginează-ți o lume în care fiecare cuvânt te învăluie într-o atmosferă încărcată de tensiune și mister. Robert Gion este un maestru al genului, reușind să creeze opt povestiri unice, fiecare cu propriul său ingredient special menit să îți provoace fiori reci pe șira spinării. Fiecare pagină este un portal către întunericul subtil al imaginației sale, iar cititorul este invitat să își exploreze propriile temeri și fan-tezii întunecate.

În "Al doilea F din Fericire" nu vei găsi doar povești înfricoșătoare, ci vei experimenta o scriitură de excepție. Fiecare cuvânt este așezat strategic pentru a-ți trezi imaginația și a-ți provoca mintea să exploreze cele mai adânci colțuri ale terorii.

Fiecare poveste este un puzzle care intrigă, iar tu vei dori să asamblezi fiecare piesă pentru a dezvălui misterul ascuns în spatele ei.

ISBN 978-606-9625-64-4

9 786069 625644 >

www.pavcon.ro

Scanare și prelucrare digitală

EM

de

Anonim

și

CN Pluto (București)

2025

